

Muốn Ngủ Liền Ngủ

Contents

Muốn Ngủ Liền Ngủ	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-1	2
3. Chương 1-2	4
4. Chương 1-3	5
5. Chương 1-4	7
6. Chương 1-5	10
7. Chương 1-6	12
8. Chương 1-7	14
9. Chương 2-1	17
10. Chương 2-2	20
11. Chương 2-3	22
12. Chương 3-1	24
13. Chương 3-2	27
14. Chương 4-1	31
15. Chương 4-2	34
16. Chương 4-3	37
17. Chương 5-1	40
18. Chương 5-2	43
19. Chương 5-3	46
20. Chương 5-4	49
21. Chương 5-5	52
22. Chương 6-1	58
23. Chương 6-2	61
24. Chương 7: Phiên Ngoại: Đặc Biệt Diễn — Tiệc Chúc Thọ Mở Ra Hảo Phong Cảnh	67

Muốn Ngủ Liền Ngủ

Giới thiệu

Thuộc series: Ngã bĩ nhĩ đại
Thể loại: cung đình, võ lâm, nhất công nhất thụ
Editor : A tịchBeta :Kiwii
Một bang phái vù

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muon-ngu-lien-ngu>

1. Chương 1: Tiết Tử

Cổ nhân có câu, đại loạn lúc sau tất có đại trị, đại trị lúc sau tất có đại loạn.

Thịnh Kiếm Thanh phi thường bất hạnh.

Hắn bỏ lỡ Thịnh Tông vương triều thành lập khi đại loạn, hơn nữa lại không lựa thời mà sinh, vừa vặn sinh ở Thịnh Tông vương triều tối cường thịnh, tối thái bình thời đại, cũng chính là đại trị niên kỉ đại.

Nhất không may, hắn cư nhiên còn đầu thai là con của sủng phi hoàng đế.

Kết quả có thể nghĩ — đệ nhị hoàng tử đương triều, hơn nữa phụ hoàng lưu lại thái bình thịnh thế, lại có có vô số lương thần phụ tá, lại thêm anh minh hoàng đế đại ca, vì thế, tất cả vương tử hòa đồng, nào là cung đình âm mưu, xóc nảy suy sụp, sinh mệnh nguy hiểm, đều không có Thịnh Kiếm Thanh phần.

Này bình tĩnh an nhàn, phú quý nhàn nhã cuộc sống, đối với cái người lúc nào cũng e sợ cho thiên hạ bất loạn, hận không sinh vu tam quốc mà nói, thật sự là một loại tiếc nuối đáng sợ.

May mắn, trời không tuyệt đường người.

Trên đời trừ bỏ hoàng cung cùng vương phủ, ở ngoài còn có một nơi tràn ngập kích thích thật là tốt, vô lâm.

Hồng Tảo cũng phi thường bất hạnh.

Hắn là một đứa nhỏ thông minh, trí nhớ tốt lắm.

Tối xông ra một ví dụ, chính là hắn thật sâu nhớ rõ ba tuổi thời điểm, hắn dừng cảm kiên định địa một cước đã đạp chết hai con gián (thỉnh nhớ kỹ, là hai, không phải một), trong thôn tam cô vượt đầu hắn khích lệ nói: "đứa nhỏ này tay chân thực mau, quá lạnh lợi."

Một bên Lục bà cũng nói: "đối, nói không chừng lớn lên là cái đại hiệp khách mà."

Đại hiệp khách ba chữ, Hồng Tảo một cái liền nhớ mười bốn năm.

Liền vì này ba chữ, Hồng Tảo bắt đầu hành trình gian khổ để trở thành đại hiệp khách.

Không có thân thể hiển hách, không có tiền, không có hậu trường, phải theo một tên tiểu tử không hiểu võ công ở nông thôn trở thành một cái đại hiệp khách, loại lý tưởng này, kỳ thật cũng là rất hiếm có.

Có bao nhiêu sư phụ danh môn có thể thưởng thức một tên học đồ nho nhỏ a?

Có bao nhiêu không có danh tiếng tiểu học đồ, có thể lớn dần làm một cái vạn chúng ngưỡng mộ đại hiệp khách mà?

May mắn, người không dạy ta thì có người khác dạy ta.

Trong chốn vô lâm môn phái phân đông, ta liền tiếp tục bá, bá, bá!

2. Chương 1-1

Đại sự!

Vô lâm xảy ra đại sự rồi! Gần đây ba tháng, trong chốn vô lâm các đại môn phái (vô luận là hắc đạo hay là bạch đạo) chiêu bài, đều bị một vô ảnh đi vô tung cao thủ cướp mất.

Đã đánh mất chiêu bài, ở trong chốn vô lâm tương đương với bị người ta tát vô mặt một cái, nói cách khác có thể dùng bốn chữ khái quát mà hình dung, chính là — vô cùng nhục nhã.

Hiện giờ vô lâm môn phái mỗi người đều hoảng hốt, nghiêng rằng nghiêng lợi, với cái nhục bị cướp chiêu bài liền thể sống thể chết quyết tâm rửa mối nhục, đem tiểu tặc, à không, cái tên đạo tặc vô sỉ vô công cao cường mà thiên đạo vạn quả.

Những môn phái không bị thâm chiêu bài, cũng có một chút tự mình hiểu lấy không muốn vượt đuôi hổ, tạm thời đem cái chiêu bài bảo bối giấu đứng lên, tính toán chờ qua cái giai đoạn sóng gió này.

Cho nên trong khoảng thời gian này, nếu mọi người đến chỗ các võ lâm môn phái, trước đại môn ngẩng đầu lên đều thấy, tám chín phần mười là một khối then rồng tuếch. Lương tâm liền đề nghị một câu, ngàn vạn lần không nên mở miệng hỏi nguyên nhân, nói cách khác, nếu không muốn bị một cước đá xuống núi, chính là trực tiếp bị giết người diệt khẩu thì tốt nhất là nên làm bộ không thấy.

Nhưng là...

Tại đây cái thần hồn nát thần tính thời điểm, Thiếu Lâm tự lại đứng vững gót chân, không sợ gian hiểm, chẳng những vẫn như cũ đem chiêu bài Thiếu Lâm tự ba cái chữ to có thượng trăm năm lịch sử giắt ở cửa chùa thượng, hơn nữa tuyên bố, sắp tới đem ở Thiếu Lâm tự tổ chức võ lâm đại hội, chỉ cần thân bài tặc tử dám xuất hiện, nhất định đem bắt giữ, công khai thẩm lí và phán quyết, cho võ lâm một cái công đạo. Oa! Võ lâm đại hội a!

Ha ha! Rốt cục có lão đại ca đi ra chủ trì công đạo!

Này truyền khắp võ lâm tin tức, làm cho cả võ lâm cười mở hoài.

“Tiểu tặc hỗn đản! Thân nhân chiêu bài.”

“Thiếu Lâm chính tông! Muốn bắt tiểu tặc!”

“Võ lâm đại hội! Công khai thẩm lí và phán quyết!”

“Tiểu tặc không đến! Chính là người nhu nhược!”

Còn không có quơ được kẻ trộm, chúc mừng chiêng trống cũng đã vang vọng đại giang nam bắc, câu này không biết vị nào trong chốn giang hồ tự biên tự xướng ra bài ca bốn chữ, tuy rằng không quá dễ hát nghệ thuật cũng không được tốt, nhưng bởi vì ca từ xâm nhập lòng người, rốt cục bị tụng xướng khắp nơi, ngay cả tửu quán lý hát rong cô nương cũng sẽ hét to thượng hai câu.

Này chúc mừng chiêng trống, tự nhiên cũng rơi vào tai Thịnh Kiếm Thanh .

Không cần phải nói, Thịnh Kiếm Thanh phản ứng, cùng người võ lâm thị phản ứng hoàn toàn giống nhau, nếu nói có cái gì bất đồng, thì phải là Thịnh Kiếm Thanh phản ứng, so với bọn hắn hơn nhảy nhót.

Hưng phấn a!

Kích thích a!

Oa! Võ lâm đại hội a!

Đối với một người e sợ cho thiên hạ bất loạn, chính hy vọng tìm việc đùa, có một thân thần công vô lại mà nói, đây là cỡ nào khiến người ta hưng phấn tin tức tốt! Huống chi, hắn chính là tác giả làm nên cái sự kiện trọng đại kia — trước mắt tất cả chiêu bài lấy được, đều trở thành một đồng rách nát bị hắn ném vào hầm trong của khách điểm

Vốn sao, chôm nhiều ván gỗ như vậy chung qui mục đích chỉ có một mà thôi ... Ha ha, náo nhiệt...

Nhưng hưng phấn qua đi, lại nhịn không được có một chút bị thương cảm.

“Trộm được Thiếu Lâm tự chiêu bài, sau này chắc sẽ chẳng còn gì để chơi nữa.”

Nguyệt hắc phong cao, Thiểm Phong nhai với huyệt hàng tùng đã nhiều năm tuổi, truyền đến một tiếng trầm thấp mà tràn ngập từ tính thờ dài.

“Chán quá, vốn nghĩ khiêu chiến một chút với Nguyệt Thần giáo sẽ rất thú vị a, nhưng buồn cười, Nguyệt Thần giáo họ thế nào lại đem chiêu bài giấu biến đi, thiệt đáng giận a! Ân...” Thịnh Kiếm Thanh tiêu sái ngồi ở thân cây thượng, gió thổi tung bạch y sa, không khỏi sinh ra vài phần cảm thán, ” Ai da cả một võ lâm lớn như vậy mà không tìm được một đối thủ ra hồn a . Ai, không thể tưởng được võ lâm cũng dễ dàng như vậy thu phục.”

Mục tiêu cuối cùng, Thiếu Lâm tự chiêu bài!

Hy vọng lần này trải qua nguy hiểm, có thể có chút thú vị.

Đương nhiên, mặc kệ có bao nhiêu hứng thú mãnh liệt với thử thách nguy hiểm lần này, Thịnh Kiếm Thanh chưa bao giờ là một người cái lỗ mãng . Cùng giống như trước kia, mỗi khi hắn nghĩ muốn gây chuyện, trước đó đều tổng hội kế hoạch bố trí, chu đáo chặt chẽ an bài.

Mà nghỉ ngơi dưỡng sức, cũng là một phần quan trọng trong kế hoạch.

3. Chương 1-2

Bởi vậy đêm nay sau khi hạ quyết định, hắn cũng không vội vã ra đi. Thời gian đi chính là sáng sớm mai, tối nay, hắn quét tước sạch sẽ lá từng trên cây, hảo hảo đánh một giấc. Đáng giận chính là, khi hắn vừa nhắm mắt được một khắc, khách không mời mà đến đã tới rồi.

“Kiên trì! Kiên trì! Nhất định phải kiên trì!” Trong gió đêm, truyền đến âm thanh cần răng run run .

Àn? Kẻ nào lại đến đây? Giang hồ cao thủ chính là những tiếng động nhỏ nhất cũng không để lọt khỏi tai . Đang định ngủ yên bỗng nghe tiếng động liền mở mắt cảnh giác, tiếng bước chân lớn dần, tiếng lẩm bẩm của vị khách không mời mà đến kia cũng tự nhiên rõ ràng.

“Kiên trì... Nga, lạnh quá!” Nhịn không được gió lạnh xâm nhập, kẻ kia rốt cuộc cũng dừng lại dưới cây tùng nghỉ chân. Đem hành lý trên lưng đặt xuống, ngã lưng xuống gốc cây tùng, ôm lấy đôi chân gầy tong teo mà lên giọng trấn an, ” chân trái a, chân phải a, các người phải kiên trì vài ngày đi, Thiếu Lâm tự chỉ còn cách vài ngày đường , chờ ta đi vô lâm đại hội, bái được hảo sư phụ, học được khinh công, các người về sau sẽ không còn chịu ủy khuất như vậy nữa .”

Vô lâm đại hội?

Rừng núi hoang vắng, cư nhiên gặp phải bạn đường?

Thịnh Kiếm Thanh mở mắt, ở trên cây nhìn xuống, công tử hai mắt, vừa lúc đối phương mờ mịt không biết gì ngẩng đầu lên

A, tiểu tử này bộ dạng quả không tồi đa.

Đang ngồi ở dưới tàng cây chính là thiếu niên khoảng mười sáu bảy tuổi , trên người mặc lam bố y đôi chỗ có điểm chấm trắng..

Thịnh Kiếm Thanh từ hoàng cung ra đến vô lâm, gặp qua không ít mỹ nữ tuấn nam, nhưng ít có ai làm cho hắn nhớ ở trong lòng, giờ phút này tìm tòi trong đầu đầu, cũng không khỏi giật mình. Thật khá nha!

Hai đôi mắt tròn sáng, đen lúng liếng, không giống thủ tinh bình thường, tựa như bên trong ẩn dấu hai viên dạ minh châu, trong sáng không có chút nào giống lệ khí thông thường của nhân sĩ vô lâm.

Dường như chán ngắc đầu, tiểu tử kia lại cúi đầu, bắt đầu lục lợi hành lý của mình. Chỉ chốc lát, lôi từ bên trong ra một quyển sách dày.

Cuốn sách rất dày, làm bằng chất liệu thô sơ, ngoài bìa ghi mấy chữ xiên xẹo — đại hiệp khách Hồng Tảo tự truyện.

Hục... Thịnh Kiếm Thanh trong bụng cười thầm.

Cái này vui à nha, cái tên tiểu tử này lại muốn làm đại hiệp khách! Còn bằng cái tên ngốc nghếch này nữa?

Hồng Tảo? Ha ha!

Hồng Tảo cũng không biết ngay ại nơi cách đỉnh đầu khoảng một trượng, có người đang vì giấc mộng xuân thu hiệp khách của hắn mà cười đến kêu cha gọi mẹ.

Vì tương lai người người ngưỡng mộ , tên tuổi nổi tiếng vô lâm, hắn đã sớm hạ quyết định quyết tâm mỗi ngày viết một đoạn tự truyện, hôm nay mặc dù đang ở trên đường, cũng không thể lơ lửng.

Lật đến tờ cuối cùng, Hồng Tảo đặt bút bắt đầu viết.

Thịnh Kiếm Thanh nhìn hẩn cúi đầu chăm chú viết chữ, tự nhiên thấy nhàm chán, gấp một cái, vốn tính toán tiếp tục nghỉ ngơi dưỡng sức, thuận tiện cúi xuống xem lướt qua cuốn sách hẩn đang viết, một hàng chữ xiên vẹo đẹp ngay vào mắt hẩn – ngày.. tháng.. năm ...đại hiệp Hồng Tảo trải qua nhiều ngày tìm tòi nghiên cứu, rốt cục phát hiện, tên tiểu tặc trước nay cướp chiêu bài của các môn phái võ lâm, kỳ thật là cái thái giám.

Thịnh Kiếm Thanh ngạc nhiên.

Thâu chiêu bài tiểu tặc... Đó không phải là...

Nháy mắt trong vòng, lửa giận đột ngột bốc cao.

Cái gì? Thái giám?

Thịnh Kiếm Thanh bắc giác đưa tay đụng đến cái khí quan lạnh lặn không tí sứt mẻ dưới đũng quần hẩn, lửa giận cuộn cuộn nổi lên mười vạn trượng.

Cái gì!

Giống hẩn như vậy tuấn mỹ vô song, phong lưu phóng khoáng, một cái mỉm cười có thể khiến người chao đảo, kiếm thủ số một võ lâm kiêm đương triều nhị vương gia, làm sao có thể để người khác nghi ngờ cái bản lĩnh đàn ông của hẩn! Nhất là đã vài ngày đã không có người tiết hỏa, bây giờ lại còn bị hoài nghi?

“Căn cứ Hồng Tảo đại hiệp điều tra, các môn phái đều tự xưng là cùng thâu chiêu bài tiểu tặc không có thù oán. Không oán không thù, vô duyên vô cớ tự nhiên đi gây thù chuốc oán, cướp chiêu bài của người ta, có thể thấy được người này tâm sinh lý bất chính thường.” Tầng mây xa xa bay tới, che khuất hơn phân nửa ánh trăng, một trận gió lạnh khoảnh khắc bao phủ cây thông già kéo dài trong phạm vi một dặm. Một lòng đắm chìm trong tự truyện Hồng Tảo lại vẫn đang không có phát hiện hơi thở quỷ dị trên đỉnh đầu mình.

“Ngọn núi thực lạnh ” Lẩm bẩm một câu, đại hiệp tương lai Hồng Tảo rút thân mình, chiếu theo chút ánh trăng còn sót lại mà tiếp tục sự nghiệp tự truyện

“Đạo lý rất đơn giản.”

Hẩn viết chăm chú, lại không biết nội công, áp cái nghe không thấy tiếng thở trên cây dần dần biến thành thở dốc nặng nề. Suy nghĩ một chút, muốn đem sự viết ra giải thích rõ ràng liền viết thêm ” chỉ có thái giám mới có thể bị người yếm ; bị người thiên, không thể nói ra, không được nhân đạo, tâm lý tự nhiên sẽ không bình thường; tâm lý không bình thường, đương nhiên sẽ làm ra chuyện nhân thần căm phẫn.”

Chữ cuối cùng vừa viết xong, gió núi đột nhiên mãnh liệt.

Trước mắt bỗng nhiên hiện ra một mảnh hắc ám.

Hồng Tảo ngạc nhiên ngẩng đầu, phát hiện trước mắt là một người cao lớn .

“Thái giám?” Cho dù là thiên hạ đệ nhất kiếm thủ, Thịnh Kiếm Thanh giờ phút này cũng tức giận đến không thể tự kiềm chế mà run rẩy. Từng bước một tiến lại gần, gờ tay tóm lấy thân mình mảnh khảnh của tiểu tử trước mặt mà quát, ” tiểu tử, ta thật muốn biết, ai là thái giám!”

4. Chương 1-3

Thon dài đầu ngón tay nhẹ điểm vài cái trong không trung, nội lực từ khoảng không truyền đến như có ma thuật, đơn bạc quần áo trên người Hồng Tảo xuy xuy vài tiếng, nhất thời hóa thành mảnh nhỏ.

“A!” tiếng kêu sợ hãi của Hồng Tảo ở nơi hoang sơn dã lĩnh này lại hết sức vang dội, đủ để thỏa mãn tâm tính ác liệt của Thịnh Kiếm Thanh.

Ân, tiếng kêu không tồi.

Thịnh Kiếm Thanh nháy mắt, tâm thần bị thân thể thiếu niên hiện ra lơ lửng xinh đẹp dưới ánh trăng thu hút, không chút chú ý trong mắt đối phương hiện lên không phải là sợ hãi, mà là không chút che dấu hưng phấn cùng kích động.

Hảo da thịt!

Cho dù đang trong cơn thịnh nộ, Thịnh Kiếm Thanh cũng không thể không thốt lên một câu. Da thịt trắng trẻo dưới ánh trăng hiện lên gần như trong suốt, mịn màng không chút tì vết.

Tiểu huynh đệ giữa hai chân bắt đầu nóng lên.

Vốn chính chỉ là trừng trị cho hả giận, nhưng thấy xong thân hình tuyệt mỹ này, thật nhịn không được thật sự phải tiết phát hỏa. Tiểu tử dám phỉ báng nam nhân năng lực của ta, sẽ bị ta cho ngủ!

Tiến thêm một bước gia tăng lực đe dọa, Thịnh Kiếm Thanh vận khí đan điền, từ từ hướng ra phía ngoài phát kính.

Một thân áo trắng tung bay nhất thời bị xé ra từng mảnh nhỏ, ở trong gió bay lả tả phiêu tán chung quanh.

“A!” Lại một tiếng kêu không thể che dấu sự kinh ngạc.

Lần này, Thịnh Kiếm Thanh rốt cục chú ý tới đôi mắt tỏa sáng của con mồi.

Ân, không tồi.

Tiểu tử này coi như cũng thông minh, biết thưởng thức thân hình nam tử nhất lưu gợi cảm duyên dáng của ta. Bất quá, cho dù người biết thưởng thức, nhưng dám can đảm hoài nghi bốn thiếu gia là thái giám, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha.

Nhất định phải khiến người khóc cầu ta mới được!

Hạ quyết tâm, đương nhiên là lập tức bắt đầu tự thể nghiệm.

Thân hình mảnh mẽ vọt tới, trong phút chốc thân hình Hồng Tảo đã bị ép sát thân cây

“Hảo hảo hưởng thụ, xem thái giám có thể hay không như vậy yêu thương người.” Dâm tục liếm Hồng Tảo vành tai, Thịnh Kiếm Thanh lại phát hiện thêm một nơi thú vị nữa.

Ân, cả vành tai khi liếm cũng khiến người ta có hảo cảm giác a.

“Người...” Bị ép sát thân cây, Hồng Tảo mới có chút phản ứng, gian nan quay đầu, mắt to kinh ngạc nhìn về phía Thịnh Kiếm Thanh, “người là võ lâm cao thủ!” Thanh âm tràn ngập háo hức. Công phu có thể dùng nội lực xé rách xiêm y mà không tổn thương đến thân thể, võ lâm cũng không có mấy người a.

Không thể tưởng được ở cái nơi hoang vắng này cũng có thể gặp gỡ thế ngoại cao nhân, thực làm cho người ta cảm động a.

Gặp gỡ cao thủ võ lâm thật là hưng phấn, Hồng Tảo kích động thiếu chút nữa trào nước mắt, đối với chính mình bị người ta lột sạch quần áo, hơn nữa cái vành tai đã muốn lâm vào” hiểm cảnh ” cũng không thêm để ý.

“Đại hiệp, xin hỏi đại hiệp cao tính đại danh?”

Thịnh Kiếm Thanh không có trả lời.

Hắn đã muốn bị thân thể ngây ngô trước mắt hấp dẫn. Dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào làn da rồi chậm rãi dọc theo đường cong duyên dáng mà trượt xuống dưới động, hắn cơ hồ có điểm cảm thấy được đây là vì trời vì thấy hắn anh hùng tịch mịch nên đưa tới lễ vật an ủi.

Nhưng nói thực ra, tiểu tử này nếu có phản ứng bình thường chút thì sẽ thú vị hơn.

Ít nhất, cũng khóc kêu, cầu xin tha thứ, giãy dụa một chút đi...

“Buông! Buông!”

Ân?

Không tồi, bắt đầu từ chối.

Thịnh Kiếm Thanh đương nhiên, phải sắm vai diễn tuồng, bắt đầu là nở nụ cười – dâm dăng bại hoại.

Vuốt ve thân hình đã có chút lạnh lẽo tà khí nhìn quét khắp cơ thể thiếu niên, Thịnh Kiếm Thanh dùng làm khó dễ ngữ khí nói: ” buông ra người? Có thể, cầu ta a.”

“Ta cầu người.”

Ách? Thật đúng là rõ ràng lưu loát, không chút do dự a.

Thịnh Kiếm Thanh chăm chú nhìn hấn ánh mắt, cứ nhiên nhìn không ra một chút dấu vết âm mưu gì.

“Chẳng những cầu như vậy, còn phải quỳ xuống cầu.” Thịnh Kiếm Thanh bắt đầu làm khó dễ

“Đương nhiên, đương nhiên là phải lạy rồi!” Hồng Tảo nghiêm trang gật đầu..

“Thật sự?”

“Đương nhiên là thật, mau, mau, buông.”

Thịnh Kiếm Thanh liếc mắt đánh giá hấn một cái. Cái thân hình xinh đẹp này sẽ không phải là gốc tử chứ hả?

Quên đi, thả hấn cũng trốn không thoát.

Chưa từng có người nào có thể trốn thoát được từ tay hấn, huống chi chỉ là một tiểu tử trần truồng.

“Hảo, ta tin người thử xem.” Hấn buông tay.

Bùm!không chậm trễ một khắc, vừa được thả ra Hồng Tảo liền thật sự hai đầu gối chấm đất, quỳ xuống.

5. Chương 1-4

Hấn chẳng những quỳ xuống, còn hướng phía trước tiến đi hai bước, ôm chân Thịnh Kiếm Thanh, Thịnh Kiếm Thanh còn chưa kịp có phản ứng gì, kè kia liền lấy lấy sét đánh không kịp bưng tai tốc độ, rất nhanh ngậm nga nhất thiên bá sư tuyên ngôn:

“Sư phụ, võ công của người là mơ ước của ta a, trí năng của người là ánh sáng vô lâm, người nhất định là đại hiệp vô lâm mọi người ngưỡng mộ, giống người như vậy tuyệt thế cao thủ, nhất định cần một đồ đệ thật sự học tập, khắc khổ cố gắng , cầu người thu nhận Hồng Tảo đi. Ta cam đoan, từ hôm nay trở đi, nhất định thật sự nghiên cứu mỗi một chiêu một thức của người, học tập mỗi một ánh mắt mỗi một hành động của người! Xa tương lai, ta sẽ đem môn phái phát dương quang đại!” Một bên ôm , một bên dùng nóng bỏng ánh mắt nhìn Thịnh Kiếm Thanh, đọc bá sư tuyên ngôn bằng cái giọng thê thảm cảm động lòng người.

Cũng không biết phải luyện tập bao nhiêu lần, mới có thể thuần thục thành như vậy.

Kinh nghiệm phong phú như Thịnh Kiếm Thanh, cũng không thể không nói một tiếng bội phục.

Nếu có cuộc thi bá sư, người này nhất định đứng thứ nhất a.

“Sư phụ, cầu người đáp ứng đồ nhi đi. Sư phụ, cầu người thu ta làm đồ đệ a, chỉ cần dạy ta công phu, ta cái gì cũng có thể làm, khổ gì cũng chịu được ...”

Nhiệt tình bá sư kiểu này, quả thật là kích động lòng người.

Chính là... Địa điểm cùng nhân vật đều không thích hợp, nhất là khi hai nam nhân đều không có mặc quần áo, mà một trong số đó, lại vừa vịn kích động ôm cái đùi trơn láng của người kia Mà cái điểm chết người

là đôi má trắng nõn kia cùng mái tóc nửa dài đen tuyền chẳng vô tình như cố ý sát vào tiểu huynh đệ bên dưới của hần.

Cái khí quan kia vốn cũng đã đình tinh thần.

“Người đứng lên trước.” Vô lâm cao thủ thanh âm có điểm quái dị khàn khàn.

“A? Đại hiệp, sư phụ, khước không thích ta bái sư kiểu này sao? không sao ta vẫn còn rất nhiều cách mà!!! Nhìn ánh mắt của người, ta biết người là loại người không ưa chốn giang hồ huyền ảo. Nhưng người trừ ma vệ đạo chính nghĩa chí tâm, ta cũng thật sâu hiểu được. Chẳng lẽ, người liền không cần một đồ đệ cho người phân ưu sao? Thỉnh lựa chọn Hồng Tảo...” Xét thấy Thịnh Kiếm Thanh đối với hần đệ nhất thiên bái sư tuyên ngôn không chút phản ứng, Hồng Tảo bảm riết không tha bắt đầu chậm chậm xuất ra thiên thứ hai.

“Người... đứng lên cho ta.” Âm thanh trên đỉnh đầu đã muốn có điểm âm trầm, như đang đè nén áp lực to lớn, và dường như cũng sắp bạo phát.

Hồng Tảo mừng rỡ. Kinh nghiệm bái sư của hần rất là phong phú a, mỗi lần sư phụ bắt đầu đều là không đáp ứng, bất quá sau khi hần niệm xong mấy thiên bái sư tuyên ngôn cũng bị đá động.

Người này xem ra cũng sắp dao động. Hồng Tảo hăng say dụ dục cái đầu nhỏ, tấn công tiếp bằng đệ tam thiên, ” sư phụ môn phái của người là vô lâm thiên sơn, là bầu trời sáng ngời sao. Mà ta, nguyện ý làm một cây thông nhỏ trên núi cao, nguyện ý làm sao phát ra ánh sáng nhỏ. Thỉnh thu ta làm đồ đệ đi, Hồng Tảo lúc này lập chí, ta sẽ đem sư phụ môn phái phát triển quang...”

Nói chưa dứt lời hần đã bị người trên mặt đất bắt lấy cổ một phen dãi lên, lại lần nữa đặt sát thân cây.

“Câm miệng! Câm miệng cho ta!” Khuôn mặt tuần tú trước mắt gần như vụn vỡ, cái mũi gần như chạm vào mũi của Hồng Tảo.

Oa, không hổ là cao thủ, ngay cả ánh mắt cũng đặc biệt sắc bén. Nghe nói chỉ có nội công thâm hậu đạt tới cảnh giới trong ngoài nhất thể, mới có thể luyện thành mắt thần như điện. Hồng Tảo nhắm lại hai mắt, tràn đầy mộng ảo hạnh phúc.

Đang ở cảm kích trời ban cho chính mình đêm nay kỳ ngộ, một cảm giác ấm áp tự nhiên đập vào mặt, đôi môi thượng không biết bị cái gì hung hăng cắn vào, tận lực ngấu nghiến một hồi khiến hần hít thở không thông.

“Ừ ừ...” Hồng Tảo mở to mắt.

Từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên hai môi chạm nhau, làm cho hần khiếp sợ không thôi.

Oa! Đây là cái loại vô công gì a?

A,,a , ngứa, bị đệ nhất cao thủ tấn công, lập tức cả người đều cảm thấy bủn rủn. Nghe nói trong chốn vô lâm có loại gọi là hấp tinh đại pháp...

Thịnh Kiếm Thanh không có công phu để ý tới cái tâm sự nhỏ nhỏ của tiểu tử kia. Thong thả nhấp nhấp “ món ăn “ trên miệng, kể ra hần cũng rất biết thưởng thức mỹ vị, huống chi mỹ vị lần này hương vị thật không tồi, mềm thần ôn nhuận ngon miệng, mang theo một tia ngọt ngào thanh trĩ.

Hần đưa đầu lưỡi tiến vào, đảo liếm qua răng lợi người kia, rất nhanh liền bắt được cái lưỡi nhỏ nhỏ ngo ngắc đang định chạy trốn, liền mạnh mẽ mút lấy.” Ừ... Ồ ồ...”

Tiểu tử kia hô hấp bắt đầu dồn dập, hiển nhiên là đối với hôn môi không hề có kinh nghiệm.

Thịnh Kiếm Thanh ác ý cố tình hôn thật lâu, cố tình ngăn trở đôi môi bị nghiền thành một mảng sưng đỏ kia , quả nhiên một lúc sau tiểu tử này liền hít thở không thông làm cho phế bộ không khoẻ, thân hình nằm trong tay hần bắt đầu run nhè nhẹ. Cảm nhận được sự chống cự yếu ớt, Thịnh Kiếm Thanh tà ác dục vọng, chẳng những không buông tha cho cái miệng nhỏ nhắn kia chút khí hít thở ngược lại liền tăng lực về phía trước tìm kiếm, đưa đầu lưỡi giáo hoạt sục sạo đến chỗ sâu kín nhất, ở đầu lưỡi nắn cảm kia nhẹ nhàng cắn một cái.

Không chịu nổi kích thích Hồng Tảo nhất thời giãy dụa đứng lên. Thân hình tơ lụa bàn trắng mịn màng cùng da thịt bán trong suốt vạm vẹo trở hình , làm cho người nam nhân kia cảm thấy một cỗ nhiệt huyết phần khởi.

Nhìn chăm chú vào đôi mắt vật nhỏ đã muốn bởi vì hít thở không thông mà chứa đầy nước mắt! Thịnh Kiếm Thanh cuối cùng cũng phát sinh một chút thiện tâm, hít một hơi dài rồi thả hắt ra.

“Hô...”

Được buông tha, thiếu niên như trút được gánh nặng, suy yếu dựa tựa vào thân cây thượng, gấp gấp hít thở từng ngụm từng ngụm không khí quý báu.

“Cảm giác không tồi chứ?” dùng một ngón tay nâng cằm Hồng Tảo lên, hắc cười cười nói, ” đừng nóng vội, chờ một chút ngươi sẽ càng thích.”

Biểu tình cộng với ngữ điệu cực kì bất hảo của Thịnh Kiếm Thanh đều biểu thị sau đó hắc sẽ làm tiếp những gì.

Mà cái kẻ vừa mới bị đùa giỡn kia cùng phi thường phối hợp với hắc bằng cách lập tức có phản ứng ngay..

“Cái này là thần công vô lâm a, hơi thở ngân nga tái thần tiên!”

Một câu tràn ngập kích động, cảm tình phong phú , đầy nhịp điệu địa đập vào tai Thịnh Kiếm Thanh Bùm.

Lại tiếp tục quì xuống bằng tốc độ thần sầu

“Nội công thật mạnh a!! hơi thở thật dài quá đi!” cái đùi Thịnh Kiếm Thanh lại tiếp tục bị một đôi cánh tay tràn ngập tình cảm mãnh liệt ôm chặt lấy.” Sự phụ hơi thở ngân nga, nội công thâm hậu, đây là đệ tử vừa mới sự phụ lượng thân kiểm tra kĩ càng thể lực, thật sự là đối sự phụ nội công thâm hậu vô cùng ngưỡng mộ. Anh hùng, cầu ngươi thu ta làm đồ đệ đi!” Hồng Tảo ngẩng đầu, dáng vóc tiêu tụy biểu tình trên mặt thu hút ánh mắt của Thịnh Kiếm Thanh . Đen nhánh ánh mắt lại viên lại lượng, bày tỏ khát vọng quang mang, ” nội công của ngươi làm cho ta sợ hãi a, hơi thở của ngươi làm cho ta thất thần a, phương pháp luyện công của ngươi quả là độc nhất vô nhị!”

Ca ngợi cũng vô ích a.

Con người đang quì dưới chân kia lại một lần nữa bị mạnh bạo lôi lên, thật mạnh đặt ở thân cây.

Thao thao bất tuyệt cái miệng nhỏ nhắn, lại bị một mảnh nóng rực bá đạo địa chiếm lĩnh.

Không nên nói nhiều vô nghĩa a?

“Sư... Cầu... Ừ...” Có kinh nghiệm lần đầu tiên, Hồng Tảo đối với loại phương pháp luyện công này có hơi quen thuộc một chút. Thịnh Kiếm Thanh so với lần có chút nhẹ tay, hơi thả ra cho hắc thở, hắc liền chộp lấy chút không khí, tiếp tục sự nghiệp bá sự tuyên ngôn, ” ô... Đồ... Ô ô...”

“Câm miệng!” Thịnh Kiếm Thanh tức giận.

Hắc đường đường Vương gia đương triều, vô lâm đệ nhất, tuần mi thân hình đứng ở dưới cây tùng đã gần nửa ngày mà một chút tiện nghi vẫn chưa chiếm được.

Mặc kệ tiểu tử này muốn đùa giỡn cái gì, hắc lần này nhất định phải ăn cho được.

Đôi môi bị hôn đến trở thành hai mảnh đỏ tươi cuối cùng cũng được buông tha, Hồng Tảo hai chân vô lực , Thịnh Kiếm Thanh bắt đầu bước tiếp theo công kích.

Ngón tay lướt qua bên hông, hướng dần xuống bụng mà sờ soạng, ma trảo cuối cùng tìm được chỗ nhấp nhô. Cúc hoa hình nếp uốn xem ra so với nó chủ tử có cảnh giác hơn bội phần, gắt gao lui khởi không chịu cho đầu ngón tay Thịnh Kiếm Thanh đột nhập.

6. Chương 1-5

“Anh hùng...” Cái miệng nhỏ nhắn được thả tự do, Hồng Tảo thở hỗn hển

“Câm miệng!”

“Ta muốn bái... Bái sư.”

Chịu không nổi lải nhải lắm bấm không dứt , Thịnh Kiếm Thanh một bên dùng đầu gối tách đôi chân mảnh khảnh kia ra, một bên thuận miệng hứa bậy bạ, ” chỉ cần người nghe lời, bái sư không thành vấn đề.” “Thật sự? “Hồng Tảo cả người run lên, hai mắt mở to.

“Còn nói nữa lập tức trục xuất người khỏi sư môn!”

Đúng vậy, là, không nói nữa. A, sư phụ, người ở làm gì? Nga...”

” Nói nhảm, còn có thể làm gì?” Dâm mỹ âm thanh kéo theo mấy tiếng thở khó nhọc.

Hồng Tảo nhất thời mừng rỡ.

A! Còn có thể làm gì? Vừa mới bái sư nhập môn, đương nhiên chính là dạy ta công phu rồi!

“Sư phụ, người... Ân... Người... Dạy ta chiêu thứ a?”

Tình nhiệt thổ dốc thay thế trả lời.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp xoay quanh thù du nho nhỏ đỏ hồng trước ngực Hồng Tảo, vốn không hề có chút kinh nghiệm về môn võ công này cộng thêm thần kinh đang bị tác động mãnh liệt, nụ hoa nho nhỏ non nớt bất ngờ bị đầu lưỡi áp áp đùa giỡn, lập tức sưng đỏ đứng thẳng lên, ở trong gió đêm khẽ run nhẹ.

“Sư phụ...” Âm thanh run rẩy nghe đáng yêu cực kỳ, so với mấy tiếng rên rỉ đơn thuần thì càng làm động lòng người.

Thịnh Kiếm Thanh thuần thực xoa nắn khăn trương nếp uốn bên dưới, khóe môi khẽ nở ra một tia mỉm cười, ” Đồ nhi ngoan cứ kêu như vậy, dùng sức mà kêu, thật dâm dăng a.” “Ân...” Cảm giác khác thường làm cho Hồng Tảo nhin không khỏi phát ra tiếng rên rỉ kì quái, ” sư phụ...”

Không, không thích hợp.

Cả người bị mò tới bần rần vô lực , hơn phân nửa thân mình bị giáp ở thân cây cùng thân hình vĩ ngạn của Thịnh Kiếm Thanh.

Không thích hợp... Hắn phải thật sự tập trung học tập loại phương pháp luyện công tân kỳ sư phụ dạy chứ, như thế nào mà đầu óc lại hỗn loạn thế này? Chính là thật thoải mái... Đầu ngón tay không hề ôn nhu nhẹ nhàng mà cứ bá đạo đâm thẳng vào .

“A!” Thân hình nhỏ nhắn mềm mại bỗng dưng chấn động, Hồng Tảo nhẹ nhàng mà la hoảng lên.

Thân thể này căn bản là chưa từng trải qua cảm giác dục tình như thế nên dị thường miễn cảm.

“Đừng lộn xộn.” trong người đang bị dục hỏa hành hạ, đầu ngón tay lại được cú huyết bên dưới gắt gao bao bọc, Thịnh Kiếm Thanh đẩy ngón tay xâm lấn sâu hơn hưởng thụ cảm giác mềm mại khiến cho hắn không chống được khát được đưa thẳng khí quan vào mà hưởng thụ một phen.

“Xoay người, ôm thân cây, ” Thịnh Kiếm Thanh tà ác ra lệnh, ” chân mở ra một chút.”

“Khả... Khả...” Hồng Tảo cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mở ra, bị cảm giác khác lạ vừa rồi làm cho hô hấp khó khăn

Hậu đình lần đầu tiên bị chà đạp, cho dù chỉ là một ngón tay tiến vào, cũng làm cho hắn nhú mảy khó chịu.

“Không nghe lời lập tức trục xuất sư môn!”

Trục xuất sư môn? Tuyệt đối không được!

Hắn thật vất vả mới bái được một cái võ lâm cao thủ làm sư phụ a.

Hồng Tảo cắn răng một cái, hiên ngang lăm liết tự giác xoay người, ôm lấy thân cây.

Muốn trở thành đại hiệp thì phải chịu đựng, bất quá đau lắm rồi cũng sẽ qua đi mau thôi. Nhưng rốt cuộc cái này là cái loại công phu gì a? Sư phụ rốt cuộc là cao nhân thuộc môn phái nào a?.

Cái môn trắng nõn hoàn mỹ lộ ra dưới ánh trăng chờ đợi sủng hạnh

Thịnh Kiếm Thanh khẽ rên một chút, bất giác nuốt một hơi nước miếng.

Nhìn không ra môn của tiểu tử này thật là cực phẩm a. Không còn đủ kiên nhẫn tiếp tục đùa giỡn, ngọc hành nóng rực bắt đầu muốn tìm đường tiến vào

“Ngoan đồ đệ, tập trung nào.” Ở trên chiếc vai khêu gợi nhẹ nhàng cắn một hơi, Thịnh Kiếm Thanh nhiệt lượng hăng hái phát tiết trên da thịt tiểu Hồng Tảo, ” sư phụ bắt đầu giáo người chân chính công phu.”

“Tạ ơn... Cảm ơn sư a! Ân...”

Đầu ngón đang ở trong mật động bắt đầu từ từ rút ra , cục huyết bị chấn động nhẹ nhàng co rút lại

“Này, đây là công cụ luyện võ.” Trong cổ họng nhẹ nhàng phát ra tiếng cười trầm thấp.

Bàn tay nhỏ bé bị nắm đưa ra phía sau ,cầm một cái côn thịt nóng rực.

Hảo... Thật lớn!

“Rất lớn phải không? Chờ một chút lát nữa nó sẽ đi vào nơi này của người.” Dâm mỹ âm thanh ở bên tai nhẹ nhàng thì thầm, còn ở bên dưới hậu đình vừa cảm nhận được chớp đỉnh của một côn thịt nóng rực đang cố gắng xông vào.

Hồng Tảo toàn thân trở nên cứng ngắc.

Vật nóng rực đang nắm trong tay thật là đáng sợ, bàn tay hấn cầm còn muốn không hết,lại còn rất cứng rắn, so với ngón tay vừa rồi đi thật sự là...

Rất thô quá dài ...

“sao?... đau à?”

Cảm giác được Hồng Tảo rốt cục bắt đầu có điểm hoảng sợ, dục vọng của Thịnh Kiếm Thanh một lần nữa bị kích thích.

“sẽ rất đau đó, sẽ đau đến chết đi sống lại.” Cố ý hù dọa con mồi đã muốn rơi vào ma chướng , Thịnh Kiếm Thanh nâng cầm Hồng Tảo lên, ung dung hưởng thụ đôi môi hồng mềm mại.

” Đau xong... rồi sau đó thế nào?” Đôi môi bị hung hăng cắn, đầu lưỡi dẹt thường mềm mại linh hoạt tiến vào khoang miệng hấn, không kiêng nể gì liếm, mút vào, Hồng Tảo thật vất vả mới hỏi ra nghi vấn trong lòng hấn, ” ta... Có phải hay không... có thể học thành công phu?” “Đương nhiên!” bảo đảm người sẽ học thành một thân công phu trên giường.

Hồng Tảo nội tâm kịch liệt giãy dụa, phức tạp toàn bộ đều biểu lộ ra trên khuôn mặt xinh đẹp.

“Thế nào? Rốt cuộc có học hay không? Sợ đau thì thôi, không học cũng không quan hệ, ta lập tức trục xuất người khỏi sư môn.” Sau đó đem người ăn đắc không còn một mảnh.

Buông tha đôi môi đỏ mọng bị chà đạp đến mức chảy máu, dương cụ nóng rực lại hướng cục hoa lõi vào nhẹ nhàngtrêu chọc một chút. Hồng Tảo cơ hồ bị bấn cọt đến mức nhảy dựng lên.

“võ công này, là giống sư phụ hồi nãy cao minh võ công sao?”

“Đương nhiên! Sư phụ người là cao nhân thế ngoại người tương lai đương nhiên cũng sẽ trở đệ nhất cao thủ, hơn nữa cùng sư phụ ta phối hợp rất khá.”

Đệ nhất cao thủ?Hồng Tảo hai mắt sáng ngời.

Vì làm đại hiệp khách, chịu chút khổ có là cái gì?

Từ xưa luyện công, có người nào không trải qua khổ?

Tuy rằng lần này nhất định hội so với mấy loại võ công kia có đau hơn một chút, bất quá vì lý tưởng...

Hung hăng cắn răng một cái, Hồng Tảo trên mặt đầy chí khí quyết tâm, ” ta luyện!”

“Sẽ rất đau nha.” Thịnh Kiếm Thanh cố ý trêu đùa nhắc nhở một câu.

“Ta! Luyện!”

7. Chương 1-6

Lời còn chưa dứt, hai chân đã muốn bị một đôi bàn tay to theo hai bên mở ra.

Cả người nhất thời bị nhắc bổng lên, bị Thịnh Kiếm Thanh ôm như ôm tiểu hài tử. Tiếp theo nhanh như chớp, một vật cứng nóng như lửa vật hung mãnh liều lĩnh xông vào mật động nhỏ hẹp phía, khắp người kinh hãi một cổ cảm giác như bị xé rách, thần kinh giống ngọn lửa cháy yếu ớt, cảm giác đau đớn từ dưới thể nhảy mất lan tràn đến tâm trí.

“A! Ô...”

Dị vật nằm trong mật động bắt đầu điên cuồng mà trở mình, cùng thời khắc đó, nửa người không có chút kinh nghiệm liền bị Thịnh Kiếm Thanh khống chế ở trong tay, hung hăng, bám riết không tha. vừa miết chà xát.

Rất nhanh liền được thông đạo mềm mại hiểu khách kia bao vây chặt chẽ, Thịnh Kiếm Thanh lửa nóng, cực độ thoải mái, cảm giác dễ chịu làm cho tâm tình hắn cũng tốt hơn, nhân tiện cũng chú ý một chút đến cảm giác đối phương.

“Từ từ sẽ đến, rất nhanh sẽ có cảm giác.”

Thất lung rất nhanh được nâng lên, cái miệng của Hồng Tảo khê hé mở, đôi môi đỏ mọng phát ra từng đợt thổ dốc, vượt qua một đạo chân khí, nhìn khuôn mặt tái nhợt của đối phương đã ánh lên chút sắc hồng, Thịnh Kiếm Thanh liền tiếp tục đem côn thịt chôn sâu ở bên trong cơ thể nhỏ bé, đem hắn từ thân cây ôm xuống dưới, đầy hắn nằm xuống tầng cổ mềm mại bên dưới..

Hai đầu gối bắt đầu được mở rộng ra, khí quan nằm giữa hai chân bị xoa nắn hiện lên một màu đỏ, ở trên cũng thừa dịp trêu đùa nụ hoa đã sưng đỏ lên, hết thấy bị trên cao nhìn xuống, vừa xem là hiểu ngay.

Tư thế tuy rằng đơn giản nhất, nhưng là có lợi nhất, Thịnh Kiếm Thanh theo thể dùng toàn lực công kích vào điểm mềm mại kia.

“A a... Sư... Sư phụ...” Kích thích mãnh liệt làm cho Hồng Tảo chịu không nổi địa vận vẹo, tiếng khóc đứt quãng vang lên

Toàn bộ thiên địa đều lay động.

Đau đớn từ từ truyền theo các dây thần kinh, cảm giác giống như thần trí đang bị vô vàn con kiến cắn trúng.

“Yên tâm, sư phụ sẽ không chỉ lo cho chính mình, nhất định sẽ làm cho ngươi cực kì thỏa mãn.” Nhìn xuống tiểu tử đang nằm dưới thân, hai chân mảnh khảnh cùng cái đùi trắng nõn run rẩy từng chập dưới tay Thịnh Kiếm Thanh xoa nắn, tùy ý hắn diễn ngoạn đùa nghịch.

“Sư... Ô ô...”

Hậu đình phía sau như đang nhận được một cơn gió lớn nhất từ trước đến nay, hạ thể còn bị bàn tay thuần thực xoa nắn. Hồng Tảo đáng thương rốt cục nhìn không nổi bỏ qua hết tôn nghiêm khóc lớn lên, ” không... Không ... Ô ô!”

“Không?” Thịnh Kiếm Thanh mở miệng hỏi lại, trên đầu ngón tay đang chảy ra dịch trong suốt.

Hồng Tảo cả người đỏ rần, liều mạng lắc đầu.

“A... A! Sư phụ!” đôi môi đỏ mọng khe hé mở phát ra tiếng thở dốc khó nhọc.

“Nói không lần nữa là ngừng luyện đó nha “ Lười biếng lừa gạt tiểu hài tử đáng yêu, lương tâm hồi nãy nhen nhóm được chút xíu tự nhiên cũng biến mất tiêu, thất lưng bắt đầu đi chuyển nhanh hơn, mạnh mẽ đem dục vọng tiến vào chỗ sâu nhất dưới hạ thân mà liên tục đánh tới, bắt buộc nếp uốn đã sung huyết không ngừng triển khai co rút lại, nhưng vẫn có tâm tư nói mạnh miệng, ” Đây chính là thiên hạ đệ nhất thần công. Đáng tiếc a, người muốn làm đại hiệp trên đời này tuy rằng nhiều, nhưng lại hết thấy sợ đau không muốn học, nếu...”

“Không, không, ta nguyện ý! Ô...” Hồng Tảo hoảng hốt nói, tuy rằng vẻ mặt mang biểu tình vụn vặt thống khổ, nhưng vẫn vội vàng tỏ thái độ.

Không thể chịu khổ sao có thể hành tẩu vô lâm.

Trong thiên hạ không có cao thủ nào không phải vất vả luyện công, đạo lý này hẳn hiểu được.

Bị chà đạp đắc hai mắt chứa đầy nước mắt, nhưng trong mắt Thịnh Kiếm Thanh lại trở nên hết sức gọi cảm. Nhìn Hồng Tảo ôn nhu nở nụ cười cười, hẳn thay đổi góc độ, lại lần nữa đắm vào. (- để ý nha!! hể bạn công nào cười ôn nhu là y như rằng)

“Sư phụ! Sư phụ! A a... Cáp...” Góc độ biến hóa làm cho Hồng Tảo mặt đỏ lên thở gấp gấp rên rỉ.

Bất tri bất giác cảm nhận, một cổ khoái cảm lạ lẫm chưa bao giờ trải không biết ở đâu dần dần lan tỏa, nhưng lại dần dần đưa khiến hắn mê man sáng khoái.

“A... A... Ân... A!” Trong miệng bất giác vang lên một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng hơn so với tiếng rên khi nãy, Hồng Tảo một chút cũng không còn sức lực để che dấu tiếng rên rỉ ngọt ngào êm tai, hạ thể bị Thịnh Kiếm Thanh thô lỗ xoa hấn gây hạ đang tiết ra từng, từng giọt từng giọt rơi xuống thắm cỏ bên dưới. dịch thể trong suốt còn vương lại những sợi tơ bạc ở cuồng loạn lắc lư theo từng chuyển động trong không khí, mười hai vạn phần thâm đẳng. Nam nhân ở trên quả nhiên nội lực thâm hậu, chẳng những lực đạo kiên trì giữ nguyên, hơn nữa độ mạnh yếu lại vẫn không hề thay đổi hay tăng mạnh, giống như muốn đem người dưới thân hoàn toàn đánh tan ra từng mảnh .

“có thoải mái không?” vừa lòng nhìn người dưới thân tuy là lần đầu tiên nên phản ứng có chút trặc trặc nhưng lại đáng yêu như thể cố gắng phối hợp, Thịnh Kiếm Thanh thành linh cảm đầu nhũ sung huyết, liếm lộng hôn môi, nói ” sư phụ sẽ làm người thích.”

“Ô ô... Ân... Cáp” Bị Thịnh Kiếm Thanh đẩy sâu dị vật vào, thân mình cong lên rồi lại hạ xuống, giao triền nhấp nhô theo mỗi cử động, mỗi một lần uốn người đều kéo cổ ngửa ra sau thật sâu. Hồng Tảo không nhìn thấy Thịnh Kiếm Thanh tà mị tươi cười, đầu óc bán tỉnh bán mê, ánh mắt không có tiêu điểm nhìn lên đỉnh đầu đại tông chủ.

Bị tình dục thao túng si thái, dần dần lộ ra.

Thân thể bị chơi đùa không chịu nổi tra tấn kịch liệt , lý trí đã sớm đã bị làm cho sợ tới mức bỏ trốn mất dạng. Bao nhiêu năm rồi, Hồng Tảo lần đầu tiên trong lúc ” luyện công” lại quên mất là đang ” luyện công”, từng đợt gió lốc khoái cảm thật mạnh đánh sâu vào hấn, ngay cả khí lực để rên rỉ đều nhanh chóng bị áp bức đến mức hầu như không còn, mở ra cái miệng nhỏ nhắn rên rỉ cầu xin, ” sư... Sư phụ...”

“Đừng nóng vội, chiêu thần công cái thể cũng sắp luyện thành.” tiếng nói chứa đầy dục hỏa trở nên khàn đục

Vẫn tiếp tục duy trì vận động, thân hình tuyệt mỹ của Thịnh Kiếm Thanh ở phía trên lại không đổ chút mồ hôi (– quá chất)

Ngược lại là Hồng Tảo, lúc đầu là đau thấu trời, sau dần dần làm quen với khoái cảm kì quái mau chóng bao phủ toàn thân, thân mình tỉnh táo đáng yêu từ đầu đến chân đã phủ đầy mồ hôi, mái tóc đen ngắn ngắn dán trên trán, âm thanh lúc trầm lúc bổng, giống như tiếng khóc nức nở cùng thét chói tai hỗn tạp hòa hợp lại thành tiếng rên rỉ động lòng, theo đôi môi đỏ mọng mà bay trong không trung..

Tần suất tiến lên đột nhiên lại tăng lên.

“Không... A! Ô ô...” Tiếng kêu giống như tiểu động vật đột nhiên trở nên bén nhọn rồi cất cao.

Không thể chịu được đả kích kịch liệt xông thẳng lên trí óc, thân hình non nớt của Hồng Tảo đột nhiên run rẩy một trận. Một cổ khoái cảm mãnh liệt không biết từ đâu xông tới, ngọc hành khê run một chút rồi đột nhiên từ đỉnh phun ra một dòng nhiệt lưu màu trắng, hơn phân nửa rơi xuống bàn tay duyên dáng của Thịnh Kiếm Thanh. (-tay thì nói là tay, bày đặt duyên với chả đáng, cũng dùng để sờ em nó thôi)

“A!”

Liên tục tăng mạnh va chạm rốt cục cũng tới đỉnh. Thịnh Kiếm Thanh phát ra tiếng rít trầm thấp như dã thú, hung hăng phát lực, đem dục vọng tích tụ lâu ngày toàn bộ đưa vào sâu bên trong cơ thể Hồng Tảo.

Trong một khắc tầm nhìn cũng đại não như bị che khuất, Hồng Tảo toàn thân rã rời , vô lực nằm trên thảm cỏ.

Cao trào sau dư vị chưa tán, giống như máu toàn thân đều bị nam nhân kia rút hết, một giọt cũng không còn.

Trời đêm yên tĩnh, điểm xuyết một vài tiếng thở dốc nặng nhọc.

8. Chương 1-7

Một lát sau, ý thức trở về mang theo cảm giác xé rách đau đớn dưới hạ thân truyền lên đại não, chưa bao giờ biết luyện công thì chỗ đó sẽ đau như vậy, Hồng Tảo nhe răng trợn mắt, nhỏ giọng rên rỉ, ” đau...”

“Đau không?” Thịnh Kiếm Thanh dựa thân cây, đem cả người Hồng Tảo ôm vào trong ngực.Sau khi dục vọng được thỏa mãn, cả người thoải mái, lúc này, lương tâm lúc này mới lên mặt điểm danh.Kì thực vật nhỏ trong lòng mình mà tiếp nhận dục vọng của mình thì thật là quá miễn cưỡng.

Thất lưng gầy teo chỉ cần một cánh tay là có thể hoàn toàn ôm, hơn mười hai lượng,giữa hai chân trắng nõn đang chảy ra một dòng dịch thể đục ngầu , cả người xanh tím sưng đỏ, đều là tác phẩm của chính mình.

“Đau lắm hả?” Khấp thiên hạ, thậm chí là cao cao tại thượng hoàng đế lão tử, cũng chính là Thịnh Kiếm Thanh tối tôn kính đại ca, cũng chưa từng nghe qua loại âm thanh ôn hòa này của hắn..

“Ân.” Hồng Tảo hữu khí vô lực giấu mình ở trong lòng ngực Thịnh Kiếm Thanh, khinh khê lên tiếng. Cách một hồi, chớp chớp ánh mắt, ” sư phụ, phương pháp luyện công của người thật sự là... Độc nhất vô nhị, thiên hạ vô song.”

“Cái đó còn phải nói?” Thịnh Kiếm Thanh cũng có chút tự hào.

Luyện về độ lớn của khí quan, cương chi nhanh chóng (- này ...thời gian bạn ấy turn on nhanh hơn người á?), thời gian kéo dài, đều là độc nhất vô nhị.(- ách!! em Tảo cơ bản không đề cập đến vấn đề này a – bất quá chỉ có bạn Tịch quan tâm chút thôi * đỏ mặt *)

Hồng Tảo ngẩng đầu, khờ dại chớp mắt nhìn hắn, ” sư phụ, học môn công phu này về sau cũng sẽ lợi hại như người vậy, đúng không?”

Nhìn thấy h ắn khát vọng nhìn Thịnh Kiếm Thanh, ánh mắt tỏa ra vẻ sùng bái, tâm tình Thịnh Kiếm Thanh trở nên thích chí tới cực điểm, thống khoái gật đầu, ” đương nhiên.”

“Thật sự?” Chỉ cần nói đến võ công, Hồng Tảo liền tìm về được một chút khí lực, đôi mắt to mở sáng lên, ” ta đây khi nào thì có thể luyện thành võ công?” Ánh mắt chờ mong không chút che giấu.

“Rất nhanh.” Trả lời phi thường có lệ .

“Bao lâu?” Truy vấn phi thường hưng phấn.

Bao lâu?

“Ăn uống no đủ” sư phụ phụ tà ác đánh giá thân thể xinh đẹp thanh trĩ trong lòng,ngực. Vừa mới mới ăn sạch mặt tịnh, cũng không nên lập tức khiến cho người thất vọng đi? Hảo! Hôm nay tặng người một món quà lớn, cố tình phát tay tạo ra bộ dáng sư phụ điển hình nhất , hướng về phía tay Hồng Tảo bắt đầu chấn mạch, ” ân, Người có thiên duyên, luyện võ công ngủ này đã hoàn hành được chiêu thứ nhất. Đến, dùng đầu ngón tay điểm vào thân cây kia xem.” Trong tay thì âm thầm bóp nhỏ một khối bạc vụn.

Nhanh như vậy?

Hồng Tảo tin nửa ngờ, tùy tiện chọn một cây thân cây điểm một cái.

Răng rắc!

Không dám tin trong ánh mắt, thân cây ứng với ngón tay mà gãy.

“A! Ta ta ta...”

“Người học xong chỉ phong.” Thịnh Kiếm Thanh vẽ mặt bình thản nói cho hắn.

“Ta ta ta... Ta học được chỉ phong...” Hồng Tảo nhìn chăm chăm thân cây đứt lìa nằm trên mặt đất.

Chỉ phong a! Người trong võ lâm phải khổ luyện nhiều ít năm mới học được bản lĩnh này?

Khó trách luyện tập lại đau như vậy.

Bất quá, là chỉ phong a!

Chỉ phong,là chỉ phong da!

“Cao hứng sao?”

“Cao... Cao hứng!”

“Ân, phải cảm ơn sư phụ.”

“Cảm ơn sư phụ! Cảm ơn sư phụ!” (– đáng yêu * ôm ôm *)

Hồng Tảo hưng phấn giống như phát cuồng, nếu không phải thân thể không cho phép, nói không chừng đã lập tức nhảy dựng lên chạy bốn phương tám hướng mà nhảy nhót xoay động .Bất quá thân hình xanh tím vô lực nằm lệt thềm giữa lòng Thịnh Kiếm Thanh không cách nào tự mình nhảy nhót tung hoa (nhằm – là cao hứng xoay động a) mái tóc đen tung bay giữa những cơn gió, nhẹ nhàng ma sát vào cằm Thịnh Kiếm Thanh , làm cho hắn bụng nổi lên một trận lửa nóng.

“Cách luyện ngủ của bốn môn có hiểu quả chứ?” Thịnh Kiếm Thanh cười tà.

“Có a!”

“Còn muốn tiếp tục luyện sao?”

“Tất nhiên là muốn a!” Thấy nhánh cây vừa mới bị mình điểm gãy, Hồng Tảo mừng rỡ như điên, sớm đem cảm giác đau đến chết cùng với sợ hãi vừa rồi phao lên chín tầng mây, lải nhải hỏi: ” Sư phụ, này công phu kêu là ngủ sao? Như thế nào mới có thể luyện hảo? Muốn luyện đến như thế nào mới tính luyện thành rồi?”

“Muốn luyện hảo rất đơn giản.” Thịnh Kiếm Thanh nghiêm trang trả lời, ” nghĩ muốn ngủ là ngủ.”

“Nghĩ muốn ngủ là ngủ?”

“Đối, chỉ cần người nghe lời sư phụ, hảo hảo ngủ, ngủ nhiều một chút, cố gắng mà ngủ, rất nhanh là có thể trở thành võ lâm cao thủ.”

“Ân! Đồ nhi nhất định nghe lời sư phụ dạy dỗ.” Hồng Tảo vẽ mặt khát khao, liên tục gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề trọng yếu ” đúng rồi, xin hỏi sư phụ, chúng ta là người thuộc môn phái nào ?”

Thịnh Kiếm Thanh ngẩn ra. Môn phái? Chết cha, đã quên vấn đề này. Võ công của ta là do các sư phụ trong hoàng cung dạy, làm sao có môn phái nào a? Bất quá bốn thiếu gia ở trong chốn võ lâm sớm đã trở

thành cao thủ, đến cả Thiếu Lâm tự tăng nhân kia cũng sắp bị ta thu phục, mà không có môn phái nào để ra oai, kể ra cũng mất hết uy phong. Ân, quả thật là nên khai sơn lập phái.

Kêu tên gì mới là hay đây? Cái gì uy a, kiêu a, hiệp a, dũng a... đều bị mấy tên võ lâm nhân sĩ xài hết.

Tà ác ngấm liếc mắt nhìn cái tên đồ đệ thứ nhất, chỉ sợ cũng là duy nhất, thân hình xinh đẹp nõn nà trơn mịn, khắp người phủ kín dấu hôn, mút, cắn, nhìn thiệt là dâm dăng, thiệt là rất rất dâm dăng a.

Về sau nếu phải dạy ” công phu” ... Cũng không chính là... Thịnh Kiếm Thanh trong bản đầu biến thái nghĩ đến hình ảnh sau này Hồng Tảo cố gắng ” luyện công”.

Cũng là tên thôi, đương nhiên phải phù hợp thực tế.

“Dâm dăng giáo.” Thịnh Kiếm Thanh quyết định thật nhanh, thiết lập môn hộ.

“Dâm dăng giáo!”

“Oa, tên rất hay! Vừa nghe thì biết là đại môn phái danh chấn toàn bộ võ lâm, dễ nghe lại dễ gọi, đọc lên liền nghe khí phách hiên ngang, ách, bất quá đồ nhi giống như chưa từng có nghe nói qua?”

“Chưa từng nghe qua cũng là bình thường, chân chính danh môn đều là giấu mình ở thâm sơn cùng cốc. Danh tiếng bên ngoài chúng ta không cần.”

“Oa, không hổ là sư phụ, không màng danh lợi. Ách, không biết sư phụ là chức vụ chi trong giáo phái?” Cuối cùng mới hỏi ngay một câu trọng điểm, “Đồ nhi có thể học được cấp bậc võ công nào trong giáo a?” bộ dáng giống như con chó nhỏ đáng yêu, đôi mắt mở tròn vừa có biểu tình hưng phấn lại đáng thương.

Võ lâm các phái, phân biệt đối xử, có thể bái thượng có điều, so sánh chức vị của sư phụ trong giáo mới có thể học được võ công cao hơn trong giáo. Tỷ như, bái Không Động chứng môn vì sư, cùng bái Không Động thủ sơn môn lão nhân vì sư, căn bản là hai cấp bậc khác nhau dẫn đến đãi ngộ cũng khác nhau.

Hồng Tảo bái sư vô số, biết rõ trong đó khác biệt, đương nhiên phải sớm một chút hỏi rõ ràng.

“Cái gì chức vị?”

“Chính là theo đạo lý có hay không làm cái gì quan a hoặc là cái gì tả sứ giả hữu sứ giả?”

Thịnh Kiếm Thanh khinh thường địa hừ một tiếng, ” Ta đương nhiên là giáo chủ.”

“A!” Một tiếng kinh hỉ tiếng kêu.

“Trừ bỏ ta, ngươi là giáo lý cao nhất cấp.”

“A!” Ánh mắt đầy vẻ mang ơn.

“Công phu ngươi vừa mới học, chính là bốn môn nhập môn thấp nhất công phu — việc ngủ.” Hồng Tảo ánh mắt tỏa ra vẻ nhiệt tình khâm phục, Thịnh Kiếm Thanh bị hấn sùng bái trong lòng đại sư, dùng ánh mắt xấu xa nhìn con mồi trước mặt, ” tương lai, bản giáo chủ đích thân dạy ngươi bất truyền bí mật — bản sở cao nhất bí tịch.” (– theo bạn đoán bậy thì có lẽ là “long dương bí tịch “LOL)

“Cám ơn sư phụ! Cám ơn sư phụ!” Hồng Tảo vui mừng thiếu chút nữa gục đầu ngã quỵ đi lập tức phun châu nhả ngọc ngay bài thuyết trình đã muốn luyện thành thực, ca ngợi sư phụ tuyên ngôn, ” sư phụ, ngươi chẳng những võ công cao cường, hơn nữa lòng dạ rộng lượng, ánh mắt lợi hại, thường thức nhân tài, thần công cái thế...”

“Không cần vượt mong ngựa. Thừa dịp còn có thời gian, chúng ta luyện nữa một chút.” Khuôn mặt không chút hảo ý cười cười

“Lại luyện?” Đang cố gắng ca ngợi sư phụ Hồng Tảo đột nhiên dừng lại, biến sắc.

Cái kia... hồi này luyện bây giờ còn rất đau da...

“Võ công một đạo, như đi ngược dòng nước, không tiến tức lui...”

“Ta luyện!”

“Đồ đệ ngoan, ” Thịnh Kiếm Thanh khen hẳn một câu, biểu tình tính toán giống như miêu hưởng tiên ngư, ho khan một tiếng, ” hiện tại xoay người sang chỗ khác, ôm lấy thân cây, ôm chặt nga... Yên tâm, sư phụ lần này sẽ nhẹ nhàng, không làm đau của người...”

9. Chương 2-1

Kế hoạch vốn là ở võ lâm đại hội sắp tới, lén lút trộm chiêu bài Thiếu Lâm tự, làm cho mấy Lão hòa thượng mất mặt chơi.

Hiện tại? Đương nhiên phải sửa đổi.

Ngẫm lại, dù sao cũng thành lập một môn phái, hơn nữa vừa mới thành lập liền thu được ngay một đồ đệ “muốn ngủ là ngủ” thiết đáng yêu a, vì cái gì phải ăn gió nằm sương, bốn ba đêm dài, trèo đèo lội suối cực khổ vậy?

Phải là ngày phóng tuần mã, ăn ngon mặc đẹp, chiêu đãi như VIP (-ack – là thượng lưu a), ở khách sạn hạng sang mới là lựa chọn tốt nhất!!

Về phần võ lâm đại hội, cứ để đẩy thông thả mà đi, dù sao vẫn còn dư thời gian. Nói thực ra, một đám mất mặt Thiếu Lâm tự Lão hòa thượng, không thể lấy mà ngủ được, đương nhiên thua xa tiểu đồ đệ đáng yêu mới thu nhận rồi.

Nếu nói này món đồ chơi có khuyết điểm gì, thì chính là — rất là huyền ảo.

Giống như hôm nay, Thịnh Kiếm Thanh bắt quá nhìn thoáng qua cái tay nải hắn giữ khư khư bên người, ra điều phi thường coi trọng liền thuận miệng hỏi, kết quả đúng là không thể văn hồi a

“... Đây là Nam Hải kiếm phái môn đồ chứng minh, đây là Võ Đang giáo môn đồ chứng minh, còn có này, là Chung Lão đường môn đồ chứng minh...” Mở cái tay nải ra, bên trong trừ bỏ cuốn tự truyện đã từng làm cho Thịnh Kiếm Thanh cười rớt hàm răng “ đại hiệp Hồng Tảo tự truyện ” ra, chính là một đồng trang giấy kì quái cùng một bài. Hồng Tảo đối với lai lịch từng thứ thuộc như lòng bàn tay, ” còn có cái này, sư phụ người xem, Không Động phái môn đồ chứng minh, này là cái Nam Sơn phái môn đồ chứng minh, Nam Sơn phái gần đây thu môn đồ rất nhiều, mỗi lần làm chứng minh lại mất gần một lượng bạc, thật sự là hao phí a ...”

“Người rút cuộc đã bái bao nhiêu sư phụ rồi?” trách không được, hèn gì bái sư tuyên ngôn ra đời hết chương này đến chương khác.

“Không đếm được, có thể bái ta liền bái.”

“Vậy người bái vào Nam Hải kiếm phái môn hạ, vậy có biết chiêu pháp nào của Nam Hải kiếm pháp không?” Thấy biểu tình Hồng Tảo như muốn bắt đầu thao thao bất tuyệt tuyên ngôn, Thịnh Kiếm Thanh liền vội vàng cắt lời, lưỡng lưỡng cầm lên một mộc bài, bên trên khắc Nam Hải hai chữ, cũng muốn cầu chứng một ít chiêu thức Nam Hải môn phái đi.

“Bọn họ không dạy ta công phu.” Hồng Tảo phẫn nộ, ” kêu ta đi quét rác.”

“Còn Không Động phái?”

“Bọn họ không dạy ta công phu.” Hồng Tảo cũng phẫn nộ, ” bắt ta đi bưng trà.”

“Người cũng đã bái Nga Mi a?”

“Bọn họ...”

“Ta biết, bọn họ không dạy người công phu thôi.” Thịnh Kiếm Thanh nhạo báng hẳn, ” xứng đáng, nơi đó một đám nữ nhân, người bái đi vào làm đàn bà sao?”

Hồng Tảo vẻ mặt cầu xin, ” các nàng thu học phí của ta, nhưng không cho ta đi vào sơn môn, phải ta xem cửa.”

Khuôn mặt thanh thú khể nhả lại, biểu tình khổ sở đầy thương cảm hiện ra trên gương mặt

Biểu tình này thật là đáng yêu cực kỳ.

Thịnh Kiếm Thanh cảm thấy thú vị, bắt đầu diễn màn “ quan tâm đồ đệ “, cố ý đem hết mọi thứ trong tay nải ra mà “ cầu chứng “, quả nhiên không ngoài sở liệu, mỗi lần hỏi thêm một câu, cái mặt Hồng Tảo lại càng khổ sở, cuối cùng nhìn rưng rưng chực chờ rơi lệ.

Thịnh Kiếm Thanh ôm bụng cười vật vờ, cười một hồi thấy mệt mới lấy tay xoa xoa bụng nói: ” người trừ bỏ đưa học phí, quét rác bưng trà trông cửa Khẩu Bắc, còn có làm gì khác không?”

“Có.”

“Có cái gì?”

“Ở Đông Sơn phái, sư phụ phái ta đi nuôi heo.”

“Ha ha ha! Ha ha ha ha cấp!” Thịnh Kiếm Thanh cười đến lợi hại hơn, ” người đã bái nhiều sư phụ như vậy! Cư nhiên một chiêu cũng không học được à?” Hồng Tảo mặt đỏ lên, ” ta học so chiêu số!”

“Nga?”

“Lúc ta làm môn hạ ở Vũ Dương, sư huynh đã dạy ta một, là chân chính võ công, như thế này, sư phụ người xem.” Nói đến võ công, tinh thần Hồng Tảo liền trở nên phấn chấn, lập tức đứng lên, bắt đầu thủ thế, ngưng khí tĩnh thần, bắt đầu múa may lung tung, ” chính là chiêu này, sư phụ người xem ta luyện cũng không tồi đi?” Thu chiêu xong, quay đầu lại nhìn Thịnh Kiếm Thanh, chiêu này kêu là hầu tử trâu đào.” Hồng tảo đắc ý cười cười nói: ” Sư huynh vốn đã nói sẽ dạy ta mấy chiêu nữa, ai ngờ...” Không biết nhớ tới cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười bỗng nhiên biến sắc, lộ ra biểu tình vừa tức phần lại uể oải ,tay nắm chặt thành quyền, ” Cái tên Thái giám tiểu tặc tâm lý biến thái chết tiệt kia cư nhiên dám chôm chiêu bài Vũ Dương sơn của chúng ta! Sư huynh đã đi xuống núi cùng sư bá tầm nã tiểu tặc... A? Sư phụ, người vì cái gì sắc mặt kém như vậy?”

Thịnh Kiếm Thanh đương nhiên sắc mặt không tốt.

Hắn nhớ lại, lúc đầu không phải là bởi vì nhìn thấy mấy câu tự sướng vớ vẩn trong cuốn tự truyện của Hồng Tảo, mới đem hắn đè dưới thân hung hăng luyện một phen” việc ngủ” sao?

Hừ, Bởi vì việc “luyện ngủ” lại tuyệt vời quá sức tưởng tượng, khiến mình cũng quên cùng tên tiểu tử này tính toán sổ sách.

“Sư phụ?” Hồng Tảo thấy sư phụ bỗng nhiên trầm mặc, tự nhiên thấy lạ, biểu tình có chút khấn trương, ánh mắt đen nhánh mở to , bất an hỏi, ” chẳng lẽ... Chẳng lẽ chiêu bài dâm đẳng giáo của chúng ta ... chúng bị tên tiểu tặc thái giám biến thái chết tiệt kia ...”

“Người nói ai là thái giám?”

Theo một tiếng gầm nhẹ mang đầy áp lực,vạt áo Hồng Tảo đột nhiên bị túm mạnh, cả người đã muốn treo lơ lửng giữa không trung.

Ánh mắt tự cảm thấy đôi chút hỗn độn , yếu ớt chống chọi đôi mắt ánh lên đầy tia nguy hiểm ở đối diện.

Nguy rồi, sư phụ tức giận như vậy, nhất định là chiêu bài dâm đẳng giáo chúng ta cũng không tránh khỏi tiểu tặc độc thủ...

“Ta nói tên tiểu tặc trâu chiêu bài kia là thái giám.” Hồng Tảo không biết là sắp chết đến nơi.

” Ai nói cho người kẻ trâu chiêu bài là thái giám?” Tồn hơi thừa lời thanh âm truyền tiến trong tai.

” Không, là đồ nhi tự mình phát hiện, từ sau khi Vũ Dương chiêu bài bị trộm, đồ nhi liền đặc biệt chú ý về vấn đề tâm sinh lý của tên tiểu tặc, cho nên... A? Sư phụ, người cười quần làm gì?” Nấm!” Không thêm

phân trần, cầm một đồ vật nóng ấm trong tay đưa lại, Thịnh Kiếm Thanh ra lệnh Hồng Tảo cầm, hảo hảo cảm giác nhiệt độ cùng thô to, lạnh lùng hỏi, ” đây là cái gì?”

“Ách?” Hồng Tảo đương nhiên biết đây là cái gì, mấy ngày nay, mỗi ngày luyện nhập môn việc ngủ phải dựa vào cái này a (- mỗi ngày??), ” sư phụ, chúng ta muốn luyện công sao?” Cố gắng luyện công cũng đúng, luyện thành xong, liền đi tìm tên tiểu tặc dám thâu chiêu bài dâm dăng giáo chúng ta mà tính sổ “

“Chờ một chút rồi luyện. Sư phụ hỏi t người, này lớn hay không lớn?”

“Lớn.”

“Thô không thô?”

“Thô.”

“Cứng không cứng?”

“Cứng.”

“Tốt lắm! Hảo là là rất lớn, thực thô, thực cứng!” Thịnh Kiếm Thanh thanh âm vẫn là lạnh lùng, ” về sau nói về chỗ này của sư phụ, nhất định phải ca ngợi cho đúng, còn dám nói sai một chữ, liền trục xuất người khỏi sư môn.”

Hồng Tảo kinh hãi.

Trời ạ! Lại bị trục xuất sư môn!

Hắn chính là thật vất vả mới bái được một sư phụ chịu dạy hắn võ công hơn nữa mới nhập môn đã được học công phu chỉ phong cao siêu, còn có hi vọng được bí tịch siêu cấp của bốn môn ... Hồng Tảo biểu lộ vẻ mặt cầu xin, vội vàng giở ngay bí công niệm hót, ” Dạ,, đồ nhi hiểu được. Sư phụ không hổ là sư phụ, lúc nào cũng cố gắng ôn tập bốn môn trụ cột võ công “ việc ngủ “, đem công cụ luyện công tôi luyện đến lớn như vậy, lại thô, cứng ...”

” Cái gì tôi luyện? Đây là trời sinh!”

Lại nói bấy nữa ? Hồng Tảo mồ hôi lạnh róc rách chảy xuống, “Dạ, đồ nhi hiểu được. Sư phụ thiên phú dị bẩm, trời sinh cốt cách thể chất chính là để luyện luyện võ công dâm dăng giáo chúng ta, oa oa, sư phụ a, người lão nhân gia đừng trục xuất đồ đệ a, cái kia bí tịch ta còn chưa có học mà, ô ô ô...” Nhìn Thịnh Kiếm Thanh sắc mặt không có chút khuynh hướng chuyển biến, Hồng Tảo trong lòng phát lạnh, lại bùm quỳ xuống, ôm chân Thịnh Kiếm Thanh , khóc rống lên.

Thịnh Kiếm Thanh sắc mặt xanh mét.

Như thế này thì làm sao sắc mặt tốt được? Khí quan nóng rực vẫn đang nằm trong tay Hồng Tảo, đồ đệ ngoan lại nghe lời đem bàn tay nắm lại khiến nó đã nhanh chóng trương to ra. Đã vậy hắn còn quỳ xuống ôm lấy đùi mình mà bãi đầu , mấy sợi tóc xẹt qua xẹt lại vô tình tiếp tục châm ngòi dục hỏa trong người Thịnh Kiếm Thanh

“Đứng lên, luyện công.” Cắn chặt răng nhẫn nhịn, Thịnh Kiếm Thanh gừ nhẹ bốn chữ (- keyword)

Hồng Tảo nghe xong bốn chữ như tử tù được đại xá, đột nhiên ngẩng mặt, ” sư phụ, người đáp ứng không trục xuất ta khỏi sư môn?”

“Hừ, cho người thêm một cơ hội.” Thịnh Kiếm Thanh đem đồ đệ đang nằm trên mặt đất túm đứng lên, trực tiếp ném lên đồng chần nệm êm ái, tuy rằng hạ thân dục hỏa như thiêu như đốt, bất quá phải nói rõ ràng vấn đề nhất định phải nói rõ ràng, ” hảo hảo nhớ kỹ sư phụ thiên phú dị bẩm, mấy cái suy luận thái giám gì đó chết tiệt của người mau mau quên sạch cho ta. Trở người qua đây, mở ra chân ra” Hồng Tảo trở mình, quần bị Thịnh Kiếm Thanh nhanh chóng lột ra, hạ thể nhu nhược khí quan sớm đã rơi vào bàn tay Thịnh Kiếm Thanh. Hắn ngửa cổ ra sau,vừa khê phát ra một tiếng rên rỉ, vừa nghi hoặc hỏi: ” thâu chiêu bài thái giám cùng sư phụ thiên phú dị bẩm có quan hệ gì?”

“ Bởi vì sư phụ người, ta đây chính là kẻ đi thâu chiêu bài mà người nói “

10. Chương 2-2

“A?”

“A cái gì?”

“Vi... Vì cái gì?”

Thịnh Kiếm Thanh dùng ánh mắt nguy hiểm đánh giá Hồng Tảo khiếp sợ đang nằm dưới thân. Chốc lát trên môi liền nở ra nụ cười tà mị, ” bởi vì ta thích. Như thế nào? Người muốn bênh vực kẻ yếu?”

“Ít nhất... Ít nhất Vũ Dương cái kia...” Không nên thâu a... Thật vất vả đợi cho có một hảo tâm sư huynh muốn dạy ta võ công...

“Vũ Dương chiêu bài chính là nhất định phải thâu! Đều là hạng người lừa đời lấy tiếng.” Thịnh Kiếm Thanh liếc mắt một cái liền nhìn thấu luôn trong bụng Hồng Tảo đang nghĩ gì, khinh thường cười lạnh, ” người không phải là đau lòng chính mình mất đi cơ hội học võ công sao? Nói cho người biết, người ở Vũ Dương học được duy nhất một chiêu,căn bản là sai.”

Người đồ đệ của ta, trừ bỏ ta tự mình dạy , những võ công khác đều không được học.

“Sai?”

“Sai quá đi chứ, người dùng nó quả thực làm mất mặt ta. Từ nay về sau, người quyết không được dùng nó, nếu không lại đánh mất thể diện của thiên hạ đệ nhất dâm đảng giáo chúng ta, lập tức trục xuất người khỏi sư môn. Bất quá... Người cũng không cần quá thương tâm! ” sau khi lời lẽ nghiêm khắc đe dọa Hồng Tảo đáng thương, Thịnh Kiếm Thanh hướng lực chú ý về khí quan đáng yêu hắn đang cầm trên tay, xấu xa cười rộ lên, ” sư phụ ta hôm nay dạy người công phu hầu tử thâu đào chân chính.”

Đầu ngón tay thô ráp cực kỳ xảo hướng về phần đỉnh mà chà xát, một cảm giác điện giật đột nhiên lan ra khắp hạ thân Hồng Tảo.

“Ô...” Hồng Tảo nhất thời thở dốc.

Vốn trước giờ không có thói quen che giấu, mọi biểu tình kiều mị đáng yêu đều biểu hiện ra trên gương mặt.

Thịnh Kiếm Thanh đương nhiên sẽ không để cho Hồng Tảo hưởng thụ một mình, ” người cũng luyện thử, hảo hảo làm theo sư phụ học.” Một phen kéo bàn tay nhỏ bé của Hồng Tảo , làm cho hắn cảm khí quan cực đại của mình, ánh mắt xấu xa hời, ” người học chiêu này, có học khẩu quyết không?”

“Có, ân...” Sư phụ đã lên tiếng, cho dù đang ở thời điểm vô cùng thoải mái , Hồng Tảo cũng cẩn thận bồn chồn đệ tử, hữu vấn tất đáp, nhẹ nhàng rên rỉ nói: ” sư huynh nói... Từ đầu đến cuối, trước thủ sau thâu, trọng ở cuối cùng một kích... A! Sư phụ... Ô ô... Không cần buông tay, trở lên một chút, sư phụ...” (- Thanh nhí, dạy như tiểu Tảo của ta rồi *khóc*)

“Sai!!!. Ngay cả khẩu quyết cơ bản cũng sai, như thế làm sao có thể luyện hảo võ công?” Căn bản là trước giờ chưa hề biết làm người tốt là cái (khí) gì , Thịnh Kiếm Thanh cố ý giảm tốc độ ma sát khí quan trên tay, kích thích tình dục Hồng Tảo sôi trào.

Quả nhiên, Hồng Tảo lập tức liền nhăn mặt không nổi, cả người cứng lên, la, ” sư phụ... Sư phụ...”

” Đồ đệ ngoan, cùng sư phụ niệm khẩu quyết chính xác.” Thịnh Kiếm Thanh ghé vào lỗ tai hắn cười nhẹ, ” từ đuôi đến đầu, quay về phía sau đẩy tới đẩy lui, cử trọng nhược khinh, có nhu có cương.” Trầm thấp thanh âm hết sức gợi cảm, duyên dáng ngọc hành ở bên dưới bị mấy ngón tay thi nhau chà đạp. Đầu ngón tay không ngừng xoa lên đỉnh phân thân, bên dưới ngón tay không ngừng rỉ ra dịch thể trong suốt.

Hồng Tảo đột nhiên thét chói tai.

Bạch trọc tinh dịch nhanh chóng bắn ra, văng bàn tay của Thịnh Kiếm Thanh.

“Vù vù... Ô...” Một hồi lâu, thân mình căng thẳng mới chậm rãi thả lỏng, ngưỡng mặt ngồi phịch ở trên giường, dục vọng phát tiết xong trên mặt Hồng Tảo liền biểu hiện biểu tình si ngốc dâm mỹ.

Thịnh Kiếm Thanh nhếch khóe môi đỏ tươi nở nụ cười (dâm tặc), ” sư phụ dạy võ công có phải lợi hại không? Khẩu quyết đã nhớ kỹ chưa?”

“Đồ đệ... Đồ đệ... Không nhớ kỹ...” Hồng Tảo thần tình xấu hổ.

Vừa mới rất thư thái, hần thể nhưng...

Đúng là không có tiền đồ, như thế nào luyện công luyện đến thoải mái đến mức ngay cả khẩu quyết cũng không thèm nhớ kỹ?

“Không quan hệ, sư phụ dạy lại người một lần nữa, người nghe rồi đọc theo ta.” Thịnh Kiếm Thanh giọng điệu phi thường hòa ái, ánh mắt giảo hoạt chợt lóe lên, trong thanh âm nhiễm đầy tình dục, trầm thấp khàn khàn, nhịp nhàng nói, “Từ đuôi đến đầu, quay về phía sau đẩy tới đẩy lui, cử trọng nhược khinh, có nhu có cương, ân... Liền như thế này, lấy tay nắm, xoa qua nắm lại, hảo hảo cảm giác bảo bối của sư phụ, đầu ngón tay linh hoạt điểm.” (– cái khẩu quyết rách nát gì thế này?)

Lòng bàn tay mềm mại mang lại cảm giác trái ngược hoàn toàn với phân thân tương cứng, Hồng Tảo lại phản ứng trức trặc làm cho tâm tình Thịnh Kiếm Thanh tự nhiên có chuyển biến tốt.

Dục vọng sắp đạt tới cực đỉnh, hần cắn răng ra lệnh cho Hồng Tảo ngừng lại, ” Đồ đệ ngoan, lại đây ngồi lên người sư phụ.”

Ngọc hành thô to nay đã dựng đứng hướng thẳng lên trên..

Trần quý tinh dịch từ từ rót vào trong cơ thể Hồng Tảo, Thịnh Kiếm Thanh nhất quyết phải làm cho ở chỗ sâu trong thân thể hần tản mát ra hương vị chính mình .

Tuy rằng biết đây là công đoạn trọng yếu để luyện công, Hồng Tảo đối với dị vật đã tiến vào cơ thể mình vô số lần vẫn là không tự chủ được mà đỏ mặt, ” sư phụ, chúng ta có luyện Hắc Tử Thâu Đào không?”

“Luyện, đương nhiên luyện. Người trước tiên cùng sư phụ nơi luyện tập một chút việc ngủ, sư phụ sau đó biểu diễn một lần chính tông hắc tử thâu đào cho người xem. Vừa rồi có thoải mái không?”

“Ân!” Hồng Tảo mặt đỏ lên, gật gật đầu.

“Còn muốn thoải mái nữa?”

Hồng Tảo thật thà gật gật đầu.

“Đi tới đây, ngồi lên trên bảo bối của sư phụ .”

Hồng Tảo bắt đầu xê dịch, Thịnh Kiếm Thanh sớm đã mất kiên nhẫn một phen kéo hần lại bên mình. Nóng bỏng hung khí để ở nhập khẩu, cho dù đã có ít nhiều kinh nghiệm, Hồng Tảo vẫn là khẩn trương cắn môi dưới.” Ngó... Sư... Sư phụ...” Vô lực vịn lấy bả vai dày rộng của Thịnh Kiếm Thanh, chậm rãi ngồi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồng Tảo bao trùm một tầng dâm đảng cùng một lượt mồ hôi .

Dị vật từ từ tiến vào, nếp uốn mẫn cảm giống như đóa hoa đang chậm rãi nở rộ, thích ứng với phân thân của Thịnh Kiếm Thanh giống như còn lưu lại cảm đau cùng khoái cảm mãnh liệt. Da thịt trắng mịn gọi cảm để lộ như chờ mong ,thân thể nhỏ nhắn mềm mại xinh đẹp khẽ run rẩy.

“Bình... Dụng phải...” Hồng Tảo gất gao rên rỉ.

“Dụng phải cái gì?” Thịnh Kiếm Thanh cười ta, hung khí cực đại một lần nữa mãnh liệt tấn công không vào mật động, bên tai lại là một chuỗi kích động thổ dốc.” Sư phụ... Không... Không cần... Đỉnh... tới rồi...”

Vậy là không cần đỉnh? Vẫn tới đỉnh rồi? Được rồi, sư phụ bất động, chính người động, thượng, hạ, thượng, hạ...” Thịnh Kiếm Thanh hai tay đỡ lấy thắt lưng đỡ lấy Hồng Tảo .

11. Chương 2-3

Thân thể nặng nề ngồi lên dị vật to nóng ở thân dưới tạo nên cảm giác vừa chua xót vừa bức bách. thống khổ cùng khoái cảm xen lẫn hưng phấn cơ hồ làm cho Hồng Tảo chịu không nổi khóc lên, ai ai kêu cầu xin tha thứ, ” sư phụ... Sư phụ... Không cần...”

“Thế này cũng không được?” Được hầu hạ thoải mái, Thịnh Kiếm Thanh khẽ lắc đầu, khuôn mặt tuấn mỹ đoan chính ẩn tàng vẻ trêu chọc bồn chồn, làm bộ ra vẻ nhân từ nói: ” Tốt lắm, vậy thì sư phụ không ôm thắt lưng người nữa, người bây giờ muốn động liền động, không muốn động cũng đừng miễn cưỡng.” Vừa nói, hai tay vừa buông cái thắt lưng tinh tế kia ra, lập tức thay đổi mục tiêu xoay qua chà đạp ngọc hành đáng yêu đang cương một nửa của Hồng Tảo, một bên lại thản nhiên nói: ” Đúng rồi, vừa rồi có hứa với người sẽ biểu diễn một lần chiêu hầu tử trâu đào. Chiêu này chẳng những có thể lấy tay luyện, cũng có thể dùng miệng luyện, người hảo hảo học nga, không được phân tâm.” (– càng ngày càng chịu ko nổi tên này)

Hai tay vận dụng đủ mọi loại kĩ xảo, xoa nắn chà xát, chỉ chốc lát, ngọc hành đã khoắc lên một nhan sắc hết sức mới mẻ và đã hoàn toàn cương, trước đỉnh giống như chực chờ khóc, một chút nước trong suốt bắt đầu rỉ ra. Hồng Tảo lại lộ ra ánh mắt mê loạn, hốt hoảng đắm chìm trong cực độ khoái cảm, mạnh liệt ôm lấy cổ Thịnh Kiếm Thanh , ” a... Không...”

“Không cái gì? Lại không cần?”

“Không... Không phải...” khẽ hé miệng thở dốc, Hồng Tảo dường như đã mất hết thần trí, mái tóc đen bám đầu mồ hôi ướt vào da thịt

Thân thể khàn trương co rút lại, từng trận cường lực tấn công vào hạ thân khiến cục huyết đón nhật một trận co rút , đem phân thân nóng như lửa của Thịnh Kiếm Thanh đang xâm nhập ở trong cơ thể hấn gắt gao bao vây hưởng thụ khoái hoạt. Mất thấy khía quan Hồng Tảo run rẩy càng lúc càng kịch liệt, Thịnh Kiếm Thanh lại chơi xấu ở ngay lúc trọng yếu đầu thay đổi phương pháp,áp chế cao trào đang đến.

“Ồ... Sư phụ! Sư phụ!” Bị cấm chỉ cao trào Hồng Tảo cơ hồ lập tức khóc thành tiếng, điên cuồng mà vận vẹo thân thể đang bị xâm nhập.

Mê mông khoái cảm dồn nén ở đỉnh phong nhưng lại không thể phát tiết, ầm ầm chảy trở về khắp nơi trong thân thể, cảm giác khó chịu giống như có ngàn vạn con kiến đang bò, thi nhau phệ cắn.

Thịnh Kiếm Thanh lại đóng vai hầu tử, lặp lại khiêu khích quả đào của Hồng Tảo, chính là bồi bồi hồi hồi, dù động tác có thay đổi nhưng vận không hoàn toàn thấu,cười xấu xa nhìn Hồng Tảo bị khoái cảm tra tấn đến thất thần, ung dung cười nói: ” hầu tử trâu đào người đã muốn học xong, sư phụ dạy người chiêu mới — nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu. Trước xâm nhập...” Vừa nói vừa đem đỉnh phân thân tiến vào cơ thể Hồng Tảo nhưng lại không vào đến chỗ sâu nhất.

“Ngô... Hảo... Hảo thâm...” Hồng Tảo nhăn không chịu nổi lại rên rỉ.

“Sau đó, tái đi ra.” Thịnh Kiếm Thanh nâng hai cánh hoa kiêu đỉnh tuyết trắng của Hồng tảo lên, chậm rãi hướng về phía trước.

Cảm giác dị vật hút vào trong cơ thể làm cho Hồng Tảo mặt đỏ lên, hô hấp ngưng trệ (– cái này qt nó bảo hút ra, mà đời này hút thì làm sao ra được nhờ)

“Được rồi, bây giờ người tự mình luyện chiêu này cho nhuần nhuyễn, lời lẽ dễ hiểu, làm đến khi nào bảo bối của sư phụ xuất ra tinh hoa màu trắng mới thôi. Ngoan ngoan luyện, người luyện tốt, sư phụ liền cấp cho người chiêu bài hoàn thành Hầu tử tử trâu đào, không luyện hảo, người liền tiếp tục luyện, không được bần.”

“A?”

“A cái gì? Nghiêm sư mới ra cao đồ, sư phụ nghiêm khắc cũng là vì muốn tốt cho người.” Thịnh Kiếm Thanh trong bụng cười muốn đứt ruột, nhưng cái mặt vẫn nghiêm trang, chỉ có hưng phấn thở dốc mới đưa ra một chút ‘ biểu cảm thật sự của hắn.

Vừa rồi bị hung hăng dạy dỗ, khí quan lại rơi vào ma trảo của sư phụ „ Hồng Tảo biết lần này không cố gắng luyện công thật sự không được, về mặt cầu xin, thành thành thật thật đứng lên, mông ép xuống, bước thứ nhất chính là ” xâm nhập “, cảm giác áp bách cường đại trong cơ thể trong cơ thể làm cho hần thắt thanh hét rầm lên.

Chính mình chủ động di chuyển làm cho bảo bối của sư phụ trong cơ thể ra vào, cái loại cảm giác này thật âm thầm khiến cho toàn thân run lên.

“Sư phụ... Ô ô... Đồ nhi không được, hảo thô a... A! Lại đỉnh tới rồi... Ô...”

“Không được khóc, hảo hảo luyện. Sư phụ không bắn, người cũng không được bắn nga.”

Khoái cảm ở bên trong cơ thể kêu gào đã sớm sôi trào mãnh liệt , bị tràn ngập, bị chà đạp, bị hung hăng khuếch trương, đồng thời khí quan lại bị Thịnh Kiếm Thanh bấm riết không tha đùa bỡn tình cảnh thế này làm không khí chung quanh cũng bị nhiễm thượng âm mỹ sắc thái.

Bị khoái cảm đáng sợ không e dè công kích tới mất đi thần trí, Hồng Tảo đem hết toàn lực đóng đưa thân mình, phun ra nuốt vào phân thân của Thịnh Kiếm Thanh. Phân thân được bao quanh bởi cực nóng mãnh liệt, Thịnh Kiếm Thanh trên mặt dần dần hiện lên dục vọng khoái hoạt không giấu diếm, kịch liệt gây khí quan yêu kiều đang khóc của Hồng Tảo, thanh âm khàn khàn, ” mau một chút, mau nữa một chút!”

“A! Nóng quá ... sâu..quá a...”

“Không được dừng, thất lưng tiếp tục đẩy cho ta, nhanh lên!”

Kỳ thật không cần Thịnh Kiếm Thanh phân phó, Hồng Tảo thất lưng tiếp tục đóng đưa, tần suất đã muốn tự động đạt tới cực điểm, dị vật nóng như lửa bên trong cơ thể không ngừng di chuyển, nóng rực mang đến cảm giác khoái hoạt , làm cho người ta nổi điên, khát vọng muốn đem tất cả tinh lực một lần toàn bộ phát tiết đi ra.

Hần cơ hồ cũng bị phân thân cực đại nóng như lửa của sư phụ thiêu sống!

“A a a! Sư phụ! Sư phụ...”

Vật cứng trong cơ thể đột nhiên mãnh liệt rung lên, một luồng nhiệt nóng bắn vào trong cơ thể, giống như đem toàn thân nội tạng bắn bị thương, những điểm tối mẩn cảm cơ hồ bị bỏng , Hồng Tảo kiệt sức khản giọng hét rầm lên, song chưởng gầy tẽ ôm sát cổ Thịnh Kiếm Thanh.

Cảnh vật trước mắt như bị một mảng trắng xóa bao trùm lại,hạ thân sớm bị đùa bỡn đến không chịu nổi cùng tiếng rên khóc sắc nhọn của Hồng Tảo phun ra dịch thể màu trắng.

Hồng Tảo xụi lơ xuống ngã xuống,Kích thích khoái cảm quá mức còn chưa tiêu tán, một hồi lâu sau, hần rời bỏ giao cấu, dư vị còn lại giống như lâng lâng trên không trung,ngoài ra không hề có ... cảm giác khác.

“Không phải thoải mái lắm sao? Khóc cái gì mà khóc?” Thịnh Kiếm Thanh ôm lấy hần, vươn đầu lưỡi, bắt giác nhẹ nhàng liếm lấy hai hàng nước mắt đọng lại trên má Hồng Tảo.

“Sư phụ, ta luyện thành rồi sao?” Hồng Tảo thở hổn hển, nhỏ giọng hỏi.

“Đương nhiên luyện thành. Hầu tử thâm đào, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, đều luyện được không tồi.”

“Này võ công, cũng là dùng chỉ phong sử dụng sao?”

“Đối, chúng ta khi luyện công dùng là một bộ phương pháp, đối địch sử dụng lại là một bộ phương pháp khác. Bản giáo công phu bí hiểm, tất cả chiêu thức chỉ cần trong lòng nghĩ, mặc niệm chiêu số tâm pháp, là có thể dùng chỉ phần chấn ra.”

“Thật là lợi hại a!”

“Đương nhiên, công phu bản giáo rất lợi hại, những môn phái khác sao có thể sánh bằng.” Thịnh Kiếm Thanh ôm hần, ôn nhu hỏi, ” Trên người đầy mồ hôi rồi sao? Sư phụ ôm người đi gột rửa đi.”

“Vừa rồi thực thoải mái a, không khó chịu, hiện tại chính là không có khí lực. Đúng rồi, ta muốn thử sử dụng chiêu thức mới” Hồng Tảo giơ ngón trỏ lên, nhắm ngay ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng niệm một câu, ” hầu tử thâm đào.”

Loảng xoảng, rầm!

Ngoài cửa sổ xa xa, mái hiên một mảnh ngói lên tiếng trả lời mà nứt ra, thẳng tắp rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng giòn vang.

“Mái ngói trúng chỉ phong của ta.”

Đúng vậy a.” Thịnh Kiếm Thanh lặng lẽ đem ngón trỏ thu hồi lại.

Tiểu tử thúì, lại hại ta phí phạm đi một mảnh vàng lá.

May mắn sư phụ người là đương kim hoàng đế thân đệ, không thiếu tiền tiêu.

“Chính là... Ta nhắm không phải là mái ngói, là hai con sư tử đá thượng trên mái hiên bên kia ... Ai, đau quá! Sư phụ, người sao lại xoa đầu ta?”

“Từ tiểu tử, từ từ sẽ có tiến bộ. Người công lực không đủ, thắc mắc cái gì? Muốn đánh bể sư tử bằng đá, chờ người dùng miệng đem hầu tử thâm đào luyện mới nói đi.”

“Kia sư phụ, chúng ta hôm nay buổi tối liền luyện đi...”

12. Chương 3-1

Thịnh Kiếm Thanh từ trước đến nay luôn được người khác hầu hạ , hôm nay tự mình động thủ, đem đồ đệ đáng yêu nghe lời cố gắng” luyện công” tắm rửa , thay đổi một bộ đồ mới. Hồng Tảo giặt nhẹ hần tay áo, ” sư phụ, ta đã đói bụng.”

“Đói bụng?” đúng rồi, thể lực của Hồng Tảo làm sao so bì được với đại cao thủ như Thịnh Kiếm Thanh.” Đi, sư phụ mang người ăn cơm đi.”

Thể lực của Hồng Tảo là rất trọng yếu — bằng không tối nay làm thế nào có thể dùng miệng luyện hầu tử thâm đào, nhất định phải lập tức bổ sung.

Không muốn ở khách điểm ăn đồ ăn bình thường, Thịnh Kiếm Thanh dẫn Hồng Tảo tìm đến một tửu lâu rất sang trọng trong thành. Sắp tới giữa trưa, đúng là trùng giờ linh, khách khứa nhiều vô kể, tửu lâu đầy người ồn ào, nơi nơi đều vang lên giọng gọi tiểu nhị kêu rượu gọi món ăn .

Thịnh Kiếm Thanh dù sao cũng là Tiểu vương gia trong hoàng cung đi ra, bước chân vào giang hồ nhiều năm, trên người quý khí lại che dấu không được, vừa mới tiến vào tửu lâu, chưởng quầy liền sáng mắt tiến đến ngay,cười meo meo dò hỏi, ” công tử, ăn cơm?”

“Hảo sảo. Có chỗ nào yên tĩnh một chút không?” Thịnh Kiếm Thanh tùy tay ném đi, ước chừng hai mươi mấy đồng tiền vào tay chưởng quầy. Chưởng quầy vừa thấy tiền, trên mặt liền cười như nở hoa, ” Có, có, công tử thỉnh trên lầu tọa, lầu hai còn có một gian ghé lô, tối lịch sự tao nhã thanh u.”

Thịnh Kiếm Thanh dắt Hồng Tảo lên lầu, hai người ngồi đối diện nhau, thuận miệng liền kêu bày tám món thức ăn

Hồng Tảo tròn mắt há hốc mồm, nhỏ giọng nói: ” sư phụ, chúng ta ăn không hết .”

“Ta biết ăn không hết, nhiều lời!” Thịnh Kiếm Thanh tự cho là đúng,liếc mắt về phía tiểu nhị đang đứng một bên chờ lấy order, ” Vừa rồi tám là món ăn mặn, cho thêm tám món ăn chay, bốn món ăn nguội, cho một bình rượu loại ngon nhất chỗ này Tạm đủ rồi, trước hết cứ như vậy đi.”

Tiểu nhị biết đây là đại gia, gật đầu không ngừng, liên thanh ứng thị, chưa kịp đi ra ngoài thì rèm cửa bỗng nhiên bị xốc lên, chướng quây đi đến, khuôn mặt mập mạp cười tủm tỉm, ” xin hỏi một tiếng hai con hoa râm Mạc Bắc mã ngoài cửa có phải của chư vị công tử ?

Hồng Tảo xoay đầu nhìn ra phía cửa sổ tìm hiểu, vừa nhìn thoáng qua liền gật đầu nói: ” Ờ, là ngựa của chúng ta , sao vậy?”

“Ồ dưới lầu có vài vị đại gia, nói đây là mã hảo, muốn hỏi công tử có hay không tính toán nhượng lại.”

“Không muốn bán.” Thịnh Kiếm Thanh không chút để ý quay sang nói tiếp, ” tiểu nhị, đồ đệ của ta đói bụng rồi, mau đưa đồ ăn ra.”

Chướng quây bị hấn một hơi từ chối, tựa hồ có nan ngôn chi ẩn (– cái này em biết * gờ tay * là có chuyện khó nói), do dự một hồi, ngập ngừng nói: ” về phương diện giá cả, có thể thương lượng...”

“Ta không thiếu tiền, không bán.”

“Công tử...”

“Chướng quây, ” Thịnh Kiếm Thanh hướng đôi người trong trẻo nhưng lạnh lùng về phía chướng quây đảo qua, ” rốt cuộc là có chuyện gì?”

Một làn mồ hôi lạnh không hẹn mà thi nhau tuôn đầy trán chướng quây. Hấn gờ tay lên xoa xoa trán, trên mặt bày ra một tia cười khổ, ” này... Ai, phía dưới kia vài vị muốn mua ngựa của đại gia, lànười của Lục Lăng Môn, là đại môn phái oai trấn địa phương này, ở đây không ai dám đắc tội.Chỉ sợ công tử trách móc, hấn coi trọng người gì đó, người cần bản là không bán cũng phải bán, không mua cũng phải mua. Không đối gặt công tử, bọn họ đã ném hai mươi lượng bạc lại mà mua hai con ngựa.”

“Hai mươi lượng bạc?” Thịnh Kiếm Thanh lãnh liệt địa cười, ” hai con ngựa quý hiếm của ta, trị giá cũng không dưới một nghìn hai “

“Này... Này... Bọn họ chính là không thể đắc tội, công tử ” chướng quây cũng biết sự tình bắt đầu chuyển khó, biểu tình căng thẳng, liền tiếp gờ tay áo lau mồ hôi lạnh, ngập ngừng nói: ” chúng ta chỉ là buôn bán nhỏ, kiếm được chén cơm cũng nhờ mấy vị đại gia đây chiếu cố ... Hai mươi hai nếu là quá ít, tiểu nhân có thể cấp thêm cho công tử đây một chút bạc, dâng tặng một trăm hai, tốt xấu gì thì nói này cũng là tổ truyền cơ nghiệp nhà ta, không thể dễ dàng...” Hồng ngoái đầu hướng ngoài cửa sổ vừa lúc thấy được, đứng lên nói, ” sư phụ, bọn họ lấy ngựa của chúng ta!”

“Đừng nóng vội.” Thịnh Từ từ nghĩ cách, nơi đây chính là ngẫu nhiên đi ngang qua, cái gì Lục Lăng Môn, cũng không phải giang hồ đại phái vả lại mấy ngày nữa chính là võ lâm đại hội, chính mình một người thì không nói đi, hiện tại mang theo Hồng Tảo không có chút công phu, tốt nhất không nên tùy tiện lộ tung tích.

“Sư phụ! Sư phụ! Bọn họ thật sự đem Tiểu Tường cùng Tiểu Bạch đi rồi!” Hồng Tảo đứng ở bên cửa sổ, gấp gáp dậm chân, ngóng dài cổ, xem bọn đàn ông kia đem ngựa của bọn họ mang đi, ” làm sao bây giờ? Như thế nào lo liệu? Sư phụ người mau ra tay a!”

Vừa nói, một bên vươn ngón trỏ, liều mạng chỉ về hướng đám bại hoại kia.

Thịnh Kiếm Thanh vừa gật hấn lâu ngày, sớm đoán được động tác tiếp theo của hấn, Hồng Tảo vừa duỗi thẳng tay, hấn liền nắm bàn tay vài miếng vàng lá mỏng manh liền tuôn rơi bay đi ra ngoài, mau tới mức mắt nhìn không rõ. Đinh đinh đang đang, râm râm, nhất thời, trên đường rớt xuống một đồng lá cây cành cây nhỏ. Đối diện lâu hai một cây gậy trúc nhỏ dùng để phơi nắng quần áo cũng lên tiếng trả lời mà gãy thành hai đoạn, làm quần áo tả tả rơi xuống như lá mùa hạ dọa hết mấy đám người qua lại bên dưới.

“Không xong, lại trật? Như thế nào lại luôn luôn không chính xác?” Hồng Tảo gấp đến độ thẳng gờ chân, rút rút gờ tay loạn xạ chỉ về bóng dáng đám người đang đi càng lúc càng xa kia, trong miệng lầm bầm, ” hầu tử trâu đào, xâm nhập thiên ra, hầu tử trâu... Ai nha, như thế nào lại trâu sai lầm rồi? Ta rõ ràng không phải chỉ cái cây kia ...”

“Tốt lắm, công phu tất cả đều phải chậm rãi luyện thôi. Không cần gấp, ngựa bị lấy liền thôi đi.” vừa nói Thịnh Kiếm Thanh đem thân hình kích động của Hồng Tảo ôm vào ngực , bắt động thanh sắc nhẹ nhàng

cười, ” ăn cơm trước, cơm nước xong trở về khách điểm, ngày mai đi, chớ quên chính sự. Chưởng quầy, đem đồ ăn lên đi.”

Chưởng quầy vẫn nơm nớp lo sợ, lo lắng vị quý công tử này không chịu từ bỏ ý đồ, vạn nhất khiêu khích Lục Lăng Môn hung tính, chẳng những hai vị công tử gặp rắc rối, ngay cả tittle lâu của hãne rằng cũng tránh không khỏi số kiếp. Nghe thấy Thịnh Kiếm Thanh nói bỏ qua, nhất thời mừng rỡ, liền tục thở dài, ” đa tạ công tử, đa tạ công tử, Lục Lăng Môn người nào cũng đều cực hung ác, công tử biết tránh đại họa lần này, có thể thấy được là phi thường thạo đời. Tiểu nhân không dám nuốt lời, liền lập tức cấp công tử bồi thường một trăm lượng bạc, bữa cơm này, thỉnh công tử công tử cho chúng ta được hãnh diện mà trả “

Lập tức phân phó đi xuống, món ăn ngon lành, sơn hào hải vị cùng với mỹ tửu liền được dâng lên.

Hai thầy trò ngồi trước một bàn lớn đầy đồ ăn.

Thịnh Kiếm Thanh lạnh nhạt gấp gấp vài đũa, Hồng Tảo vẫn tâm tình kích động, kêu la muốn giáo huấn người xấu, căn bản không động đến chiếc đũa.

“Câm miệng cho ta.” Thịnh Kiếm Thanh mất hết kiên nhẫn, sắc mặt trầm xuống.

“Sư phụ không phải tuyệt thế cao nhân sao? Chúng ta dâm đẳng giáo không phải thiên hạ đệ nhất đại giáo sao? Đại hiệp, chính là gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ, gặp người chịu nhục, phải ra tay cứu giúp, chính mình chịu nhục, càng phải...”

“Nói thêm mấy câu ta liền trục xuất ngươi khỏi sư môn.”

Hồng Tảo sợ nhất câu này, nhắm lại miệng không dám nói thêm, ánh mắt lại không tự chủ được lại đỏ lên.

Thịnh Kiếm Thanh thấy hãn cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ủy khuất, ngẫu nhiên vụng trộm hướng chính mình thoáng nhìn, con ngươi sáng ngời bên trong lại sẫm một tia thất vọng thương tâm.

Không biết vì sao, lại cảm thấy chút tư vị khó chịu.

Vật nhỏ này thật là một chút đều không hiểu hãn.

“Hồng Tảo.”

“ ... ”

“Hồng Tảo, sư phụ ở gọi ngươi, không có nghe sao?” Thịnh Kiếm Thanh có hơi chút đề cao thanh âm.

“Ồn nhi nghe ...”

Thịnh Kiếm Thanh ho khan một tiếng, ” ngươi có biết tôn chỉ của bản giáo là gì không?”

Hồng Tảo mờ mịt lắc đầu, chỉ chốc lát, buồn bực cúi đầu. Chắc không là — bị người khi dễ cũng không ra tay đi?

“Điều thứ nhất, là phải... Ân, cái kia, là phải đủ dâm đẳng.” Cái này đương nhiên phải là đứng hàng đầu, thu đồ đệ khai sơn lập phái mục đích đều chính là vậy a. Thịnh Kiếm Thanh chậm rãi uống một ly, ” ngươi hiểu chưa? “

Hồng Tảo chớp chớp đôi mắt, lắc đầu, lại gật gật đầu, biểu tình uể oải vẫn là không thay đổi.

“Thứ hai điều, chính là — vô sự cũng phải sinh sự.” Đây cũng là rất trọng yếu, giáo chủ bản tính a. Thịnh Kiếm Thanh lại gấp một đũa, nhả nhả nhắm nuốt xong rồi, mới hỏi: ” ngươi hiểu chưa? “

Hồng Tảo lại chớp chớp ánh mắt, lắc đầu.

“Bổn! Vô sự cũng phải sinh sự, nói đúng ra là phải gây chuyện, gây chuyện thiệt nhiều, nhưng là không thể để cho người khác quơ được, bảo trì đặc điểm bí hiểm của bản giáo. Hiểu hay không?” Hồng Tảo tiếp tục chớp ánh mắt, còn không có lắc đầu, cái gáy liền bị Thịnh Kiếm Thanh đánh một cái.

“Ai da!”

“Bổn! Đêm nay, ngươi với vi sư đi phá Lục Lăng Môn “ Thịnh Kiếm Thanh trực tiếp hạ đạt sư mệnh.

“Phá?” Hồng Tảo cong cong cái gáy.

“Dội phân! dọa người! đập chiêu bài!” Hồng Tảo uể oải đều tiêu hết, mở mắt kinh ngạc, ” dội phân, dọa người, đập chiêu bài, này... nghiêm trọng như vậy.” Tinh thần cũng nhất thời chấn hưng lên.

“Hừ, chúng ta dâm đẳng giáo tôn chỉ thứ hai, vô sự cũng phải sinh sự mà, hiện tại tự nhiên có người tự động đưa mạng đến, không đem bọn họ phá sạch thì thiệt là phụ lòng tốt a . Nga, đúng rồi, nhớ rõ thiêu hủy phòng của bọn họ.”

“Sư phụ...” Hồng Tảo muốn nói nhưng lại thôi.

“Như thế nào?”

“Đồ nhi sợ năng lực không đủ...”

“Hỗn trưởng, minh sư xuất cao đồ, ngươi là đồ đệ của ta, như thế nào có thể năng lực không đủ?”

Hồng Tảo trầm ngâm một hồi, dứt khoát cắn răng, ” hảo, kia đồ nhi hiện tại phải đi, giáo huấn đám kia người xấu, gọi bọn hắn về sau không được tái thưởng đồ vật này nọ, ức hiếp thiện lương.”

“Đứng lại! Đã quên đặc điểm bản giáo ?”

“A? đặc điểm gì?”

“Là bí hiểm a! Bảo trì mỗi nhữ, chờ buổi tối khắc biết.”

“Đúng vậy. Chính là sư phụ, hiện tại sắc trời còn sớm, cơm nước xong chúng ta phải đợi thật lâu mới buổi tối a, không có chuyện gì làm, thực buồn.”

“Ai nói không có chuyện gì làm?” Thịnh Kiếm thông dong buồng chiếc đũa, tựa tiểu phi tiểu, ” ta hỏi ngươi, bản giáo thứ nhất tôn chỉ là gì?”

“Ân... Ân... Là cái gì? Ôi, sư phụ ngươi lại đánh ta...” Hồng Tảo xoa xoa cái trán đáng thương

“Dâm đẳng! Phải đủ dâm đẳng.”

“Nga, đúng đúng, phải đủ dâm đẳng.”

“Vậy là được rồi, cơm nước xong, chúng ta về khách điểm, tiếp tục luyện công.” Thịnh Kiếm Thanh bày ra sắc mặt nghiêm sư hiền lành, ” đêm nay ngươi lần đầu tiên ra tay đối phó địch nhân, thừa lúc bây giờ trời còn chưa tối, sư phụ phải truyền thụ ngươi mấy chiêu.”

13. Chương 3-2

Trải qua một buổi chiều tự thể nghiệm, kịch liệt, cuồng nhiệt, “xâm nhập” mãnh liệt luyện công hai canh giờ, Hồng Tảo mang theo chiêu thức mới vừa học cùng với một cái thất lưng cơ hồ đứng thẳng không nổi, dựa theo bản đồ chỉ thị Thịnh Kiếm Thanh cấp ra, đã tới trước cửa Lục Lăng Môn.

“Coi bộ rất lớn a ...”. Đứng trước cửa, cho dù đã trải qua đặc huấn khẩn cấp của sư phụ, nhưng đây dù sao cũng là lần đầu tiên phụng mệnh đi đánh người xấu, Hồng Tảo tất nhiên vẫn có điểm không yên.

Lần đầu tiên a, sư phụ cũng không đi cùng, cứ như vậy tình bơ cho hắn đơn thân độc mã đi đánh giặc.

Mái ngói độc một màu xanh, tường cao đại môn đỏ, linh cảm không tốt, không tốt a, thật là đáng sợ. Vạn nhất võ công lại không nhạy giống hồi trưa, đại khái có thể bị nghiền nát cho heo ăn đi? Bằng không bây giờ quên đi, quay trở về....

Hồng Tảo do dự một lát, lập tức ưỡn ngực. Không được, bệnh vực kẻ yếu, mở rộng chính nghĩa, mới là đại hiệp chân chính, hắn từ nhỏ lập chí phải làm một đại hiệp đỉnh thiên lập địa, như thế nào có thể lâm trận bỏ chạy?

Cổ nhân có câu: “Không vào hang cọp sao bắt được cọp con”, còn có cái gì, “Quân tử làm việc, biết rõ không thể cũng phải làm, khẳng khái lừng lẫy, khoái ý thiên nhai...”

“Người! Tiểu tử ngốc đứng trước cửa Lục Lăng môn làm gì? Cút ngay!” Một tiếng quát lớn mang đầy ý khinh miệt đột ngột đánh gãy ý nghĩ của Hồng Tảo.

“Ta... Ta...”

“Ta, ta cái gì? Mau cút!”

“Chậm đã, a, tứ ca, người xem tiểu tử này bộ dáng coi bộ không tồi đi.” Trước cửa mấy tên nam tử chậm rãi vây lại, thấy thân hình Hồng Tảo dưới ánh trăng, liền dâm ô cười rộ lên.

“Hắc, quả thực không tồi, khỏe mắt có điểm giống Xuân Hoa của Lê Hồng viện, không biết cái môn bên dưới có trắng giống Xuân Hoa không ...”

Lời còn chưa dứt, nam nhân đang nói đột nhiên im bật, ngửa mặt lên trời, thất kinh ngã ra sau.

Những tên nam tử khác đều kinh hãi lắp bắp, nguyên bản là đang vây quanh Hồng Tảo nay đều dần dần tản ra. Hồng Tảo cũng là cả kinh, sư phụ quả là sư phụ, chiêu thức thật lợi hại, hắn còn chưa kịp đưa ngón tay lên niệm tâm pháp, đối phương đã như thế mà gục?

“Lão Thất! Hắn điểm huyết Lão Thất!”

“Chết tiệt đánh lên!”

“Cẩn thận! Tiểu tử này là tới sinh sự!”

“Các huynh đệ, cẩn thận mà động thủ a!”

Tiếng la hét nổi liền không dứt, ngay sau đó, năm sáu tên vác theo binh khí lóe sáng nhất liền xông ra, Hồng Tảo cả đời muốn làm đại hiệp, khả chưa từng có động gươm động giáo, thật tình như lần này thành ra bị dọa ngây người. Trước mắt có ánh quang xẹt qua, hắn liền theo tiềm thức giơ ngón trở lên, chính mình cũng không biết nên hướng chỗ nào mà chỉ.

“A!” Tiếng kêu thảm thiết vang lên, một tên nam tử liền bay ra ngoài, nằm trên mặt đất lăn thêm mấy vòng, rên rỉ không thể nhúc nhích, hiển nhiên cũng bị điểm trúng huyết đạo.

Tên tiểu tử mặt búng ra sữa này chẳng lẽ lại là cao thủ? Tất cả mọi người trong lòng phát lạnh, tay cầm vũ khí thoáng chút ngập ngừng.

Hồng Tảo mới xuất một chiêu liền có hiệu quả, nhất thời tinh thần trở nên phấn chấn, hai tay tạt chuyển, cứ nhè bốn phương tám hướng trái phải cao thấp loạn xạ ngẫu mà điểm, trong miệng khép mở không ngừng niệm, “Hầu tử thâm đào, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, heo mẹ lên cây, phượng hoàng treo ngược, Trương Quốc Lão cười lừa ...”. Cái chiêu Trương Quốc Lão cười lừa này quả là cấp siêu khó luyện na, cả buổi chiều hôm nay hắn bị ẩn ghé trên giường, mong hướng về sau đã trúng không ít “bổng đánh” của sư phụ dưới nhiều góc độ tinh vi mới miễn cưỡng luyện thành, giờ phút này xuất ra, quả nhiên uy lực không giống người thường, đầu ngón tay trong khoảng không điểm loạn xạ, lập tức nghe thấy “Ai da”, “Ai da” liên thanh kêu la thảm thiết, đồng thời trước mặt cũng gục ngã vài tên. “Cáp! Để coi các người còn dám hoành hành ngang ngược nữa không?” Hồng Tảo mừng rỡ, càng thêm hưng phấn mà thi triển công phu.

Người trong phòng đã sớm nghe thấy huynh đệ bên ngoài kêu thảm thiết, cầm binh khí oai dũng đi ra, người nào người nấy bộ mặt dữ tợn, vừa nhìn thấy là biết mấy người này một tay là có thể bóp chết tiểu tử đang múa không phải múa, chiêu không phải chiêu, chỉ đông chỉ tây loạn xạ, vậy mà cứ một chút thì người bên ta lại ngã xuống, khiến người khác không khỏi có chút kinh hồn thất đảm.

Lục Lăng Môn môn chủ khỏe mắt run rẩy, quát: “Tiểu tử! Người đêm hôm khuya khua, đến Lục Lăng Môn của ta có phải muốn gây sự?”

“Không phải gây sự”. Hồng Tảo này giờ được đánh thoải mái, tinh thần cực kì hưng phấn liền nhấn luôn mệnh lệnh của sư phụ, ” là muốn đội phân, dọa người, đập chiêu bài!!!” sau đó liền cất tiếng cười, hào khí vang dội.

Tiếng cười vừa dứt, chỉ nghe thấy tiếng bùm bùm bùm của thân thể thi nhau rơi xuống đất, Hồng Tảo khoát tay, ngạc nhiên phát hiện đất trống bây giờ la liệt người nằm, mỗi người đều trợn mắt nhìn mình, trừ bỏ chính mình ra, không còn ai là đứng.

A? Đánh xong?

“Người... Người là ai? Cùng Lục Lăng Môn thù oán gì?” Môn chủ bây giờ cũng đang nằm một đồng cùng với mấy huynh đệ khác, tiểu tử này võ công thật sự là đáng sợ, kinh lực nơi nơi, lại có thể đem toàn thân huyết đạo của hắn phong bế, ngay cả đầu ngón út đều không thể cử động một chút, chỉ có á huyết không bị điểm.

“Ta là đại hiệp Hồng Tảo! Trừ ma vệ đạo, trợ giúp thiện lương, trừng phạt gian ác.” Hồng Tảo lần đầu tiên làm đại hiệp thành công, trong lòng phi thường cao hứng, ngồi xổm xuống nhìn tên môn chủ đang nằm bất động, liền ngêng mặt giáo huấn, “Người thân là môn chủ, không làm gương tốt cho huynh đệ noi theo, không chỉ phạm tội còn phóng túng môn nhân làm xằng làm bậy, ức hiếp dân chúng...”

“Ta không có!”

“Còn dám chống chế?” Hồng Tảo từ trong lòng, ngực lấy ra tư liệu có liên quan tới Lục Lăng Môn mà trước khi đi sứ phụ đưa cho hắn thì thầm: “Mùa xuân năm trước, người cường đoạt tiểu nữ nhân nhà Hoàng lão Hán làm thiếp, người còn cả gan vợ vét tài sản của dân chúng thành Đại Lý gần bảy ngàn lượng bạc ...”

“Người... Người làm sao mà biết được?”

Đúng vậy nga, sứ phụ làm sao mà biết được?” Hồng Tảo cũng thấy kỳ quái, cả buổi chiều sứ phụ với hắn ở cùng một chỗ mà.

Bất quá cũng thực bình thường, sứ phụ nói, dân đảng giáo đặc điểm chính là bí hiểm, sứ phụ là dân đảng giáo giáo chủ, đương nhiên càng thêm bí hiểm.

Không tiếp tục suy tư vấn đề này, Hồng Tảo tới gần Lục Lăng môn môn chủ lúc này đang vô lực phản kháng, học hỏi dáng bộ của Thịnh Kiếm Thanh, cười lạnh một tiếng.

Đối phương lòng tơ cả người lập tức dựng thẳng lên, “Người... Người muốn làm gì?”

“Thân, trường, chính, nghĩa.” Vừa nói xong, nhiệt huyết phút chốc sôi trào lên. (Tổn 4 chữ này giống như thay trời hành đạo ề)

Tung hoành bá đạo, không ai bì nổi Lục Lăng Môn rốt cục cũng bị báo ứng, trong vòng một đêm bị hủy diệt hoàn toàn, môn chủ chẳng những bị đánh ngã, còn bị phế đi năm thành võ công, tiền tài châu báu bên trong, cùng với Sâm Nghiêm Thanh đại ốc mà mọi người đều thập phần kính sợ đều bị cháy sạch sẽ. Trong cùng đêm, trong thành những người trước kia bị Lục Lăng Môn ức hiếp cường đoạt đều thu được không ít bạc, nữ nhân nhà Hoàng lão Hán cũng cầm không ít tiền tài trốn về nhà, hai người trong đêm liền gói ghém tư trang lữ khai khỏi thành.

Trong lúc chung quanh mọi người đốt pháo ăn mừng, Hồng Tảo vẫn còn đang nằm liệt ở trên giường.

Trừ gian diệt bạo, mở rộng chính nghĩa tất nhiên là thống khoái, nhưng hậu quả lại là thống khổ. Trước đó do “luyện công” nên thất lực đã suy yếu vô lực, tối hôm qua do đối phó địch nhân, lại không biết tự lượng sức mình loạn xạ xoay tới xoay lui một trận, sau đó lại phải theo tư liệu sứ phụ cung cấp mà đi bồi thường những nạn nhân bị ức hiếp cả đêm, quả là mệt nhất khổ sai mà!

Chạy lên chạy xuống, so với cầu còn mệt hơn, lại nhớ tới sứ phụ nói phải cướp chiêu bài. Hồng Tảo ngẩng đầu lên, nhất thời liền trợn tròn mắt. Cao tới gần một trượng, cao thế làm sao mà lấy xuống đây? Sững sốt hết nửa ngày, chiêu bài tự nhiên chính mình rút xuống, vỡ thành mấy khối, ầu, nhất định là trên trời cũng xem Lục Lăng Môn không vừa mắt.

Cho nên, buổi chiều hôm đó Hồng Tảo rốt cục cũng có thể miễn cưỡng đứng lên, bị Thịnh Kiếm Thanh hỏi cảm tưởng khi hành hiệp trượng nghĩa, Hồng Tảo trực tiếp thở một chữ: “Mệt.”

Thịnh Kiếm Thanh lúc này tỏ vẻ đồng ý: “Quả thật mệt chết đi.”

Sư phụ của hắn cũng là khóc không ra nước mắt a, vừa dạy đồ đệ đồ đệ đồng thời còn phải tìm thời gian phân phó bọn thị vệ đi tìm tư liệu của Lục Lăng Môn, buổi tối còn phải trốn ở một nơi bí mật gần đó mà ra tay. Mà phải căng mắt ra mà theo hướng chỉ của tiểu đồ đệ mà cẩn thận liếc mắt ném vàng bạc, so với chính mình giáp mặt động thủ còn mệt hơn. Ngày thứ hai khởi hành, thầy trò Hồng Tảo hai người cười tiểu Tường, tiểu Bạch, tiếp tục hướng vô lâm đại hội mà đi, trên đường Hồng Tảo bỗng nhiên nhớ tới một việc: “Sư phụ, người chừng nào thì dạy đồ nhi tâm pháp bí tịch cao nhất a?”

“Rất nhanh.”

“Tốt quá! Cám ơn sư phụ!” Thịnh Kiếm Thanh chỉ là nói một câu băng quơ, Hồng Tảo trong lòng không chút nghi ngờ, vô cùng cảm kích.

Một đường đi tới, vừa đi vừa ngoạn.

Hồng Tảo tính khí đại hiệp lại càng được dịp phát huy, gặp làm xằng làm bậy liền muốn xen vào, gặp hoành hành ngang ngược lại muốn xen vào, gặp thổ phỉ muốn xen vào, gặp quan binh cũng muốn quản, ngay cả đã cầu khi dễ mèo hoang, hắn cũng muốn lòng đầy căm phẫn thay mặt mèo hoang ra tay trừng trị.

Một lóng tay trạc ra, người xấu liền bị trừng trị..

Mỗi khi hành hiệp trượng nghĩa thành công, hắn sẽ trăm vạn lần cảm kích công ơn dạy dỗ của sư phụ, lúc đang luyện công cũng phá lệ nhiệt tình phối hợp. Thịnh Kiếm Thanh vương tôn công tử, đối sắc đẹp từ trước đến nay không thèm để ý, lại càng ngày càng thích thượng cái thân hình trác trác lại đôi khi mang vẻ sợ sệt khiếp đảm này, không chỉ như thế, Hồng Tảo buồn cười, ngây thơ, lời nói và việc làm ở trong mắt hắn cũng dần dần trở nên càng thêm đáng yêu.

Hắn phát hiện, đồ đệ này tuy rằng bốn bốn si ngốc, nhưng cũng không làm ra vẻ dối trá, lúc thống khoái thì bữa bãi thống khoái, khi trượng nghĩa thì tận tình trượng nghĩa, nhưng lại thực sự chính là một cỗ hiệp thẳng khí như vậy.

“Sư phụ, chúng ta đêm nay luyện chiêu mới gì?”

“Người không sợ thất lưng đau rồi?”

“Tuy rằng hội đau, nhưng là cùng sư phụ luyện công, rất nhanh sau đó liền cảm thấy thoải mái “

Nhanh mồm nhanh miệng cũng là ưu điểm hạng nhất của Hồng Tảo, lời vừa ra khỏi miệng, nhất thời thiên lôi câu động địa hỏa, sau đó tất nhiên lại là một hồi dị thường kịch liệt sư phụ đồ nhi mãnh liệt luyện công.

Càng là khoái hoạt, Thịnh Kiếm Thanh đối Hồng Tảo càng dung túng, vốn thuận miệng nói: “Dâm đảng giáo tất cả chiêu thức đối địch đều từ phần mà ra ” vốn chỉ là vui đùa một chút, nhưng sau đó lại biến thành mua dây buộc mình, Hồng Tảo đại hiệp mỗi lần tức giận, đối với những người xem không vừa mắt liền loạn chỉ đầu ngón tay, đường đường Vương gia cũng chỉ cũng có thể ngậm không ngừng cuồng ném bạc vụn vàng lá. (aa, 1 câu lỡ lời hận trăm trăm đó anh Thanh à)

Một chữ, mệt.

So với chính mình động thủ mệt thượng thập bội.

Nhưng thấy Hồng Tảo mi phi sắc vũ, khuôn mặt hết sức thỏa mãn khoái hoạt, chính mình lại cảm thấy được trong lòng ngọt ngào ấm áp.

Luyện công, hành hiệp, luyện nữa công, đi thêm hiệp, không cần biết là tốt hay xấu cũng đều ra tay hào hiệp. Đại hiệp Hồng Tảo hiệp nghĩa hành vi cùng công phu trên giường không ngừng tinh thâm. Trước khi đến Thiếu Lâm Tự, hắn đã muốn trở thành thanh thuần tiểu yêu tinh đủ để ở trên giường mê chết tất cả nam nhân nữ nhân, hơn nữa sau vụ hành hiệp ở Lục Lăng Môn, lại thuận tiện giáo huấn luôn bức lương vì xướng Tứ Hỷ giáo, lừa bán nhi đồng vàng bạc bang, vợ vét tài sản tên khát cái phải ngựa chén cơm xin ăn.

Lại một lần hành hiệp trượng nghĩa xong, Hồng Tảo vẻ mặt khó hiểu hỏi Thịnh Kiếm Thanh: “Sư phụ, vì cái gì ở nhiều nơi môn phái nhỏ đều làm chuyện xấu, nhưng các đại hiệp danh môn danh phái cũng không quản mà?”

“Cái gì là danh môn danh phái?”

“Chính là Nga Mi, Vũ Đường, Hoa Sơn này đại môn phái a.”

“Bọn họ sao có thể coi là đại môn phái? Nhiều người mà thôi, nhiều người không có nghĩa mỗi người đều là đại hiệp. Môn phái chúng ta tuy rằng chỉ có hai người, nhưng hai người đều là đại hiệp, này mới là chân chính danh môn, cho nên chúng ta mới là thiên đệ nhất đại giáo.”

“Ân, chúng ta dám đăng giáo mới là thiên hạ thứ nhất đại giáo! A, sư phụ, giáo chúng ta chỉ có hai người sao?”

Không xong, nói lỗ miệng...

Thịnh Kiếm Thanh nhìn như nhân nhĩ, trong lòng nhưng vẫn đang có tính toán, cùng Hồng Tảo cười Tiểu Tường Tiểu Bạch một đường đi du ngoạn dạo chơi, lúc tới được khách điểm dưới chân núi cũng là vừa lúc trước đại hội võ lâm một ngày.

Màn đêm buông xuống.

14. Chương 4-1

Thầy trò hai người thuê một phòng hảo hạng, đi vào vừa ngồi xuống không lâu, Thịnh Kiếm Thanh liền thấy bên ngoài có bóng người chớp động, bắt tay làm kí hiệu với hắn.

Hắn vừa thấy động tác nhược chỉ chưởng của đám thị vệ liền biết ngay rằng có tin tức của đệ đệ truyền đến.

Chẳng lẽ, Tam đệ cùng cái tên Đại Thạch Đầu chỉ biết ăn xong rồi leo lên giường ngủ kia xảy ra cái chuyện gì mới mẻ? Nheo mắt suy nghĩ một hồi, Thịnh Kiếm Thanh liền quay sang Hồng Tảo bên cạnh đang hưng trí bừng bừng mở tay nải chuẩn bị viết “Đại hiệp Hồng Tảo tự truyện” nói: “Sư phụ đi ra ngoài một chút, người đi ngủ trước đi.”

“Ân, đồ nhi biết.”

Thịnh Kiếm Thanh đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát, Hồng Tảo đã ghi chép xong, đem bảo bối tự truyện cất lại, phát hiện sư phụ vẫn chưa trở về, “Sư phụ đi nơi nào?”

Trừ bỏ cái lần phái Hồng Tảo một người đơn độc đi hành hiệp trượng nghĩa, suốt lộ trình, Thịnh Kiếm Thanh rất ít rời Hồng Tảo. Hắn cho dù có chuyện phải rời khỏi, cũng thường thường là thừa dịp khi Hồng Tảo ngủ say mới lặng lẽ rời đi một lúc, lại phải trở về trước lúc Hồng Tảo tỉnh dậy. Hồng Tảo đứng lên, ở trong phòng vòng tới vòng lui hai vòng, tối nay không có luyện công, thắt lưng cũng không đau, trên người còn có khí lực, nhớ tới nơi này chính là chân núi, ngày mai sẽ tham gia võ lâm đại hội, trong đầu tự nhiên có trận kích động. Bây giờ cũng không buồn ngủ, không bằng đi xuống lầu nhìn thử xem. Hắn mở cửa phòng, vô cùng cao hứng đi xuống, vừa mới đi tới lầu hai, nhìn xuống đại sảnh liền thấy chuyện hay.

Oa! Thiệt là nhiều người!

Ngày mai chính là võ lâm đại hội, các anh hùng tối nay đều tập trung lại, lầu một khách điểm vang vọng tiếng nói nhao nhao ồn ào, bàn nào bàn nấy tọa đầy người, mỗi người đều cầm dao giữ kiếm, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang.

“Hồng Tảo!” Trong đám người bỗng nhiên lộ ra một thân ảnh quen thuộc ngẩng đầu lên nhìn Hồng Tảo đang đứng ở lầu hai mà kêu lên.

Hồng Tảo vừa nhìn thấy người đó, lập tức lộ ra vẻ mặt tươi cười sáng lạn, hét lớn: “Mẫn Văn sư huynh!” Theo cầu nhảy cóc ba bước thành hai bước chạm đất, “Sư huynh! Người như thế nào lại ở đây? Người cũng tham gia võ lâm đại hội sao?”

“Đương nhiên là tham gia võ lâm đại hội, ta đi theo sư bá sư huynh đến đây.” Mẫn Văn hướng về phía sau, ở đó đang có một bàn đầy người đứng đứng tự đắc hất cằm, hẳn không phải Vũ Đương đại đệ tử, đây cũng là lần đầu tiên có cơ hội tham gia võ lâm đại hội, tất nhiên thần sắc có phần hưng phấn nói: “Ta lần trước không phải cùng sư bá bọn họ xuống núi đuổi theo cái tên tặc tử dám cả gan thù chiêu bài Vũ Đương môn sao? Đáng tiếc cái tên tiểu tặc kia cứ nhiên sợ chết núp kỹ, làm sao cũng tìm không thấy. Lần này võ lâm đưa thiệp mời, mời dự võ lâm đại hội, chúng ta lập tức chạy đến, hừ, ta xem tên tiểu tặc lần này nhất định không dám xuất hiện. Đúng rồi, người không hảo hảo ở lại trên núi, chạy đến nơi đây đến làm gì?”

“Người xuống núi, không ai dạy ta chiêu thức mới, ta cũng phải xuống núi mà học thôi.” Hồng Tảo nghe thấy hẳn trái một câu tiểu tặc, phải một câu tiểu tặc, rất là không thoải mái, đang muốn giải thích một chút, bỗng nhiên nghe Mẫn Văn hỏi hẳn tình hình gần đây, nhất thời ánh mắt sáng lên, “Sư huynh, ta đã bái một sư phụ mới a! Lần này bái sư phụ là người thật tốt, là một giáo chủ, hơn nữa mỗi ngày đều dạy ta công phu! Công phu của ta bây giờ đã mạnh lắm rồi nga!” (- * chấm chấm nước mắt * thật là ngây thơ quá đi * ôm ôm *)

Mẫn Văn ngạc nhiên, “Cái gì? Người vất vả lắm mới bái nhập thành đệ tử Vũ Đương, cứ nhiên...”

“Chính là sư phụ bọn họ chỉ lấy học phí, căn bản là không dạy ta công phu a. Vũ Đương là như thế, Nga Mi cũng là như thế, Hoa Sơn cũng là như thế, còn có rất nhiều môn phái khác, ta bái cũng đã bái, lạy cũng đã lạy nhưng họ đều không tốt bằng một góc sư phụ của ta bây giờ.” Hẳn nhanh mồm nhanh miệng nói không dứt lời, lại không biết đã vô tình khơi mào cơn tức giận của rất nhiều người, “Sư phụ nói, bái sư mấy môn phái khác cũng không thể học thành tài được, thiên hạ chân chính danh môn, chỉ có sư môn nhà chúng ta.”

“Hừ, khẩu khí thật là lớn.” Một đại hán nam tử buông chén rượu trong tay, cười lạnh đứng lên, “Ta thật muốn thỉnh giáo một chút tôn sư nhà người. Không biết tiểu tử nhà người ý có ai làm chỗ dựa, lại dám mở miệng liền vũ nhục Hoa Sơn danh môn?”

Mẫn Văn thấy đối phương thân hình cao lớn, ánh mắt sáng quắc, biết là cao thủ tập võ, hẳn thấy hoảng sợ dùm cho Hồng Tảo, lặng lẽ giật nhẹ tay áo Hồng Tảo, “Người đi lên lầu đi.”

Hồng Tảo nói như thế nào cũng đã lên rừng xuống biển bái qua không ít bang phái, lại thừa hưởng nền giáo dục của một ông sư phụ kêu căng tự phụ có số, nhất định sẽ không dễ dàng hoảng sợ thất thố, liếc mắt đánh giá đối phương một cái, thành thật nói, “Sư phụ chính là sư phụ, ta không hỏi tên của hẳn.”

Mẫn Văn cùng Hồng Tảo ở chung cũng đã lâu, sư đệ này của mình tính tình ngay thẳng khờ dại, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, sợ hẳn chịu thiệt, hung hăng đánh hẳn một cái, “Kêu người đi mau, có nghe thấy không?”

Hồng Tảo lại phi thường nghe lời sư huynh, gật đầu nói: “Được rồi, ta đi, để xem xem sư phụ đã trở về chưa.” Cước bộ chưa nhắc lên, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện mấy đạo nhân ảnh, ngăn trở đường đi.

Mẫn Văn trong lòng căng thẳng, chấp tay nói, “Các vị võ lâm tiền bối, vị này tiểu sư đệ không hiểu chuyện...”

“Mẫn Văn, người ở đây làm gì? Cái tên tiểu oa nhi miệng còn hôi sữa kia có quan hệ gì với người, việc gì người phải vì hắn xuất đầu chống đỡ? Cút trở về cho ta.” Lão nhân Vũ Đương đang ngồi cũng lên tiếng, âm trầm nói, “Ta cũng đang muốn hỏi một chút, thiên hạ chân chính danh môn chỉ có một, như vậy Vũ Đương chúng ta sẽ không tính danh môn đi? Tiểu oa nhi, người nói rõ ràng lại cho ta nghe thử.” Các bàn uống rượu đều bị biến cố này hấp dẫn, không hề phát ra một chút tiếng động tranh cãi âm ỉ. Phòng khách to như vậy, nhất thời lại bao trùm một mảnh an tĩnh.

” Nga Mi của ta không biết đã đắc tội gì với quý phái, lại vô duyên vô cớ chịu vũ nhục của tiểu tử nhà người?”

“Danh nhóm cũng chỉ có môn phái nhà người, hừ, tiểu tử, người có phải đã ăn mật gấu, dám ở chân núi nói hươu nói vượn? Quỳ xuống khấu đầu ba trăm cái, ta sẽ tha cho người đi.”

“Kêu sư phụ người ra đây quỳ xuống đất nhận tội!”

Hồng Tảo giống như tiểu bạch dương bị bầy sói vây quanh, ánh mắt trượt đi nhìn bên này đạo cô, bên kia Sơn Đông đại hán, lại có thêm lão nhân râu bạc, hợp lý hợp tình nói: “Ta không có phải vũ nhục ai a? Đại môn phái, chính là nhiều người, không có nghĩa chính là danh môn. Có đại hiệp mới là danh môn. Vũ

Đương thu đồ đệ rất đông, nhưng là chỉ để ý lấy tiền, mặc kệ học nghệ, lãng phí tài hoa thanh xuân của đệ tử tuổi trẻ; Nga Mi đường đương đại phái, ở chân núi lửa bán nhi đồng kiếm vàng bạc làm ác đã nhiều năm, còn không có ra tay quản; Tứ Hỷ giáo bức lương vi xướng, giáo chủ nói, chính miệng hắn nhận là Hoa Sơn đệ tử trên danh nghĩa, nhưng làm nhiều chuyện xấu dung túng thuộc hạ làm bậy, cũng không ai quản chế; còn có Nam Hải kiếm phái...”

Dù sao cũng có ít nhiều kinh nghiệm vì đi theo Thịnh Kiếm Thanh hành hiệp trượng nghĩa, mưa dầm thấm đất, nhìn thấy không ít sự, Hồng Tảo bản tính thật thà, cứ nhiên đem lời nói của sư phụ nhớ lại, lại có thêm bằng chứng, khản khản mà nói, nghe được nhân sĩ chung quanh tròn mắt há hốc mồm, cuối cùng tổng kết lại một câu: ” Môn phái của ta tất nhiên bất đồng, tuy rằng chỉ có hai người, nhưng đều là đại hiệp, cho nên, giáo phái của ta mới là chân chính vô lâm danh môn.”

Tuổi còn nhỏ, lại có công phu trấn định như thế này, loại kiến thức khí độ như vậy.

Không biết tiểu tử này từ đâu đến đây, lúc đầu thật giống như một tên ngốc.

Một lúc sau, có âm thanh vang lên hỏi, ” Nói hết nửa ngày, ngươi còn chưa xưng danh môn phái?”

“Chính là thiên hạ đệ nhất môn phái — dâm đảng giáo!” Hồng Tảo tinh thần phấn chấn, lớn tiếng báo tên gia môn bốn giáo, học bộ đáng của mấy vô lâm đại hiệp bộ đáng, bàn tay nắm lại, hướng tứ phương mà chấp tay.

Toàn trường im lặng đến mức một cây châm rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy. “Ngươi... Nói lại lần nữa xem?” Thật lâu, có thanh âm từ trong đám người vang lên.

“Dâm đảng giáo!”

Lại là một trận trầm mặc cổ quái.

“Ha ha ha! Dâm đảng giáo!”

“Tiểu tử này là kẻ điên!”

“Nhất định là một tên ngốc tử! Làm sao có thể là tà giáo?”

Phái Nga Mi vài tiên cô trên mặt xấu hổ đến đỏ bừng, khinh thường nói, ” Loại dâm tà tiểu giáo này cư nhiên cũng dám hướng Nga Mi phái của ta mà xưng giọng, không trừ tên tiểu tử này, Nga Mi chúng ta có thể nào đứng yên trên giang hồ?”

Mọi người vốn lo lắng Hồng Tảo đang có âm mưu gì mới xuất hiện ở đây, vừa nghe cái tên Dâm Đảng giáo cực buồn cười này, nhất thời an tâm. Cười xong lúc sau, liền vung tay áo, chậm rãi hướng Hồng Tảo đi xuống.

“Các ngươi làm gì? Không được xằng bậy nga, sư phụ ta võ công tái thế, đã truyền cho ta không ít chiêu số. ” Hồng Tảo cũng không phải ngu ngốc, nhìn ra tình thế không ổn, cảnh giác đứng lên, vươn ngón trỏ, cảnh cáo bọn họ, ” Các ngươi ít ra không phải người xấu, ta không nghĩ làm các ngươi bị thương, trước cho các ngươi nhìn xem chỉ phong của ta.” Liền chỉ ngay vào bình rượu ở bàn bên cạnh ” Lão hán đẩy xe!” (– ách!!! cái này 2 người luyện mới có hiệu lực a – 1 mình cái xe ko thì làm dc j, phải có lão hán đẩy mới dc chứ nhỉ..)

Ngón tay chỉ trong không trung hai cái, bình rượu không hề động đậy. Hồng Tảo la lên kinh ngạc, ” A, như thế nào mất linh?”

Lời còn chưa dứt, cổ áo đã bị người túm lấy, trúng một bạt tai, khuôn mặt bóng loáng nhất thời sưng đỏ lên.

“Kỳ quái, tiểu tử này không có võ công?”

“Hừ, không có nội lực mà cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn?”

“Đúng là kẻ điên!”

“Tìm sư phụ hắn đi!”

“Quên đi, loại kẻ điên này, sao có người chịu thu hấn làm đồ đệ? Nhất định là nói hươu nói vượn, đánh hấn một chút hết giận là tốt rồi.”

“Hấn không võ công, chúng ta là kẻ học võ đối với hấn quyền đâm cước đá, tựa hồ không được tốt.”

“Chẳng lẽ cứ như vậy buông tha hấn?”

15. Chương 4-2

“Ân... Ta có một phương pháp sẽ không thương tổn hấn, lại có thể giáo huấn hấn ...”

Thịnh Kiếm Thanh lần này thời gian rời đi đặc biệt dài. Hấn nghe xong bọn thị vệ tấu, nghĩ trời vẫn còn sớm, ngày mai võ lâm đại hội bắt đầu, nếu Thiếu Lâm tự chiêu bài vẫn còn, sự tình sẽ không đủ thú vị.

Thừa dịp còn có thời gian, liền quyết định đến Thiếu Lâm tự chiêu bài.

Hấn tuy rằng võ công tuyệt thế, nhưng đối thủ lại chính là Thiếu Lâm tự trăm năm đại phái, rất nhiều cao thủ, lại vì tổ chức đại hội võ lâm trước mắt mà tăng mạnh phòng bị, cho nên mọi thứ đều hết sức cẩn thận, đầu tiên phải ẩn nấp hành tung, nhẹ nhàng tới gần, trinh sát địch tình, hạ mê dược, dùng huân hương, lợi dụng bóng đêm đánh lên mấy con lừa ngốc kia, rồi cục điểm huyết đạo đối phương, đem chiêu bài Thiếu Lâm tự tháo xuống. Toàn bộ quá trình chôn chứa được thực hiện đúng theo kế hoạch thì cũng mất hết cả ba canh giờ, Thịnh Kiếm Thanh dùng khinh công đi xuyên cánh rừng, lúc ôm chiêu bài xuống núi, trời đã ứng hồng, không ít võ lâm nhân sĩ đã lục đục bắt đầu đi lên.

Hắc, khi bọn hấn đi đến sơn môn, thấy cái biển ngữ rỗng tuếch kia ...không biết sẽ có trò vui gì để xem đây ...

Thịnh Kiếm Thanh dạo tặc thành công, tâm tình rất tốt, không đi vào từ cửa chính khách điểm, mà trực tiếp leo cửa sổ tiêu sái bước vào, cười nói: ” Hồng Tảo, người xem sư phụ mang cho người cái thứ thú vị gì đây? Người có thể dùng này cái làm ván giường. Ân? Hồng Tảo? Hồng Tảo?” Ngẩng đầu lên thì thấy phòng cùng cái biển ngữ ở sơn môn kia giống nhau, đều rỗng tuếch.

Trên giường bày ra đồ đạc của Hồng Tảo, trên bàn còn có tay nải bảo bối mà hấn luôn giữ bên người, “Hồng Tảo đại hiệp tự truyện” cũng được đặt ở kế bên.

Người thì lại không biết đã chạy đi đâu?

Đương đương đương đương! Âm thanh đại chuông trầm trọng từ Thiếu Lâm tự bỗng dồn dập vang lên. Tiếng chuông từ xa xa truyền đến, tới khách điểm nơi chân núi đã trở thành phi thường mãnh mẽ.

Cái đám lừa ngốc tự cao tự đại, cuối cùng cũng đã phát hiện chiêu bài bị tháo.

Hồng Tảo cái tên tiểu tử, hay là đã đói bụng, chạy xuống đi ăn cơm? Hấn trên người không có bạc, ăn cơm cũng không biết làm sao mà trả đây?

Thịnh Kiếm Thanh đem chiêu bài Thiếu Lâm tự nhét đại xuống gầm giường, mở cửa phòng, cài cài lại thất lưng, thoát nhìn rất giống công tử nhà giàu nào đó vừa ngủ được một đêm ngon giấc, lững thững đi xuống dưới, ánh mắt từ cầu thang nhìn xuống đảo qua một vòng, đột nhiên trầm lại.

“Hồng Tảo!”

Ở chân cầu thang hiện ra một thân ảnh quen thuộc tới mức không thể quen hơn được.

Lập tức lướt như gió tới bên cạnh, Thịnh Kiếm Thanh ôm lấy thân thể người kia, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm người đang nằm trong lòng ngực, khuôn mặt quen thuộc lại hiện ra...

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu mơ mơ màng màng, tựa hồ còn đang trong mộng, nghe thấy Thịnh Kiếm Thanh gọi, mở một tia mi mắt, nhìn Thịnh Kiếm Thanh hỏi:” Là sư phụ sao? Người tới hôm qua đi đâu vậy?”

Thịnh Kiếm Thanh thấy hần không việc gì có phần yên lòng, cười nhẹ một hơi, ” Sư phụ đi có việc, tiểu tử ngu ngốc, người như thế nào ở cầu thang mà ngủ? Đúng là rời mắt khỏi người một chút cũng không được mà. ” Vừa nói vừa ôm lấy Hồng Tảo, hướng trong phòng đi.

Hồng Tảo uể oải nằm trên tay hần, miệng khê thì thào: ”Sư phụ, võ công của ta tối hôm qua bỗng nhiên mất linh hết.”

“Ân?”

“Chỉ như thế nào đều không có động tĩnh...”

“Người luyện công còn chưa tới, đôi khi linh quang, đôi khi mất linh, là chuyện bình thường.”

“Vậy chừng nào mới có thể thành thực?”

“Chờ tới lúc người học được bí tịch của bốn môn đi.”

“Sư phụ, vậy người dạy ta bí tịch đi.” Hồng Tảo ôm lấy Thịnh Kiếm Thanh, nho nhỏ nói: “Ta nói với bọn họ dám đăng giáo chúng ta là thiên hạ đệ nhất đại giáo, bọn họ đều chê cười ta. Ta muốn thi triển võ công cho bọn họ nhìn xem, kết quả lại mất linh quang...”

Thịnh Kiếm Thanh cảm thấy kinh ngạc, con người nhất thời neho lại, ” Bọn họ? Bọn họ là ai?”

“Là những người dưới lầu a, Vũ Dương, Hoa Sơn, Nga Mi, còn có rất nhiều môn phái khác. Bọn họ nói chúng ta là dám tà giáo, còn nói ta vũ nhục môn phái bọn họ, một chút cũng không thêm nói đạo lý.”

Thịnh Kiếm Thanh kinh hãi.

Võ lâm môn phái rắc rối khó gỡ, nếu có chút vô ý trong lời nói liền xảy ra đao kiếm tương giao, hơn nữa các đại môn phái đều tự cho là đúng, càng thêm không coi ai ra gì, không thêm coi trọng tánh mạng người khác.

Hồng Tảo gần đây luôn đi theo mình, đã nghe không ít mấy lời khinh thường phê bình của hần dành cho các đại môn phái, tiểu tử ngu ngốc này lại thật thà thẳng thắn, một lời nói ra liền vừa vặn đụng tới chỗ kiêng kỵ của kẻ khác, chẳng phải mạng nhỏ khó bảo toàn? ” Bọn họ nghe xong, có phản ứng gì?” Thịnh Kiếm Thanh hỏi.

“Bọn họ hỏi sư phụ ta là ai? Ta nói sư phụ chính là sư phụ.” Nói được hai câu với Thịnh Kiếm Thanh, cơn buồn ngủ tan không ít nhưng vẫn còn lười biếng, thoải mái ngã mình vào ngực thưởng thức ôm ấp, giữa đầu nói: ”Đúng ha, sư phụ, ta còn không biết người tên là gì.”

Biểu tình vô cùng thân thiết làm cho Thịnh Kiếm Thanh khê mỉm cười một cái.

“Người hãy nghe cho kỹ, sư phụ tên là Thịnh Kiếm Thanh.” Hần lại truy vấn, ” Sau đó thế nào?”

Hồng Tảo chậm rãi đem sự tình nói một lần, nói đến chỗ công phu mất linh quang, bị mọi người vây lại, trái tim Thịnh Kiếm Thanh một phen hung hăng co thắt lại, tuy rằng rõ ràng đang ôm trong tay thân hình mềm mại này, vẫn là kim lòng không đậu khẩn trương lên, thanh âm khàn khàn hỏi, ” Bọn họ đánh người?”

“Đánh...”

“Chỗ nào? Đánh chỗ nào?” Thịnh Kiếm Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, lật xiêm y trên người Hồng Tảo ra xem .

“Đánh mặt a. Ba! Một bạt tai...” Hồng Tảo biểu tình thống khổ, khuôn mặt ra vẻ tội nghiệp, ” Đau quá.” Trong giọng nói có hơn tám phần là khờ dại làm nũng.

“Còn chỗ nào? Còn đánh chỗ nào nữa?”

“Chính là đánh một bạt tai. Không có đánh chỗ khác.”

Thịnh Kiếm Thanh thực hoài nghi. Cái đám gọi là võ lâm chính đạo kia, ra vẻ đạo mạo, lại thường thường chỉ vì một cái tròng mắt mà ra tay ngoan độc, như thế nào lại bỏ qua cho Hồng Tảo?

Lật xem xiêm y nhất thời không phát hiện ra cái gì, hắn đem Hồng Tảo lật sạch từ trên xuống dưới tổng kiểm tra một lần, trừ bỏ hai tay như là bị va chạm để lại vết bầm, cùng với dấu vết (– tình yêu) chính mình lưu lại ra thì không có bất cứ thương tổn nào khác ...

“Cái đám vô lâm nhân sĩ kia thật sự đại lượng như vậy sao?”

Thịnh Kiếm Thanh lăm bầm lều bầu một câu, trong tâm vẫn còn lo lắng, bắt Hồng Tảo nằm úp sấp quỳ gối trên giường, tách ra cặp mông tuyết trắng, đầu ngón tay ôn nhu đi vào, “Còn nơi này thì sao? Bọn họ có hay không sờ chỗ này của ngươi?” (– người làm như ai cũng như người ấy =) – sắc dục công tâm a!!)

Nếu có, liền đem bọn họ toàn bộ thiến hết.

“Không có.” Hồng Tảo lắc đầu.

Cúc hoa sau khi kiểm tra cũng thực sạch sẽ, chỉ có bên ngoài sưng đỏ lên, vẫn là dấu vết của buổi sáng ngày hôm qua luyện công tạo thành. Thịnh Kiếm Thanh ánh mắt cực kì lợi hại, vừa nhìn thấy là biết Hồng Tảo không có bị người khác chạm qua. Hắn ôm Hồng Tảo nghĩ một hồi, liền đưa tay bắt mạch.

Cũng không có dấu hiệu bị trúng độc.

Thịnh Kiếm Thanh cuối cùng cũng thật sự yên tâm, âm thầm thở dài một cái. Xem ra cái đám vô lâm nhân sĩ kia cũng không đến nỗi tồi tệ, không thương tổn kẻ không biết võ công, xét điểm này cũng có thể coi như có chút tinh thần hiệp nghĩa.

Được rồi, nếu sau này có rảnh thì sẽ đem chiêu bài trả lại, xem như tỏ chút cảm tạ.

“Sư phụ?”

“Ân?”

“Người chừng nào thì dạy ta bí tịch a?”

Bị Hồng Tảo dọa một trận thích thú gì cũng giảm hơn phân nửa, nay mọi chuyện đã không có gì, vẻ đẹp lại ở ngay trước mắt, ánh mắt sáng kia lại chăm chú nhìn hắn đầy chờ mong, Thịnh Kiếm Thanh này cũng muốn tỏ một chút thái độ sư phụ sương mẫu, bụng lập tức truyền đến một trận lửa nóng, cười khê, “ Bí tịch chứ gì, hảo, hôm nay sư phụ ta liền truyền thụ cho ngươi.”

“Thật sự?” Hồng Tảo kinh hỉ reo lên, một bước tử trên giường nhảy xuống.

“Đương nhiên là thật.” Thịnh Kiếm Thanh lần này cũng không có nói dối, Hồng Tảo trước đó cũng đã hỏi vài lần, hắn chỉ biết chuyện này trước sau gì cũng phải giải quyết, làm sư phụ không thể luôn nói không giữ lời. May mắn là thứ đó được cái đám ảnh vệ hắc cử đi ngàn dặm xa xôi lấy về, mấy ngày trước đã đến tay.

Hắn từ trong lòng ngực lấy ra, ho khan một tiếng, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, “ Hồng Tảo lại đây, ngồi xuống, làm cho sư phụ truyền thụ ngươi bốn môn cao nhất tâm pháp — dâm đăng bí tịch.”

Hồng Tảo hai mắt sáng rực, biểu tình mừng rỡ, theo thói quen lại tính quì xuống.

Thịnh Kiếm Thanh một phen nắm lại cánh tay hắn “Không kêu người quỳ xuống, sau này cũng không được tùy tiện ôm đùi sư phụ, đùi người khác lại càng không được tùy tiện ôm. Ta là bảo người ngồi xuống “

“Ngồi xuống?” Hồng Tảo vẻ mặt mê muội, tâm tình kích động không biết phải làm sao. Bí tịch da! Hắn đời này cũng không mơ tới việc được nhìn thấy a, ” Ngồi ở đâu?”

“Người hỏi ngồi ở đâu?” Thịnh Kiếm Thanh cầm cuốn sách nhỏ trong tay, cười cười nhìn hắn, ngữ khí tràn đầy thâm ý, Hồng Tảo này bị hắn dạy dỗ đã lâu, vừa nghe liền biết ngay.

Khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ chuyển dần sang màu hồng, giống như trái cây đầu mùa vừa chín tới.

Ngồi xuống bên cạnh sư phụ, Hồng Tảo thoải mái, thuần thục đem dây lưng của Thịnh Kiếm Thanh cởi bỏ.

Thô to cực đại hung hãn khí quan xuất hiện, vừa thẳng vừa cứng.

“Sư phụ! Dừng chiêu gì trước đây?” Vừa nhìn cái khí quan vừa làm cho mình thống khổ vừa khoái hoạt, Hồng Tảo hỏi, trong thanh âm không che dấu được dâm mỹ kiều mỵ.

“Quan Âm tọa liên đi.”

16. Chương 4-3

Cơ thể trần trụi bắt đầu di chuyển tới, lưng chậm rãi dẹt vào ngực Thịnh Kiếm Thanh. Thân hình mềm mại chạm vào từng tấc da thịt, dễ dàng kích khởi ham muốn mãnh liệt muốn giữ lấy cùng chà đạp.

Đồ đệ dùng lòng bàn tay non nớt nhẹ nhàng vuốt ve hung khí của sư phụ, một bên hơi hơi nâng cái mông lên, cắn môi dưới tiếp thu hai ngón tay của Thịnh Kiếm Thanh đang từ từ thâm nhập vào mật động. Cơ hồ trước đây mỗi lần thừa nhận khí quan nóng bỏng của sư phụ đều phải làm cái động tác dục bị này.

Cúc hoa tiếp xúc đến đầu ngón tay quen thuộc, rất nhanh liền thuận theo trở nên mềm mại, mặc cho Thịnh Kiếm Thanh chỉ huy, chậm rãi mở ra.

“Ân...”, chỉ như thế đã khiến Hồng Tảo có cảm giác dễ chịu, nhịn không được mở miệng rên rỉ.

Nhẹ nhàng dùng đưa cái mông, thần thái kiêu mị giống như đang cầu xin đầu ngón tay càng nhập sâu một chút, làm cho đường đường một đại cao thủ như Thịnh Kiếm Thanh cũng thiếu điều muốn thất thủ.

“Nhanh ngồi lên trên đi.” Vừa nói vừa hung hãn cắn sau cổ Hồng Tảo một cái.

Hồng Tảo phát ra tiếng thở dốc rất nhỏ. Hạ thể kích thước so ra vẫn kém xa Thịnh Kiếm Thanh đã trương cứng, Hồng Tảo không thể tự mình làm dịu đi được, chỗ đó là dành cho sư phụ. (- hàng for Thanh only)

Quả nhiên, một bàn tay nhẹ nhàng ôn nhu từ sau thắt lưng lướt tới phía trước. Trong nháy mắt liền cảm lấy dương cụ, Hồng Tảo giống như lần đầu tiên thưởng thức loại tư vị này, đôi môi khẽ phát ra thanh âm ngọt ngào.

Bàn tay của sư phụ hảo năng tràn ngập, chi phối thân thể hần, ma lực lan tấn từng lỗ chân lông.

“Ngồi lên trên.” Thịnh Kiếm Thanh lại thúc giục.

Hồng Tảo nâng nhẹ mông lên, cúc huyết đã muốn trở nên mềm mại tiếp nhận hung khí thô to rực nóng kia đi vào cơ thể cũng không phải dễ dàng, nếp uốn chậm rãi mở ra đón nhận, cảm giác áp bách nhiệt liệt triển khai tràn ra tới từng đầu ngón tay. Chỗ bị chiếm cứ tựa hồ như không chỉ là cái mật huyết nho nhỏ bị huấn luyện lâu ngày, mà là tất cả các cơ quan trong cơ thể, trong ngực đều như đang trải qua cái loại chà đạp hung hăng vô cùng nhuần nhuyễn đó. Lúc này đã hoàn toàn ngồi xuống, đem dị vật toàn bộ nuốt vào trong cơ thể, trường đau kích thích làm cho da thịt phủ thêm một tầng dâm đẳng, ánh lên sắc màu phấn hồng.

Thịnh Kiếm Thanh bị sự dụ ngoạn nhiệt tình của Hồng Tảo bao vây khiến cho đầu óc bị mê đắm choáng váng. Bất quá, hần vẫn không quên diễn lễ truyền thụ bí tịch trang nghiêm hiện vẫn chưa hoàn thành.

“Hồng Tảo, chuẩn bị tiếp nhận bí tịch.” Thanh âm gợi cảm trầm thấp, bị tình dục hun đúc nên có vài phần khàn khàn.

Hồn phách Hồng Tảo hết bảy phần là bị dị vật to nóng kia đẩy đến tận chín tầng mây xanh. Thần thái xinh đẹp, mí mắt khép lại hơn phân nửa, từ khóe mắt mơ hồ toát lên một tia dục tiên dục tử, hần mê man vươn tay, một quyển sách tinh mỹ nho nhỏ, từ từ cầm lấy.

Trên mặt sách là bốn chữ rồng bay phượng múa — Dâm Đẳng bí tịch.

“Hảo hảo cầm, dụng tâm luyện tập.” Thịnh Kiếm Thanh ghé vào lỗ tai hần cười nhẹ, “Đây chính là do sư phụ thật vất vả mới làm ra.”

Quả thật không dễ dàng.

Phái người chạy về trong cung mở cửa quốc khố, đem trân quý long dương mười tám thức đông cung đồ cùng thượng vạn bản đủ loại sách cổ mang ra hết, sau đó còn phải tìm tranh, đóng sách...

Vì muốn làm cho cái bản "bí tịch" có giá trị lẫn ý nghĩa kỉ niệm, hẳn thậm chí tự tay viết cho ca ca đệ đệ mấy phong thư tín, số lượng thậm chí vượt xa với tổng số thư hẳn viết cho ca ca và đệ đệ đệ kể từ khi xuất cung tới giờ, mục đích chỉ có một, không nhiều, cứng rắn cầu xin anh minh thần võ hoàng đế đại ca phải tự tay đề danh cái bản "Bí tịch" này. (ta đồ là trong cái cuốn bí tịch này có sự tham gia biên soạn ko nhỏ của anh Lăng Phi a)

Dâm dăng bí tịch — do hoàng đế lão tử tự tay đề danh a.

Thế gian tối trân quý khuê phòng bí tịch còn cái gì khác ngoài cái này?

Hắn là đang hảo hảo nghiên cứu qua cái bí tịch trân quý này, tự nhiên nhớ lại cái cơ thể gian nan nuốt trọn lấy hung khí thô to, thần tình tựa như ảo mộng, hơi thở mang mùi đàn hương từ khoe miệng khe khẽ tuôn ra thở dốc không ngừng.

"Thực dâm dăng, chính là chỉ sờ một chút đã ướt như vậy." Hưởng thụ tiểu huyết run rẩy của Hồng Tảo, Thịnh Kiếm Thanh mở miệng trêu đùa, nhẹ nhàng như có như không vuốt ve khí quan của Hồng Tảo.

Mặc kệ có nhìn thế nào, đều cảm thấy khí quan nho nhỏ xinh đẹp đã hoàn toàn cương lúc này tựa như một vật điêu khắc tinh xảo.

Một mỹ vật đẹp đẽ tuyệt thế này nhất định là do lão thiên gia vì hắn mà đặc biệt chế tác ban tặng, bằng không, như thế nào trên đời này lại có thứ tốt đẹp như thế?

"Sư phụ... Ân... Ân..." thanh âm rên rỉ nhỏ nhỏ dường như do quá bức bối khó chịu mà phát ra.

Thân thể mảnh khảnh oanh đầy phiến tình nhục dục dính sát vào lồng ngực cường kiện của nam nhân, không có một tia khe hở, "A..... Quá lớn, sư phụ ..."

Thịnh Kiếm Thanh cực kì yêu thích bộ dáng hắn khi nhắm mắt rồi lại khóc kêu sư phụ, thân thể trong ngực vì bị xâm nhập và run rẩy từng đợt, rõ ràng là đang hấp dẫn hung khí to lớn càng cứng rắn mạnh mẽ sát nhập.

"Ngoan bảo bối, sư phụ ở trong này." Thịnh Kiếm Thanh ôn nhu đáp lời, "Sư phụ ở ngay bên trong người."

"Sư phụ... Người... Người đối với ta thật tốt..." Đắm chìm trong khoái cảm, Hồng Tảo hơi thở đứt quãng nhẹ nhàng cảm thán.

Một hồi lâu, Thịnh Kiếm Thanh mới nghe rõ ràng thanh âm đứt quãng hắn phát ra.

Thân thể ở cực độ hưởng lạc hưng phấn, tâm không hiểu sao bắt giác nảy lên một cái.

Hắn ôm chặt Hồng Tảo, tựa nhẹ vào vành tai, khẽ hỏi "Sư phụ đối với người được không?"

Động tác trong cơ thể đột nhiên bị đình chỉ làm cho Hồng Tảo đang trong cơn thất thần từ từ tìm về một chút thanh tỉnh. Hắn không hề phòng bị tựa vào lồng ngực Thịnh Kiếm Thanh, nhìn về phía Thịnh Kiếm Thanh bằng ánh mắt tràn ngập tin cậy cùng thân mật.

"Sư phụ đối với ta tốt nhất ..." Hồng Tảo thỏa mãn cười, thấp giọng trả lời sư phụ.

Chỉ một nụ cười này tựa như một giọt dung nham, từ chỗ cao cao vạn trượng nhẹ nhàng chảy xuống vuốt ve ngàn dặm băng nguyên.

Thân mình Thịnh Kiếm Thanh trong phút chốc trở nên cứng ngắc...Thời khắc này, hắn lần đầu cảm nhận rõ ràng cái cảm giác chính mình đang thật sâu trong Hồng Tảo, ở tận cùng bên trong thân thể Hồng Tảo, ẩn sâu trong mảnh tâm linh thuần khiết của Hồng Tảo.

Hồng Tảo cứ như vậy toàn tâm toàn ý đem chính bản thân mình đặt vào trong tay hắn.

Tuyệt không giấu di, tuyệt không giữ lại.

Cảm giác như đau đớn xé rách từ đáy lòng truyền đến, giống như có cái gì đó đang tan chảy.

Một cỗ xúc động cùng ham muốn cuồng nhiệt muốn đem Hồng Tảo ăn sống nuốt tươi ở trong lòng Thịnh Kiếm Thanh dâng lên như cơn sóng gió động trời. Cơ thể lúc này đang còn dính chặt vào cơ thể Hồng Tảo,

đột nhiên đem Hồng Tảo đẩy ngã ở trên giường, hướng vào thất lưng tinh tế đang đung đưa giống như cầu xin mà tiến thêm một chút, dùng lực gia tăng đẩy mạnh.

Không hề ở trong cơ thể trều sáp, mà cố ý rút ra bên ngoài, làm cho mật động bị mở rộng tưởng đã tới thời điểm ngừng lại, nhưng lại không tưởng tượng được chỉ một khắc sau, khí quan thô to lại hung hăng cắm vào.

“Sư phụ! Ô... Sư phụ!” Bị sư phụ ác ý khi dễ, Hồng Tảo nhất thời khóc to lên...

Khí quan giữa hai chân không được chiếu cố giờ lại càng thêm cương cứng. Trên đỉnh chảy ra thơm mật dịch, từng giọt từng giọt rơi xuống, loang lên sàn một màu trắng noãn.

“Đây không phải luyện công, không phải chiêu thức.” Cùng với thanh âm trầm thấp, bên dưới lại thêm một chút mãnh liệt đánh sâu vào.

Thịnh Kiếm Thanh giống như đang sinh tử quyết chiến, điên cuồng mà dùng thân thể giữ lấy cơ thể nhỏ bé bên dưới, “Nếu đây không phải luyện công, ngươi có nguyện ý cùng sư phụ làm chuyện này không?”

Dương cụ, răng nanh, môi cùng đầu lưỡi, cái gì cũng tốt, thậm chí chỉ cần có thể hung hăng đem toàn thân hấn chiếm giữ được cho riêng mình là tốt rồi.

Hung hăng xâm nhập, không chừa đường sống, không chút lưu tình mà cắm mạnh vào.

Mạnh một chút, lại càng sâu thêm một chút.

“Nói đi! Ngươi có nguyện ý hay không?”

Sau vài lần hung hăng sáp nhập, nội tạng truyền tới cảm giác giống như bị xuyên thấu khiến Hồng Tảo không kìm được khóc lớn lên, “Nguyện ý... Nguyện ý!”

Điên cuồng mà lắc lư thất lưng, vận vẹo cái mông nhỏ bé vẫn đang run rẩy chịu đựng sự sáp nhập mạnh mẽ mãnh liệt bên dưới.

“Vì cái gì?” Thịnh Kiếm Thanh tâm tình kích động mang theo chút khó hiểu, hấn không hề ôm thất lưng Hồng Tảo, song chưởng từ sau lướt tới, đem thân hình nhỏ nhỏ của Hồng Tảo ôm nhẹ vào lòng, “Vì cái gì? Sư phụ đối với ngươi... Một chút cũng không tốt...” Trong thanh âm lộ ra chút buồn bã.

Cực độ hưng phấn cùng kích thích, lại nhen nhóm một loại tư vị phức tạp nói không nên lời, rốt cuộc từ đâu mà tới.

“Ta thích sư phụ...” Niêm mạc non mềm đã ma sát nhiều đến muốn sung huyết, thanh âm của Hồng Tảo mang theo chút nức nở, nhưng ngữ khí lại rất kiên quyết trực tiếp. Bất quá một hồi, hấn lại hoảng sợ la lên, “A? Bí tịch? Sư phụ, bí tịch ngươi cho ta ...”

Bí tịch rơi ngay bên giường, khi nãy do kịch liệt giao cấu khiến hấn bất tri bất giác buông lỏng tay.

Thịnh Kiếm Thanh đem dâm đăng bí tịch mà hấn tỉ mỉ chuẩn bị nhặt lên, đặt trong tay Hồng Tảo. Nhưng một lát sau, hấn lại đột nhiên bắt lấy bí tịch, hung hăng ném vào góc phòng.

“Sư phụ?”

Thịnh Kiếm Thanh một lần nữa ôm lấy hấn, gắt gao ôm chặt lấy, thấp giọng thì thào, “Không cần lo cho cái kia, chờ làm xong, sư phụ nhất định dạy ngươi công phu, chân chính tuyệt thể võ công. Bắt đầu lại một lần nữa, chiêu thức học theo kiến thức cơ bản, hoàn toàn chính chính, phạm là sư phụ biết, nhất định toàn bộ dạy hết cho ngươi.” Không để ý tới ánh mắt hoang mang của Hồng Tảo, thân thể lại bắt đầu thuận theo không khí dâm mỹ.

Trều sáp thô lỗ mạnh mẽ so với lần trước lại càng không kiêng nể gì. (– quyết định để nguyên từ trều sáp, trều: rút ra, sáp: cấp vào -> rất tượng hình ha các đồng chí ^^)

Bây giờ chẳng những thân thể có nhu cầu cấp bách cần phát tiết, mà hình như ngay cả linh hồn cũng cần được tình dục gột rửa.

Niêm mạc do sung huyết mà trở nên càng thêm mẩn cảm yếu ớt, lại lần nữa không lưu tình mà bị mở rộng tới cực điểm. Góc độ cùng trình độ xâm nhập biến hóa liên tục, lại càng khiến cho hơi thở ngọt lành hấp dẫn xuân tình không có cơ hội dứt đoạn.

“Ân... A a... Sư phụ... Sư phụ...” Hồng Tảo ánh mắt mê ly.

Thân hình giống thuyền nhỏ bị gió bão cuốn xoáy, xóc nảy phập phồng, thần trí mụ mị bất minh, nhưng hẳn lại tuyệt không cảm thấy sợ hãi.

Thân hình sư phụ thực ảm áp.

Trực giác khiến hẳn hoàn toàn tỉnh dậy loại cảm giác ảm áp này.

Vô luận phát sinh chuyện gì, chỉ cần...

Chỉ cần cùng sư phụ ở cùng một chỗ, hết thảy mọi chuyện nhất định sẽ tốt đẹp giống bây giờ vậy.

17. Chương 5-1

Thịnh Kiếm Thanh ôm thân mình xụi lơ của Hồng Tảo đem đặt lên giường, chờ tới lúc Hồng Tảo thư thư phục phục tỉnh lại, trời cũng đã về chiều.

Từ cửa sổ nhìn ra, xa xa trên những tầng núi cao cao bao phủ một tầng rừng cây xanh xanh xám xám, bây giờ đều nghiêm túc khoác lên mình một màu vàng ảm đạm.

Mặt trời chiều ngã về tây, ráng chiều tuôn chảy vạn dặm.

“Hồng Tảo?” Hẳn vỗ vỗ khuôn mặt tái nhợt của con người bé nhỏ nằm trong lòng ngực.

Sau khi ngủ một lúc, sắc đỏ trên khuôn mặt do tình dục thúc ép đã rút đi hết, làn da trở nên trắng tới gần như trong suốt, tựa hồ ở nhắc nhở Thịnh Kiếm Thanh có miệt mài bao nhiêu cũng nên dành chút tâm mà lo lắng cho thể lực đôi phương.

Thật quá điên rồi, tên tiểu tử này làm sao lại có ma lực lớn đến dường vậy, có thể đem hẳn đường đường là võ lâm cao thủ, đương kim hoàng đế thân đệ đệ mê hoặc đến như vậy.

Giống như độc dược không có thuốc giải, một lần trúng phải, liền tâm thần rối loạn, những chuyện gì khác cũng bỏ mặc.

Đầu ngón tay thon dài khe khẽ đưa lên vuốt ve khuôn mặt trơn nhẵn, chậm rãi, gợn lên sợi tóc còn đang vương trên vầng trán trơn nhẵn, bất chợt dừng lại ở mí mắt. Mí mắt mỏng manh khe giật giật, trong lòng Thịnh Kiếm Thanh lại hiện ra rõ ràng đôi đồng tử đen nhánh, mở ra tràn ngập linh khí, lại chính trực to gan, đôi lúc lại khờ dại ngây ngốc, không che dấu chút chột dạ.

Những thứ ấy hết thảy bây giờ đang nằm yên ổn trong lòng ngực hẳn. Thật không thể tìm ra loại ngôn ngữ nào có thể nói được thứ hạnh phúc lúc này đang tràn ngập tim hẳn.

Thịnh Kiếm Thanh chưa bao giờ biết chính mình cũng có thể ôn nhu như vậy, hẳn thực kinh ngạc. Chỉ một cái thân thể trần trụi yên yên ổn ổn nằm ngủ trong lòng ngực hẳn, nhưng lại đẹp hơn gấp vạn lần lúc cuồng nhiệt phát tiết, càng khiến người mê đắm, giống như vuốt ve thể nào cũng không đủ, làm cho người ta yêu thích không buông tay, thầm nghĩ chỉ cần cả đời im lặng ôm lấy hẳn, sung sướng hẳn là tốt rồi.

“Ân...” Bé con ngủ say sưa kia rốt cuộc cũng bị đầu ngón tay lưu luyến vuốt ve trên mặt đánh thức, phát ra tiếng rên rĩ phảng phất mơ hồ, mí mắt hơi hơi mở ra hướng về trước, nhẹ nhàng thanh tỉnh từ từ cố gắng nhận ra ánh mắt trước mặt, cuối cùng nhận ra liền ở trước Thịnh Kiếm Thanh lộ ra một nụ cười thật tươi, “Sư phụ..”

Hắn lười biếng nghĩ muốn nói gì đó, nhưng thất lưng can hồi nãy chịu đủ mọi loại chà đạp rồi cuộc cũng nghiêm trọng lên tiếng kháng nghị, đau nhức theo hạ thân truyền lên sống lưng một trận, khuôn mặt tươi cười đáng yêu hiện lên một tia nan kham vận vẹo.

“Đau...”

“Làm sao?”

“Làm sao đau? Sư phụ nhìn xem.”

Hồng Tảo ngượng ngùng ngậm miệng lại, hai chân giống như thẹn thùng mà khép chặt lại, đôi mắt chớp chớp, nói như là cầu xin tha thứ: “Sư phụ không nên nhìn, nếu nhìn, sư phụ lại muốn bắt đầu kêu ta cùng luyện công...”

Thịnh Kiếm Thanh da mặt tuy dày bẩm sinh, nhưng cũng không tránh được đỏ đỏ lên. Ai da, ai kêu Hồng Tảo đáng yêu như vậy? Hắn quả thật... Mỗi lần Hồng Tảo tỉnh lại xong ngẩng nhìn khuôn mặt nộn nộn của hắn, còn có thân thể trần trụi hồng hào phủ đầy dấu hôn, đều luôn nhìn được lại tiếp tục “Luyện công” đến mồ hôi đầm đìa...

Thừa dịp Thịnh Kiếm Thanh còn đang bận mắc cỡ, Hồng Tảo nhảy xuống giường. Thời điểm luyện công tuy rằng mơ hồ, nhưng hắn cũng không quên tâm pháp bí tịch cao nhất của bốn môn, tùy tiện nhảy xuống giường, nhìn cơn đau ở thất lưng từng đợt từng đợt kéo đến mà lê lét tới góc nhà, nhặt dăm dăng bí tịch hiếm quý đang nằm lẫn lóc, cung kính cẩn thận cầm lên, “Thực xin lỗi nga, bí tịch, không phải ta đem người ném trên mặt đất, bắt quá người cũng không nên trách sư phụ. Sư phụ mỗi lần luyện công đều toàn tâm toàn ý luyện, mấy chuyện khác đều không để ý tới.” Thật cẩn thận mở ra trang thứ nhất, sững sờ một chút, ngạc nhiên nói, “A, bí tịch này chỉ có tranh vẽ, một chữ cũng không có nga.”

Thịnh Kiếm Thanh thiếu chút nữa cười to thành tiếng.

Hắn lúc trước nói muốn dạy Hồng Tảo chân chính tuyệt thế võ công, đều không phải là hư ngôn. Nhưng hiện tại hồi tưởng hắn đã vất vả bao nhiêu mới làm ra cái đệ nhất dâm dăng bí tịch, bỏ đi thì thật là không khôn ngoan (– ngu) .. Hồng Tảo trong lòng sớm nghĩ mình là võ lâm cao thủ, chỉ là đôi lúc công phu ngẫu nhiên không linh nghiệm, hắn si ngốc chờ đợi bốn môn bí tịch thật lâu. Nếu bây giờ mà đem sự thật phũ phàng nói ra cho hắn ... Thịnh Kiếm Thanh nhú mày cân nhắc, vẫn là cảm thấy không nói tốt hơn.

Thôi mặc kệ!

Luyện tập công phu thực sự không có nghĩa là phải cấm dục, cái dâm dăng bí tịch kia nói như thế nào cũng là bí tịch đời đầu của bốn môn, nên phát dương quang đại. Nếu bỏ phí không luyện, chẳng phải đáng tiếc khuê phòng kinh điển long dương mười tám thức cùng với công sức đề danh của hoàng đế lão ca sao.

Dù sao cá cùng tay gấu đều có thể giữ lại, võ công chân chính cùng công phu trên giường, tất nhiên có thể đồng thời cùng luyện.

Hắn một bên ráng nhìn cười, một bên giải thích, “Dâm dăng giáo chúng ta chỉ lấy đệ tử có thiên tư thông minh, người thông minh chỉ cần nhìn hình liền sẽ minh bạch, không cần văn tự dư thừa. Kỳ thật này những hình ảnh này cùng với chiêu thức mà sư phụ dạy người trước giờ vốn có liên quan, trăm khoan vẫn quanh một đốm (– tớ nghĩ có nghĩa là bản chất giống nhau), người nhìn kỹ xem liền sẽ hiểu.”

Hồng Tảo nghe xong, quả nhiên liền lon ton chạy tới ngồi gần cửa sổ, thành thật giở bí tịch ra học.

Bí tịch tổng cộng mười tám trang, mỗi trang đều là một bộ hình màu, hai nam nhân trần trụi giao triền, tư thế khác nhau, hoặc đứng hoặc nằm hoặc dùng dụng cụ gì đó. Ngay cả những động tác khó ngoài sức tưởng tượng cũng có, lại trông rất sống động, ngay cả biểu tình trên mặt cũng nhất nhất vẽ ra, khiến người xem huyết mạch sôi sục.

Hồng Tảo xem được một chút, liền khẽ la lên sợ hãi, nhớ tới lúc luyện bí tịch thể này cũng như muốn cùng sư phụ chiến đấu ba trăm hiệp, tim bang bang đập nhanh hơn, không khỏi vụng trộm liếc mắt nhìn Thịnh Kiếm Thanh.

Thịnh Kiếm Thanh nằm ở đầu giường hai chân bắt chéo thích ý dựa vào thành giường, giả hoạt mím cười, ánh mắt không chuyển nhẹ nhàng đánh giá cái nhìn tò mò của Hồng Tảo, ánh mắt hai người nhất thời chạm

nhau (– cảm thán:bốn mắt nhìn nhau, trào máu họng)

Trái tim Hồng Tảo giống như bị lủi mạnh một trận tia chớp, ngây ngốc mở lớn miệng, hai tay không biết tự lúc nào đã đông cứng lại, “khách” một tiếng, dâm dăng bí tịch đã rơi trên bệ cửa, lại theo bệ cửa rơi xuống mặt đất. Hấn giật mình nhìn cái mặt chuyển đen như đất nòi của Thịnh Kiếm Thanh, chỉ cảm thấy cả người huyết nhiệt sôi trào không chịu nổi. Sau đó “a” lên một tiếng, hai tay vội vã nâng lên che mặt. Thịnh Kiếm Thanh cười nhẹ vươn tay ôm hấn, trầm giọng hỏi, “Làm sao vậy? Bí tịch bốn môn quá mức cao thâm, khiến cho đồ đệ ngươi xem xong liền chịu không nổi?” Lấy tay sờ sờ, phía dưới của Hồng Tảo quả nhiên đã muốn dựng thẳng hơn phân nửa.

Cách một tầng quần áo mỏng manh, dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt xuống, chỉ cần chạm nhẹ một chút, Hồng Tảo liền hơi hơi rung động, nhưng vẫn không hề tránh né, đầu cũng hơi hơi ngoảnh chui về phía ổ chăn.

Thịnh Kiếm Thanh cúi xuống hôn lấy vành tai đã đỏ lên của hấn, lại thấp giọng hỏi:” Hồng Tảo, nếu đây không phải bốn môn bí tịch, luyện cũng không thể học được võ công. Ngươi có còn muốn cùng sư phụ chiêu theo tranh mà luyện?”

Xuân quan đồ trân quý nhiều năm ở trong hoàng cung, long dương mười tám thức tinh xảo kinh điển, nếu không như vậy Thịnh Kiếm Thanh như thế nào lại cố ý sai người sao chép lại thành bốn môn dâm dăng bí tịch. Thân mình Hồng Tảo sớm bị dạy dỗ thành thói quen, dễ dàng động tình, đọc một lèo từ chương một tới chương mười tám, kinh tâm động phách đã khó có thể khống chế, giờ phút này lại bị Thịnh Kiếm Thanh ôm giống như ôm trân bảo, bên tai lại là thanh âm ngọt ngào dễ nghe đến cực điểm của sư phụ, đại não làm sao chịu nổi nhiều đòn tấn công như vậy. Lời Thịnh Kiếm Thanh nói cái gì ” Nếu đây không phải bốn môn bí tịch, luyện cũng không thể học được võ công” thì nghe tiếng đục tiếng cái, nhưng cái câu ” cùng sư phụ chiêu theo tranh mà luyện ” lại nghe rõ mồn một, trái tim đập nhanh hơn, cơ hồ xém chút nữa nảy ra khỏi cổ họng..

Hơn gần nửa ngày, Hồng Tảo nói từ từ ló đầu ra khỏi chăn, ” Sư phụ... Chúng ta khi nào thì bắt đầu chiêu theo tranh mà luyện?”

Hấn tim thì đập vừa nhanh vừa mạnh, hơi thở lại gấp gáp che giấu ngại ngùng, thần thái xấu hổ lại nóng lòng muốn thử, ánh mắt hết sức liêu nhân.

Thịnh Kiếm Thanh tuổi trẻ cường tráng, công lực lại thâm sâu, hôm nay tuy rằng đã hung hăng chà đạp Hồng Tảo, hiện tại dục vọng lại đã sớm ngẩng đầu. Nghe Hồng Tảo nói trúng ý mình chờ mong này giờ, tâm trạng trở nên cao hứng cực kỳ, vừa muốn nói ” Hiện tại liền làm “. Bất chợt trong lòng bỗng nhiên rung mình, âm thầm tự nói với chính mình, làm miệt mài như vậy, đối với ta quả thật không có gì, nhưng Hồng Tảo không nể công, làm như vậy sau này chỉ sợ tổn thương nguyên khí. Hấn tuổi còn nhỏ, nếu chỉ lo khoái hoạt, không biết cách bảo dưỡng Nếu ta bây giờ chỉ nhất nhất lo cho chính mình, lấy ai chiêu cổ hấn đây?

Nghĩ đến như vậy, thân mình liền thu trở về, nhặt dâm dăng bí tịch lên, hướng Hồng Tảo nói: ” Đây là bí tịch chân truyền cao nhất của giáo chủ, không phải nói luyện liền luyện, ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng mới có thể luyện, hơn nữa mỗi ngày chỉ có thể luyện một chiêu. Tiểu ngốc tử, một chút định lực cũng không có, mới nhìn tranh vẽ liền cương, sư phụ bây giờ giúp ngươi một tay.”

Nhẹ nhàng hôn Hồng Tảo vài cái, tay cũng nhanh chóng thâm nhập vào khố trung của Hồng Tảo mà vuốt ve.

Hồng Tảo hơi thất vọng, bất quá sư phụ đã nói vậy thì phải nghe theo, Thịnh Kiếm Thanh ôm hấn, hấn liền theo thói quen tính liền dụi dụi đầu vào bả vai Thịnh Kiếm Thanh, tùy Thịnh Kiếm Thanh tự ý ma sát bên dưới, rất nhanh liền cúi đầu rên rỉ, sau một hồi thì phóng thích trên tay Thịnh Kiếm Thanh..

Thịnh Kiếm Thanh rửa sạch tay, tự mình giúp hấn thay đổi quần, ôm hấn đặt lên giường lớn, nhẹ nhàng đắp chăn, ôn nhu nói: ” Ngủ đi.”

Hồng Tảo biểu tình vẫn còn mê ly ngất ngất sau cao trào, tựa giường, lơ đãng ngấm nhìn, rốt cuộc nhìn đến hạ thân Thịnh Kiếm Thanh, ngây ngốc cười rộ lên, ” Sư phụ còn nói ta, ngươi bây giờ chẳng phải định lực cũng không đủ sao?”

Thịnh Kiếm Thanh thuận tay gõ gõ lên trán hấn một cái, ” Mau ngoan ngoan đi ngủ cho ta!” Uy nghiêm trừng hấn liếc mắt một cái.

Hồng Tảo kỳ thật cũng mệt mỏi, nghe lời nhắm mắt lại.

18. Chương 5-2

Trước khi hấn gặp Thịnh Kiếm Thanh mỗi ngày đều cơm canh đạm bạc, làm đệ tử thấp nhất của mấy môn phái đó bất quá cũng miễn cưỡng ăn no mà thôi, hoàn toàn không được ăn uống đầy đủ hoặc tẩm bổ, thành ra thân thể không được tốt lắm. Sau này lúc gặp được Thịnh Kiếm Thanh, tuy rằng mỗi ngày ăn thịt cá, cái gì trân quý thuốc bổ cũng không thiếu, nhưng ngày ngày đều ở trên giường cuồng ” luyện” dâm đăng thần công, bao nhiêu bổ cũng không đủ để tiêu hao, cho nên sau khi phát tiết xong, thường thường là rất mệt nhọc.

Thịnh Kiếm Thanh ở bên giường nhìn Hồng Tảo ngọt ngào ngủ xong, mới buông vạt áo, cắn răng nhú mày giải quyết di chứng ” định lực không đủ” của mình.

Một lát sau, hấn đi đến bên cửa sổ phát ra tín hiệu, triệu đến ám vệ.” Có ba sự kiện, người lập tức giúp ta đi làm. Thứ nhất, các oại võ công bí tịch có thể thu thập được đều mang hết đến đây, nhất là những loại nhập môn dễ dàng, đặt nền móng luyện nội công tâm pháp. Ta còn có một cuốn sách, là tổng kết kinh nghiệm những năm học võ công, để ở thư phòng tại Huy Lâm cung, cũng mang đến đây cho ta.”

“Tuân mệnh”

“Thứ hai, võ lâm trân bảo trong cung bao năm qua thượng cống, kì được nào có thể tăng trưởng nội công, hoặc là thần đan giúp mau luyện thành nội lực, hết thấy đều tìm cho ta, bốn vương gia muốn dùng.”

“Tuân mệnh “

“Thứ ba, ở nhà kho của một khách điểm cách Ngụy An Thành ba mươi dặm có giấu một số chiêu bài ...” Thịnh Kiếm Thanh do dự một chút.

Đi thu chiêu bài các môn phái võ lâm, bất quá là do nhàn rồi nhàm chán rồi nhất thời cao hứng, tùy ý làm bậy, thật ra cũng không có mục đích gì trọng yếu. Biết rõ như vậy sẽ trở thành kẻ thù của toàn bộ võ lâm, hấn cũng không thêm để ý.

Dù sao bốn vương gia võ công cao cường, năng lực tự bảo vệ mình có thừa, dù có sóng to gió lớn cỡ nào, nếu thật sự không chống được bất quá liên quay về hoàng cung. Vì trong lòng luôn có tính toán như vậy, hấn gặp rắc rối cũng không lo lắng hậu quả nghiêm trọng.

Nhưng là, hiện tại bất đồng.

Nếu khai sơn lập phái, thu nhận đồ đệ, thì cũng phải vì tương lai của Hồng Tảo mà suy nghĩ một chút. Có một sự phụ gây thù chuốc oán khắp nơi trong võ lâm, làm đồ đệ tương lai vạn nhất bị văng trúng miêng, chẳng phải phi thường nguy hiểm?

Chuyện chiêu bài của các môn các phái, nhất định phải thừa lúc thân phận còn chưa bại lộ, nhanh chóng mà xử lý..

“Các người đem này chiêu bài mang tới cho ta, nhớ rõ, dọc đường đi nhất định phải vạn phần cẩn thận, tuyệt không thể để lộ tin tức. Nhất định phải mang tới đây trước lúc tổ chức võ lâm đại hội.

Thừa dịp võ lâm các môn các phái đều ở đây, ta vì bảo bối Hồng Tảo, lần này sẽ làm chuyện trước giờ chưa bao giờ làm, đem chiêu bài thu được lẳng lẽ đem tới Thiếu Lâm tự trả lại.

Đúng rồi, dưới sàng kia còn có chiêu bài Thiếu Lâm Tự , cũng phải nhớ mà đem trả.

Bóng dáng của ám vệ đã khuất, Thịnh Kiếm Thanh suy tư một hồi, bắt đầu xuất ra văn chương.

Nếu thật sự phải thu Hồng Tảo làm đồ đệ, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho tốt. Nhất định phải đem Hồng Tảo bồi dưỡng thành một cao thủ chân chính.

Hồng Tảo năm nay đã muốn mười lăm, sớm đã vượt qua thời điểm tốt nhất để đặt nền móng luyện tập, võ công của mình mặc dù cao, hơn phân nửa là dựa vào tư chất thiên phú, con đường luyện võ kỳ thật rất khó khăn. Muốn đem Hồng Tảo dạy dỗ thành một cao thủ chân chính, thì phải để hắn dùng phương pháp khác, vì hắn độ thân nội ngoại kiêm thu thập võ công bí tịch.

Thịnh Kiếm Thanh cầm bút, thừa dịp Hồng Tảo ngủ, không gian yên tĩnh, lẳng lặng hồi tưởng phương pháp luyện công tâm đắc của mình, được một câu, liền viết ngay lên tờ giấy trước mặt. Hắn vốn là người là hết sức chuyên chú, thiên tư cực cao, nếu không cũng sẽ không luyện được một thân siêu tuyệt võ công trong khi niên kỷ còn trẻ. Chính là bản chất hắn quật cường không kềm chế được, lại chán ghét nghi lễ hoàng cung nặng nề, luyện võ công đại thành liền bỏ chạy ra giang hồ gây rối. Hiện tại, hạ quyết tâm muốn dạy Hồng Tảo này thành một đấng cao thủ, đầu óc nhất thời xoay chuyển cực nhanh, phóng bút một hồi, bất tri bất giác, trên mặt giấy đã xuất hiện dàn ý đại cương mười lăm điều huấn luyện Hồng Tảo.

Võ công cần trong ngoài phối hợp, kiêm tu mới có thể đại thành. Hồng Tảo trước mắt chỉ biết được có một chiêu qua loa hầu tử thâm đào, tuyệt đối không đủ. Muốn luyện võ, đầu tiên phải động tác lanh lẹ, thân hình tối luyện. Trước tiên đem ba mươi hai chiêu thức căn bản của Vân Nam tiêu thánh giáo mà luyện làm nền tảng, trở thành ngoại công nhập môn. Sau đó liền luyện Phi Hoàng Quyền, có thể tập thể hình mà lại đơn giản, tiến hành theo chất lượng, áp lực cũng sẽ không quá lớn. Về phần nội công, quan hệ nội tức mạch lạc, thật sự không thể làm bằng bậy. Từ trước đến nay luyện nội công tiếp kính, đa số đều luyện ma công, cho dù nội lực có thể đột nhiên tăng mạnh, nhưng về sau lại dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.

Hắn khả tuyệt không nghĩ muốn Hồng Tảo tẩu hỏa nhập ma.

Chính là, nếu hiện tại bắt đầu từng bước một chậm rãi luyện, thì Hồng Tảo không biết tới khi nào mới có thể đạt thành tâm nguyện làm đại hiệp đây? Thịnh Kiếm Thanh trước giờ cái gì cũng không để vào mắt, không chút để ý, nhưng hiện tại đối tượng lại là Hồng Tảo, lại quan hệ tới thứ Hồng Tảo trân quý nhất là võ công, nên cũng không dám có một tia sơ sẩy. Hắn cầm bút nhíu mày, trái lo phải nghĩ, lẩm bẩm: " Chờ bí tịch cùng được từ hoàng cung được mang tới, nếu dốc lòng tuyển lựa, nói không chừng sẽ tìm ra được gì đó có thể gia tăng trăm năm công lực, hoặc là bí tịch nội công tâm pháp thất truyền lâu năm nào đó có thể khiến nội lực tăng nhanh."

Nghĩ ngợi một lúc lâu, lúc đem bút buông, thở mạnh một hơi nhìn ra ngoài, trời cũng đã buông xuống một màu đen.

Phía sau truyền đến âm thanh lẩm bẩm, hắn biết Hồng Tảo đã tỉnh. Đi qua cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên thấy đôi đồng tử đen láy tỉnh táo nhìn mình " Đã tỉnh?" Hai tay Thịnh Kiếm Thanh nhẹ nhàng kéo lấy lỗ tai Hồng Tảo, quơ quơ, " Đã đói bụng chưa?" Nói đoạn liền ôm Hồng Tảo từ trên giường đi xuống lầu dùng cơm.

Phòng khách lầu một thấp rất nhiều ngọn nến, ánh sáng chói lọi len lỏi đến từng góc, tất cả bản đều trống không. Hồng Tảo đi theo Thịnh Kiếm Thanh xuống lầu, dụi dụi mắt, " Như thế nào hôm nay lại ít người như vậy? "

"Đương nhiên ít, tất cả mọi người đều đã đến Thiếu Lâm tự dự võ lâm đại hội, trừ có Hồng Tảo đại hiệp nhà ngươi lo tham ngữ, còn có ai hội ở lại khách điểm?"

"A a a a a! Võ lâm đại hội!" Hồng Tảo kêu thảm một tiếng, hai chân nhảy dựng lên, "Trời ạ! Ta bỏ lỡ võ lâm đại hội! Cứu mạng a! Sư phụ, người như thế nào không đánh thức ta dậy?" Vẻ mặt buồn nản đau khổ nhìn Thịnh Kiếm Thanh.

Thịnh Kiếm Thanh hiện tại đối võ lâm đại hội cũng đã không còn hứng thú gì nữa.

Thiếu Lâm tự chiêu bài chính là đang ngoan ngoãn nằm dưới gầm giường, võ lâm đại hội hiện tại nhất định loạn thành một cái chợ trời, bản mặt mấy Lão hòa thượng đó không cần nhiên cũng biết là vừa xanh vừa xám.

Chuyện thú vị nhất đã muốn phát sinh, việc gì phải tự hành hạ mình đi đến?

Cái bản mặt xanh lè của mấy lão hòa thượng đó làm sao đáng yêu bằng khuôn mặt đỏ bừng của Hồng Tảo lúc ngủ say? Hơn nữa, khuôn Hồng Tảo chính là để hấn muốn sờ lúc nào thì sờ, yêu thế nào thì yêu ... Hồng Tảo đâu có biết tâm tư sư phụ, thần tình giống như con thỏ nhỏ bị bỏ rơi, lon ton chạy đến cửa khách điểm mà ngóng, Thiếu Lâm tự trên kia bị một tầng cây rừng phủ kín, chỉ để một chút ánh lửa mơ hồ lộ ra, Hồng Tảo nhanh nhẩu xoay người, chạy về bên Thịnh Kiếm Thanh, "Làm sao bây giờ? Sư phụ? Làm sao bây giờ? Chúng ta bỏ lỡ, bỏ lỡ rồi!" Đôi mắt đỏ lên, thiếu chút nữa là òa khóc ra.

"Gấp cái gì? Vô lâm đại hội cũng không phải chỉ mở một ngày. Ta nói cho người, ngày đầu tiên luôn phi thường nhằm chán, Thiếu Lâm tự là chủ nhân gia, ngày đầu tiên tám phần là mấy Lão hòa thượng tụ lại niệm kinh. Người muốn xem vô lâm đại hội, sư phụ ngày mai mang người đi."

Hồng Tảo lúc này mới chuyển thành mỉm cười.

Thịnh Kiếm Thanh gọi tiểu nhị tới, vẫn như cũ gọi bát huân bát tổ ngay cả tứ điệp món ăn nguội, cùng Hồng Tảo hai người độc chiếm một cái phòng khách to như vậy, thông thoáng thả thả ngồi, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

"Hồng Tảo, hiện tại sư phụ muốn bắt đầu dạy người võ công."

"Àn? Sư phụ, người không phải luôn luôn dạy ta võ công sao?"

"Khụ, sư phụ từ trước dạy người là thâm đẳng giáo bốn môn võ công, nhưng muốn thành đại hiệp chân chính, hành tẩu giang hồ thì phải có nhận thức với các loại võ công khác. Cho nên, sư phụ hiện tại bắt đầu dạy người các loại võ công cấp thấp. Đương nhiên, bốn môn võ công cũng phải tiếp tục luyện, nhất là thâm đẳng bí tịch mà sư phụ truyền thụ cho người."

"Nga, nguyên lai là như vậy." Hồng Tảo bừng tỉnh đại ngộ, "hiểu được."

"Các loại võ công thấp kém này — lúc mới luyện sẽ thực vất vả, vạn sự khởi đầu nan, người phải chuẩn bị sẵn sàng."

"Sư phụ yên tâm, đồ nhi không sợ khổ không sợ mệt, cũng không sợ đau. Lúc trước ở thâm đẳng giáo nhập môn, luyện việc ngủ đau như vậy, đồ nhi không phải là vẫn còn sống đến bây giờ sao? Luyện đến sau này, càng ngày càng thoải mái, sư phụ nói đúng, quả nhiên là vạn sự khởi đầu nan."

"Phốc..." Thịnh Kiếm Thanh vừa cầm ly rượu nốc một chút, liền một hơi phun thẳng lên mặt Hồng Tảo.

Có quyết tâm bồi dưỡng Hồng Tảo, nhưng kiểu gì thì cũng không ngăn được thống khổ lớn nhất của hấn là phải kiềm chế dục vọng a.

Để trở thành một cao thủ, thân thể là phần tối trọng yếu, bởi vậy giai đoạn đầu tiên bồi bổ thân thể tuyệt đối không thể xem thường. Hồng Tảo hôm nay đã muốn phát tiết vài lần, không thể tiếp tục xằng bậy. Đáng thương cho sư phụ mua dây buộc mình, vào lúc ban đêm sau khi cho Hồng Tảo ăn no xong đi ngủ, bắt đầu buồn thảm tự mình giải quyết vấn đề không đủ "định lực". Hiện lên giường ôm Hồng Tảo đã đi vào cõi mộng từ lâu, cười đến ngọt ngào. Đáng giận chính là, tay vừa tiếp xúc da thịt trắng nõn của Hồng Tảo, liền giống như bị hấp dẫn đến mơ hồ, lại càng muốn tham nhập thăm dò sâu hơn.

Trời ạ!

Mỹ thực ngay tại bên miệng, cũng không thể há mồm nuốt vào bụng.

Ta sai lầm rồi, Hồng Tảo không phải là kẻ ngốc nhất.

Bản giáo chủ mới là...

19. Chương 5-3

Thịnh Kiếm Thanh công lực dù có thâm hậu cũng vô pháp chịu được loại khổ hình này, đành phải đứng lên tùy tiện khoác một chiếc áo, ngồi ở trước bàn tiếp tục sửa sang lại kế hoạch huấn luyện Hồng Tảo.

Rạng sáng, Thịnh Kiếm Thanh đi đem Hồng đánh thức.

“Hồng Tảo, dậy đi.”

“Ân?” Hồng Tảo mơ mơ màng màng, còn nhắm mắt lại.

“Rời giường.”

“Cho ngủ thêm một hồi...”

” Vậy ta một mình đi võ lâm đại hội nga.”

“Không cần!” Hồng Tảo chấn động, đôi mắt to phút chốc mở, từ trên giường nhanh chóng phi xuống hướng ra cửa sổ mà dòm, ” Oa! Thật tốt quá, trời đã sáng! Võ lâm đại hội! Ta muốn đi võ lâm đại hội!”

Dùng một tốc độ phi thường nhanh để thay đồ, rửa mặt sạch sẽ, ngay cả điểm tâm cũng không thèm ăn, một mực lôi kéo tay áo Thịnh Kiếm Thanh, ồn ào đòi đi võ lâm đại hội. Thịnh Kiếm Thanh thấy hấn hưng trí bừng bừng, thần tình chờ mong, cũng không muốn hấn mất hứng, kêu tiểu nhị bao lại vài cái bánh mì cùng mấy khối lỗ thịt bò. Mặt khác lấy ra hai cái bì diện cụ, kéo Hồng Tảo lại, đem một cái đắp lên mặt Hồng Tảo...

“Oa! Dịch dung da! Sư phụ người cư nhiên cũng biết dịch dung?” Hồng Tảo nhất thời hưng phấn mà kêu to lên.

“Đi lại trên giang hồ, bình thường đều đã dịch dung được vài lần.” Thịnh Kiếm Thanh đem bì nhân diện cụ còn lại dán lên mặt mình, biến thành một lão nhân trung niên trên bốn mươi tuổi. Hồng Tảo vẽ mặt sùng bái, khát khao hỏi: “ Sau này có thể dạy ta không?”

Thịnh Kiếm Thanh trườ mền vuốt vuốt mái tóc của hấn, ” Đương nhiên, chỉ cần sư phụ biết, tất cả đều dạy cho người.”

Hồng Tảo hoan hô một tiếng, hỉ không tự kìm hãm được, bát nháo cùng Thịnh Kiếm Thanh một hồi lâu, nhìn thấy tiểu nhị tới hôm qua giúp thầy trò hấn đưa đồ ăn, liền lên tiếng kêu gọi, chỉ vào mặt mình cười hì hì hỏi: “Ta dịch dung nga, sư phụ giúp ta đeo mặt nạ, có phải rất thú vị không? Về sau ta cũng muốn...”

Còn chưa nói xong, cái gậy lại đã trúng một quyền, Thịnh Kiếm Thanh một phen ôm hấn vào lòng, đem tiểu ngu ngốc này xuất môn, trực tiếp lên núi. Võ lâm đại hội quả nhiên mị lực vô cùng.

Hai người men theo thềm đá ở chân núi mà đi lên, trên đường gặp được không ít người cũng đang lên núi, vừa nhìn là biết là đi tham gia võ lâm đại hội, đại khái đường xá trì hoãn (traffic?), hôm nay mới đến kịp.

Lúc đến sơn môn, Hồng Tảo vừa ngẩng đầu lên, liền kinh hãi kêu: ” Sư phụ người xem, chiêu bài của bọn họ mất rồi!”

Tiếng nói vừa dứt, vài tiểu hòa thượng phụng mệnh ở nơi này bãi nước trà điểm tâm nghênh đón viễn khách lập tức trợn mắt lên nhìn hấn.

“Sư phụ, chiêu bài của bọn họ, sẽ không phải là” Hồng Tảo làm mặt quỷ, nghiêng đầu, hạ giọng hỏi.

Thịnh Kiếm Thanh giả hoạt hắc hắc cười hai tiếng, liếc mắt một cái đại ý bảo hấn không cần lắm mồm, liền lôi kéo hấn đi vào bên trong Thiếu Lâm tự. Cửa chùa có năm sáu vị vũ tăng, mỗi người đều cao lớn uy mãnh, trợn mắt kim cương, kiểm tra thân phận người tới, công sức bái sư của Hồng Tảo lúc này mới phát huy công dụng, Thịnh Kiếm Thanh tùy tiện lấy trong ngực ra hai cái thẻ môn đồ chứng minh, giơ lên ở trước mắt mấy vị hòa thượng rồi ung dung tiêu sái đi vào.

Vừa đi tới cửa, tiếng người nói ồn ào nhất thời nghênh diện mà tới.

Nơi nơi đều là đầu người dững dưng, nam, nữ, lão, ấu, cao, phì, gầy toàn bộ đầy đủ hết. Dao, kiếm, côn, tiêu, xoa các loại vũ khí chỗ nào cũng có, Hồng Tảo phi thường hưng phấn, hết nhìn đông tới nhìn tây, đột nhiên kêu to lên: ” Sư phụ người xem, người xem, lang nha bổng! Sư... Ai da... Sư phụ người lại đánh ta...”

Cái ót sau khi trúng vài cú mới an tĩnh lại, ngoan ngoãn đi theo Thịnh Kiếm Thanh, ở một góc tìm một chỗ ngồi xuống. Hắn đối với hết thấy mọi thứ đều tràn ngập tò mò, tuy rằng người thì ngồi yên một chỗ, nhưng tinh thần thì không chịu dừng lại, đôi người cao thấp tả hữu không ngừng linh động, giống như con chó nhỏ mới sinh lần đầu tiên mở mắt ngắm nhìn thế giới rộng lớn.

Võ lâm đại hội tuy rằng nghe đứng lên làm cho người ta nhiệt huyết mênh mông, nhưng chân chính cử hành đứng lên lại chẳng phải làm người ta kích động.

Đầu tiên là nhóm Lão hòa thượng lại lần nữa xuất hiện, giảng một phen võ lâm đại hội tôn chỉ, tiếp theo các đại biểu từ các đại môn phái bắt đầu sắp xếp mà nhập tọa (ngồi xuống). Võ lâm đại phái lục đục cù cưa cho tới lúc trời chạng vạng, chuyện khác không nói, nội tranh luận xem ai ngồi phía trước cũng tốn hơn nửa canh giờ. Thịnh Kiếm Thanh cùng Hồng Tảo đều không có báo danh là thiên hạ đệ nhất đại giáo dân đăng giáo quan lâm tới đây, bởi vậy ngay cả tư cách để sắp xếp vị trí cũng không có, ngồi trong góc mở ra bao đồ ăn mà tiểu nhị chuẩn bị sẵn, chậm rì rì vừa ăn vừa thông thả ngáp..

“Sư phụ, thịt này ăn ngon lắm a.”

“Ăn ngon liền ăn nhiều một chút, qua đây, sư phụ đút cho người.” (– dễ thương a ~ ~)

Dây dưa một hồi cuối cùng cũng có người lên tiếng, ngay câu nói đầu tiên đã tràn ngập mùi thuốc súng.

“Hỗn đản tiểu tặc, dám một đêm trước võ lâm đại hội cả gan trộm chiêu bài của Thiếu Lâm tự, thật sự vô pháp vô thiên, đáng giận, đệ tiện, hạ lưu!”

“Bắt được tên trộm này, nhất định phải đem hắn lột da xẻ thịt!”

“Đại hội lần này, mục tiêu hàng đầu chính là làm cho các phái liên hợp lại, đồng tâm hiệp lực, truy bắt bằng được tặc tử ...”

Kế tiếp, chính là đối với tên tiểu tặc tử kia nghiêng rằng thống hận suốt hai canh giờ.(– cái lũ vuốt đuôi ngựa, chỉ giỏi cái mồm =))

Các môn phái bị thâu chiêu bài đương nhiên chửi rất hăng hái vì lòng đầy căm phẫn, những môn phái khác vì sợ chiêu bài bị trộm mà đem giấu biến đi thì cũng nhất phúc oán hận. Thiếu Lâm tự càng không cần phải nói, mấy lão hòa thượng đứng đầu võ lâm mà đánh mất chiêu bài thì cũng cực kỳ què xệ, người nào người nấy tức giận đến ngay cả A di đà phật niệm như thế nào cũng quên biến, nghiêng rằng nghiêng lợi nói phải nghiêm trị.

Cũng khó trách, Thiếu Lâm tự sơn môn mặt trên rộng tuếch, cũng giống như hoa cúc khuê nữ không mặc quần áo, có thể nào không tức giận?

Thịnh Kiếm Thanh đối loại nhục mạ kiểu này thật không thêm để ý. Mắng càng nhiều thuyết minh đối phương càng kiên tiết, nhìn chòm râu trắng hếu của mấy lão hòa thượng chốc chốc lại run run lên, quả là phi thường thú vị.

Hồng Tảo lúc bắt đầu nghe cũng rất ngạc nhiên, từ từ liền cảm thấy chán ghét, ngáp một cái, nhin không được giật nhẹ tay áo Thịnh Kiếm Thanh, thấp giọng hỏi, ” Sư phụ, võ lâm đại hội như thế nào còn không bắt đầu?”

“Sớm mà bắt đầu a.”

“Bọn họ không phải đang mắng người sao?”

“Võ lâm đại hội chính là đến sắp sắp xếp xếp chỗ ngồi, uống uống trà, mắng mắng chửi người, người còn muốn như thế nào nữa?”

Hồng Tảo ngạc nhiên, ” Không thảo luận đại sự sao?”

“Trừ ma vệ đạo, hộ vệ thiện lương, trừng phạt gian tà a.”

“Không thảo luận.”

“Tổ giác các phái làm xằng làm bậy, bắt lương môn nhân thương hại dân chúng ...”

“Không thảo luận.”

“Thương lượng việc làm cho võ lâm đoàn kết, tương trợ khổ dân, hành hiệp lương thiện...”

“Không thảo luận.”

“Vậy bọn họ thảo luận cái gì?”

“Chiêu bài của bọn họ.”

Hồng Tảo sững sốt, hết nửa ngày thì ánh mắt ảm đạm xuống, thấp giọng nói: “Như vậy là có ý tứ gì?” Khuôn mặt khờ dại tràn đầy thất vọng.

“Đúng vậy, vốn là không có ý nghĩa.” Thịnh Kiếm Thanh thấy hấn khổ sở, trong lòng cũng thấy đau xót, cười dài một cái, nói “Nếu người cảm thấy buồn, sư phụ giúp người kiếm chuyện thú vị a. Cái lang nha bổng bên trái kia, người thích không? Sư phụ giúp người lấy lại đây.”

Hồng Tảo lắc đầu.

“Thiếu Lâm tự bí tịch rất nhiều, tàng kinh các ở phía sau, sư phụ rất quen thuộc, bây giờ mang người đi chơi?”

Hồng Tảo lắc đầu.

“Người xem nam nhân bên kia, chính là Hà Nam nổi danh điều quái, con điều đứng trên vai hấn là nhân nghĩa thần điều, lúc đánh nhau có thể xem tình hình đặc biệt mà tấn công đối thủ. Không bằng dùng nó đến thử xem võ công của người đã khôi phục chưa, người dùng đầu ngón tay điểm một chút ..., sư phụ cam đoan con điều kia sẽ đo đất liền.”

“Chim chóc lại không có làm chuyện gì xấu, vì cái gì phải trạc (... đâm, chọc) nó?” Hồng Tảo vẫn là lắc đầu, “Ta học võ công là vì kiêu ngạo hiệp, không phải vì làm người xấu.”

Một câu, cư nhiên có thể khiến mặt Thịnh Kiếm Thanh bụng đầy lý lẽ đỏ rần lên.

Không tồi, từ lúc Hồng Tảo tự cho là người mang võ công, quả thật không có một lần tùy ý lung tung ra tay. Gặp bất bình, mặc kệ sự tình lớn hay nhỏ, hấn đều ra tay chủ trì công đạo, những lúc không có công đạo cần được chủ trì, hấn cũng chưa bao giờ thật sự dùng công phu để khi dễ người khác. Có đôi khi do quá nhàm chán hoặc là thực muốn thử xem thử “chiêu số” mới vừa học, nhiều nhất cũng chỉ dùng chỉ phong đối với lá cây, mái ngói hoặc gây trúc mà thôi.

Lấy tôn chỉ thứ hai của dâm đảng giáo – vô sự cũng phải sinh sự mà nói, hấn cùng sư phụ so ra thì một trời một vực...

Bất quá, dâm đảng giáo tôn chỉ thứ nhất, hấn quán triệt cũng không tồi...

Chờ Trung Nguyên bát đại tinh thâm mắng chửi người khác xong, bao nhiêu từ ngữ “phong hoa tuyết nguyệt” cũng đã bị đem ra dùng đến hết sạch. Các danh môn đại phái bắt đầu chuyển qua cảnh thứ hai, hiện tại là vận dụng hồi ức bắt đầu ngồi kể lể về lịch sử hào hùng của chiêu bài môn phái mình.

Phái Vũ Dương nói này chiêu bài là năm đó tổ sư gia Trương chân nhân (– Trương Tam Phong??) lưu lại, thuần khiết lê hoa và cây cảnh, nhất lưu thủ công. Nga Mi nói chiêu bài có lịch sử vượt quá năm mươi năm nhưng sắc màu vẫn không hề có thay đổi, bởi vì lo lắng phá hư linh khí trên mặt, ngay cả tẩy đều không có tẩy qua, chỉ có khi trời mưa mới được lão thiên gia tẩy rửa. Thiếu Lâm tự phương trượng càng thêm thống khổ, hấn chắc chắn rằng chiêu bài Thiếu Lâm tự sẽ không bị tiêu, vì muốn tỏ vẻ tự thân cùng chiêu bài Thiếu Lâm tự vận mệnh tương liên, dứt khoát đem bảo vật chung thân tích tụ được đều giấu ở mặt sau chiêu bài, ai ngờ thiên hạ này nơi an toàn nhất chính là nơi nguy hiểm nhất a...

Mọi người chính người một câu ta một câu, một thanh âm thanh thúy bỗng nhiên cất lên.

20. Chương 5-4

“Ta muốn nói ra suy nghĩ của mình!”

Thanh âm tràn ngập tinh thần phấn chấn cùng dũng khí, ở trong không khí nặng nề nhất thời lôi kéo sự chú ý, bất giác trong phút chốc, tầm mắt mọi người đều tập trung vào thân ảnh nho nhỏ ở trong góc.

Toàn bộ hội trường đều an tĩnh lại.

Ngu ngốc... Thịnh Kiếm Thanh âm thâm lắng trong lòng.

Trong nháy mắt, tên tiểu tử ngu ngốc này thế nào lại đột nhiên đứng lên, tốc độ nhanh đến ngay ta là sự phụ của hắn cũng không kịp kéo lại.

“Người muốn nói gì?” Nam nhân không biết là người môn phái nào, ngồi ở phía trước cất tiếng hỏi.

Hồng Tảo lớn tiếng nói: “ Ta nói các người không cần lôi thôi, khó được dịp mọi người đông đủ, nói điểm võ lâm chuyện trọng yếu đi.”

“Chuyện võ lâm trọng yếu là chuyện gì?” Trong đám người có một lão nhân hỏi.

Hồng Tảo trong ngực kiên định, từng chữ từng chữ, rõ ràng trong sáng địa ra mười hai chữ: “ Trừ ma vệ đạo, hộ vệ thiện lương, trừng phạt gian tà!”

Đám người liền một trận yên tĩnh, sau một lát, cười vang.

“Ha ha! Ở đâu ra tên tiểu ngu ngốc này vậy?”

“Muốn làm đại hiệp tới ngu luôn rồi?”

“Ta không phải tên ngu ngốc, ta là đại hiệp.” Khuôn mặt biểu tình trẻ con của Hồng Tảo đều che giấu đằng sau mặt nạ, khẳng khái nghiêm nghị nói, “ Các người học võ công, chẳng lẽ không phải là vì trừ ma vệ đạo, hộ vệ thiện lương, trừng phạt gian tà. “

Hắn vừa hỏi một câu, mọi người thật khó mà nói không phải, mỗi người đối mặt nhìn nhau, ngừng bật tiếng cười.

Thiếu Lâm tự phương tượng đi ra chủ trì đại cục, “ Khụ khụ, võ lâm chính đạo, quả thật có trách nhiệm trừ ma vệ đạo...”

“Tốt lắm.” Hồng Tảo tinh thần sáng ngời, “ Chúng ta trước bàn chuyện một chút, ngày hôm qua ta nghe tiểu nhị nói Giang Nam gần đây xuất hiện hái hoa đạo tặc, liên tục phạm tội một tháng, quan phủ bắt không được...”

“Ân, đó là việc nhỏ.”

“Ách?” Hồng Tảo ngạc nhiên, một lát sau lại hưng phấn mà nói: “ Vậy chúng ta đây nói về thái bình sơn tặc, mấy ngày hôm trước ta nghe một tiêu sư nói, chỗ đó hiện tại ngay cả tiêu cục đều không thể đi, dân chúng tâm thường lại càng thêm...”

“Ân, cái kia... Cũng là việc nhỏ.”

“Kia giang hồ án tình mười hai khẩu diệt môn”

“Cũng là việc nhỏ.”

“Không thể nào?” Hồng Tảo tức đến độ dậm dậm chân, “ Mạng người a! Mạng người quan thiên, hơn nữa lại diệt môn nga, như thế nào lại là việc nhỏ? Na Na ...vậy ... vậy chuyện gì mới là đại sự?”

“Chiêu bài chúng ta.”

“Chiêu bài?”

Nhắc tới chiêu bài, biểu tình An Tường phương trượng nhất thời trợn mắt nghiêng rằng.

“Chiêu bài chúng ta bị thấu, như thế vô cùng nhục nhã, có thể nào coi như không có mà bỏ qua? Lão nạp hôm nay mở võ lâm đại hội, mời các vị võ lâm đồng đạo, chính là vì chính nghĩa...”

“Đại sư không cần thương tâm, chỉ là chiêu bài thôi...” Hồng Tảo nhíu mày suy nghĩ một hồi, vì bọn họ nghĩ ra một biện pháp, ” A! Làm lại cái khác là được rồi.”

“Cái gì? Người nói cái gì?”

Vô số ánh mắt kịch liệt lần lượt đổ dồn lên người Hồng Tảo.

Ngư ngốc... Thịnh Kiếm Thanh lại chửi thêm một tiếng, hơn nữa bắt đầu đau đầu.

Hắn lại sai lầm rồi, xem ra Hồng Tảo đem dâm đảng giáo tôn chỉ thứ hai cũng nhất nhất thi hành quán triệt, quả thực chính là phi thường quán triệt — gây chuyện rất thú vị, nhưng là chọc tới cái đám người này.

Hắn võ công cao, cũng không có nghĩa là thích một chọi mấy trăm, hơn nữa còn phải đeo thêm một cái tên Hồng Tảo không biết võ công.

Hùng hổ thanh âm vang lên, “Người là đệ tử môn phái nào? Dám ở võ lâm đại hội, trước mặt các vị lão tiền bối mà buông lời vô lễ?”. “Nói! Ai phái người tới đây quấy rối?” Tình cảm quần chúng vô cùng mãnh liệt.

“Ta không phải tới đây quấy rối!” Hồng Tảo lại ưỡn ngực, lộ ra vẻ mặt phi thường tự hào, cao giọng đáp lại, ” Bản giáo chính là lấy đủ dâm đảng, vô sự cũng muốn sinh sự làm hai đại tôn chỉ, giáo chúng không nhiều lắm, nhưng mỗi người đều là đại hiệp, chỉ thích bênh vực kẻ yếu – Thiên hạ đệ nhất môn phái — dâm đảng giáo. Hắc hắc, các vị võ lâm tiền bối, bêu xấu bêu xấu.” Trong lòng có vài phần đắc ý, uy danh bản giáo quả nhiên bất đồng người thường.

Dâm đảng giáo ba chữ vừa thốt ra, nhất thời mỗi người đều trợn mắt há hốc mồm, mở to hai mắt nhìn nhìn chằm chằm Hồng Tảo.

Nội đường Thiếu Lâm tự yên tĩnh, chỉ nghe tiếng Hồng Tảo oang oang: ” Dâm đảng giáo chúng ta diệt cỏ tận gốc, quan tâm võ lâm, ta từ khi theo sư phụ học thành thần công, đã trừng phạt không ít kẻ ỷ mạnh hiếp yếu, nhưng là võ lâm quá lớn, người xấu nơi nơi đều có. Nhiều người lực lượng mới lớn, các vị tiền bối, không bằng chúng ta liên hợp lại, hảo hảo thương lượng một chút...”

“Nga! Ta nhớ ra rồi! Hắn chính là tên tiểu quỷ tối hôm qua nói hưu nói vượn trong khách điểm!” Trong đám người bỗng nhiên vang lên một tiếng giật mình gằm nhẹ.

“Đúng vậy đúng vậy! Ta cũng nhớ ra! Tên tiểu quỷ này mang mặt nạ!”

“Cái tên này hôm nay lại nổi điên!”

“Con bà nó, đường đường võ lâm đại hội, như thế nào lại cho tên tiểu tử quỷ này vào được?”

Bốn phía vắng tới toàn tiếng mắng chửi, Hồng Tảo chớp chớp ánh mắt, ngạc nhiên nhìn mọi hướng.

Võ lâm đại hội thương thảo đương nhiên là võ lâm trọng yếu sự, trừ gian diệt ác, chẳng lẽ có cái gì không đúng sao?

A, ngày hôm qua ở khách điểm có nhiều người kém cỏi không hiểu đạo lý còn chưa tỉnh, vì cái gì ngay cả các chương môn nhân các đại môn phái sắc mặt cũng là giận dữ? Kỳ quái, ngay cả Thiếu Lâm tự phương trượng sắc mặt cũng là bán hồng bán lục.

Tình huống không ổn... Thịnh Kiếm Thanh âm thầm kêu khổ.

Hắn mỗi lần thấu chiêu bài, đều là có thể hạ mê hương đã đi xuống mê hương, có thể dùng trí sẽ không dùng sức thủ, tuy rằng làm việc tùy hứng, cũng không có trí mưu khinh xuất người.

Lúc này tình cảm quần chúng mãnh liệt, chỉ bằng hai thầy trò họ, muốn ở nơi này tay đông đánh mấy trăm người, tuyệt không phân thắng, giờ phút này tốt nhất nén giận, trước mang Hồng Tảo thoát thân rồi nói sau.

Đang cố gắng suy tư thoát thân biện pháp, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm hung tợn nói: “Xem người còn dám mở miệng nói lý lẽ?” Tiếng gió đốn khởi. Một đạo thân ảnh cao lớn tiến đến trước mặt Hồng Tảo, liền giơ tay lên.

Thịnh Kiếm Thanh thấy thế liền giận dữ, người dám đánh Hồng Tảo của ta? Cơn tức giận bốc lên, chủ ý bình an thoát thân cũng không thêm quả, trong tay lập tức cầm một phen vàng lá, định bụng đem cái tên dám khi dễ Hồng Tảo đem mấy lỗ trên người, nhưng đã có người so với hắn nhanh hơn ngăn trở chướng kia.

“Chậm đã!” Bàn tay muốn đánh lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Hồng Tảo bị người giữ chặt, ” Hạ Nhị đương gia, tiểu hài tử này không võ công, người như vậy tùy tiện một chưởng, có thể liền đem hắn đánh chết.”

Thịnh Kiếm Thanh hơi hơi kinh ngạc, không thể tưởng được trong võ lâm cũng có loại người lương thiện này.

Lặng lẽ đem vàng lá nắm ở bàn tay, tĩnh xem này biến.

“Phi, bằng hắn miệng đầy dâm dăng dâm dăng, tội đáng chết vạn lần! Giáo phái tên đã là như thế, vừa nghe thì biết không phải thứ tốt lành gì, hắn tự xưng là dâm dăng đệ tử, nhất định làm gian dâm việc, nói không chừng hái hoa tặc gần đây gây chuyện chính là hắn, giết hắn cũng không oan uổng!”

“Ai nói chúng ta dâm dăng giáo không tốt? Người chỉ nghe tên, không hỏi thực tế, không công bình!” Hồng Tảo kêu to, ” Bản giáo chính là giáo chủ cùng giáo đồ phải đủ dâm dăng, lại không có bức các người cùng nhau dâm dăng, chúng ta dâm dăng liên quan gì tới các người?”

“Chết đã đến nơi, còn dám nói năng hàm hồ? ” Đại hán vung tay lên.

Không nghĩ tới Hồng Tảo vóc dáng tuy nhỏ, cũng rất có tâm huyết, không hề sợ chút nào, thẳng thừng ngược mặt nhìn chằm chằm đối phương, vươn ngón trỏ cảnh cáo đối phương, ” Người nếu không thêm nói đạo lý, cạy vào công phu mà khinh người, đừng trách bản đại hiệp dùng bản giáo tuyệt chiêu trừng trị người.”

Thịnh Kiếm Thanh trong lòng chán nản lắc đầu, tiểu ngu ngốc này, xem ra hôm nay kiểu gì cũng bị cái đám này đánh hội đồng. Âm thầm sổ sổ vàng lá, hôm nay mang không đủ, chỉ có ba mươi phiến, vốn là đem theo để bắn lá cây chim chóc cho Hồng Tảo vui, ai ngờ lại biến thành như vậy.

Chính là đang âm thầm ngưng khí chuẩn bị đánh lén, không ngờ đại hán kia vừa muốn ra tay động thủ đã bị ngăn lại.

“Nhị đương gia, giết một tên tiểu oa nhi, thắng không dựa vào võ công. Tương lai truyền ra ngoài thì không khỏi làm người mất mặt trên giang hồ. “

“Đúng vậy a, một tên tiểu hài tử, lại là người điên, giết xong thì thể còn phải mất công xử lý.”

Thiếu Lâm tự phương trượng hiển nhiên cũng không muốn làm cho phật môn tịnh địa bị nhiễm huyết, ” Khụ, chúng ta là người trong võ lâm, luôn luôn dùng võ đức làm đầu, không khi dễ người không võ công. Huống hồ đại sự làm trọng, hiện giờ chiêu bài chuyện tình còn chưa được giải quyết, làm gì lại vì một kẻ điên mà lãng phí thời gian?”

“Chính là, chẳng lẽ liền như vậy tha cho hắn?”

“Tạm tha, chúng ta là danh môn chính phái, phải có dung nhân chi lượng (– đại nhân đại lượng a? cái lữ biến thái), huống chi chúng ta ngày hôm qua ở khách điểm khiến trách qua hắn.”

“Nga, ngày hôm qua đánh ta một bạt tai chính là người!” Hồng Tảo cũng nhận ra, “Người vì cái gì thừa dịp võ công của ta mất linh quang thì đánh ta? Mau giải thích đi?”

“Quên đi quên đi, không cần chấp nhất với kẻ điên, huống hồ nơi này lại là Thiếu Lâm tự, không nên để nhiễm tình huyết “

“Đuổi hắn đi rồi.”

“Hôm nay tạm tha cho kẻ điên người, người mau chút cho ta!”

Hồng Tảo cũng nổi giận, lớn tiếng nói: ” Ta không phải kẻ điên! Ta là dân đảng giáo giáo đồ, giáo chủ cao nhất, liền đến phiên ta, mở rộng chính nghĩa. Sư phụ, sư phụ, người đi ra cùng bọn họ nói...”

Nói còn không có nói xong, vài tên đệ tử liền xông lên, bắt lấy tay hắn mà lôi ra ngoài.

Thịnh Kiếm Thanh cũng lẫn vào trong đó, nhẹ nhàng đỡ thắt lưng Hồng Tảo, liền dẫn hắn ra khỏi đại môn Thiếu Lâm tự. Gặp nơi bốn phía không người, liền đem hắn công trên lưng, thi triển khinh công, phút chốc đã trở về khách điểm. Đóng cửa lại, vỗ vỗ đầu Hồng Tảo, ” Người này thật là tiểu ngu ngốc, cũng không thể tưởng được cư nhiên có thể may mắn thoát thân.”

Hồng Tảo nghe xong, khổ sở cúi đầu, ” Sư phụ, ngay cả người cũng nói ta không đúng.”

Thịnh Kiếm Thanh trong lòng thương cảm, ngữ khí nhất thời nhỏ nhẹ, “Sư phụ cũng không nói người không đúng. Bất quá mấy tên võ lâm nhân sĩ đều là lũ ngu ngốc, cùng bọn họ nói đạo lý chẳng khác gì đàn gảy tai trâu.”

“Sư phụ, võ lâm đại hội căn bản không phải như ta tưởng tượng. Các đại hiệp tụ lại cùng nhau, vì cái gì lại luôn nói về chiêu bài a?”

“Đồ đệ ngoan không cần tức giận, người xem bọn hắn không vừa mắt sao? Sư phụ thay người dạy bọn họ, ân, nhất là cái tên Nhị đương gia gì đó, thừa dịp cao thủ bọn họ đều ở Thiếu Lâm tự, ta liền phóng hỏa một phen, đem chỗ ở của mấy lão tử đó đốt sạch.”

Hồng Tảo lắc đầu, lộ ra biểu tình suy tư đáng yêu, ngẩng đầu hỏi Thịnh Kiếm Thanh: ” Sư phụ, có biện pháp nào, có thể cho võ lâm đại hội trở thành chân chính võ lâm đại hội, có thể bàn về hành hiệp trượng nghĩa? Còn có, còn có, chúng ta dân đảng giáo làm việc bí hiểm, cho dù bọn họ không biết, nhưng là vì cái gì chỉ nghe đến tên chúng ta, đã nói chúng ta là người xấu?”

Thịnh Kiếm Thanh cười lạnh nói:” Ở trong võ lâm, ai nắm tay to thì thanh âm liền có trọng lượng. Chờ người luyện ra một thân tuyệt thế võ công, được người võ lâm thần phục, đến lúc đó người nghĩ muốn bọn họ nói cái gì, bọn họ sẽ nói cái đó, hắc hắc. Nói không chừng tương lai uy danh Hồng Tảo đại hiệp truyền xa, những người hôm nay ở Thiếu Lâm tự liền đánh nhau vỡ đầu chảy máu để gia nhập dân đảng giáo chúng ta a.”

“Ta muốn bọn họ nói cái gì, bọn họ liền nói cái đó?” Hồng Tảo nhãn tình sáng lên, truy vấn, “Ta muốn bọn họ lập tức điều tra trừng phạt các nơi có các bang phái làm xằng làm bậy, có thể chứ?”

“Đương nhiên có thể.”

“Ta đây phải bọn họ mỗi tháng phải ra một nửa đệ tử, bảo hộ các phái nhất Bách Lý cho những người đi đêm có thể không?”

“Đương nhiên có thể.”

“Ta muốn bọn họ nhìn thấy lưu manh vợ vét tài sản bản dân, nhất định không được khoanh tay đứng nhìn?”

“Cũng có thể.”

Hồng Tảo tinh thần phấn chấn, nhảy dựng dựng lên, ôm lấy cổ Thịnh Kiếm Thanh , ” Sư phụ, sư phụ, ta muốn làm võ lâm đệ nhất đại hiệp, ta muốn bọn họ hết thấy gia nhập dân đảng giáo, mỗi người đều trở thành chân chính đại hiệp.”

21. Chương 5-5

Hồng Tảo cũng nổi giận, lớn tiếng nói: ” Ta không phải kẻ điên! Ta là dân đảng giáo giáo đồ, giáo chủ cao nhất, liền đến phiên ta, mở rộng chính nghĩa. Sư phụ, sư phụ, người đi ra cùng bọn họ nói...”

Nói còn không có nói xong, vài tên đệ tử liền xông lên, bắt lấy tay hắn mà lôi ra ngoài.

Thịnh Kiếm Thanh cũng lặn vào trong đó, nhẹ nhàng đỡ thất lưng Hồng Tảo , liền dẫn hấn ra khỏi đại môn Thiếu Lâm tự. Gặp nơi bốn phía không người, liền đem hấn công trên lưng, thi triển khinh công, phút chốc đã trở về khách điểm. Đóng cửa lại, vỗ vỗ đầu Hồng Tảo, " Người này thật là tiểu ngu ngốc cũng, không thể tưởng được cư nhiên có thể may mắn thoát thân."

Hồng Tảo nghe xong, khổ sở cúi đầu, " sư phụ, ngay cả người cũng nói ta không đúng."

Thịnh Kiếm Thanh trong lòng thương cảm, ngữ khí nhất thời nhỏ nhẹ , " Sư phụ cũng không nói người không đúng. Bất quá mấy tên võ lâm nhân sĩ đều là lũ ngu ngốc, cùng bọn họ nói đạo lý chẳng khác gì đàn gảy tai trâu."

"Sư phụ, võ lâm đại hội căn bản không phải như ta tưởng tượng. Các đại hiệp tụ lại cùng nhau, vì cái gì lại luôn nói về chiêu bài a?"

"Đồ đệ ngoan không cần tức giận, người xem bọn hấn không vừa mắt sao? Sư phụ thay người dạy bọn họ, ân, nhất là cái tên dám Nhị đương gia gì đó, thừa dịp bọn họ cao thủ đều ở Thiếu Lâm tự, ta liền phóng hỏa một phen, đem chỗ ở của mấy lão tử đó đốt sạch."

Hồng Tảo lắc đầu, lộ ra biểu tình suy tư đáng yêu, ngẩng đầu hỏi Thịnh Kiếm Thanh: " Sư phụ, có biện pháp nào, có thể cho võ lâm đại hội trở thành chân chính võ lâm đại hội, có thể bàn về hành hiệp trượng nghĩa? Còn có, còn có, chúng ta dám dấn thân vào việc bí hiểm, cho dù bọn họ không biết , nhưng là vì cái gì chỉ nghe đến tên chúng ta, đã nói chúng ta là người xấu?"

Thịnh Kiếm Thanh cười lạnh nói: " Ở trong võ lâm, ai nắm tay to thì thanh âm liền có trọng lượng. Chờ người luyện ra một thân tuyệt thế võ công, được người võ lâm thần phục, đến lúc đó người nghĩ muốn bọn họ nói cái gì, bọn họ sẽ nói cái đó, hắc hắc. Nói không chừng tương lai uy danh Hồng Tảo đại hiệp truyền xa, những người hôm nay ở Thiếu Lâm tự liền đánh nhau vỡ đầu chảy máu để gia nhập dám dấn thân vào chúng ta a"

"Ta muốn bọn họ nói cái gì, bọn họ liền nói cái đó?" Hồng Tảo nhãn tình sáng lên, truy vấn, " Ta muốn bọn họ lập tức điều tra trừng phạt các nơi có các bang phái làm xằng làm bậy, có thể chứ?"

"Đương nhiên có thể."

"Ta đây phải bọn họ mỗi tháng phái ra một nửa đệ tử, bảo hộ các phái nhất Bách Lý cho những người đi đêm có thể không?"

"Đương nhiên có thể."

"Ta muốn bọn họ nhìn thấy lưu manh vợ vét tài sản bản dân, nhất định không được khoanh tay đứng nhìn?"

"Cũng có thể."

Hồng Tảo tinh thần phấn chấn, nhảy dựng dựng lên, ôm lấy cổ Thịnh Kiếm Thanh , " Sư phụ, sư phụ, ta muốn làm võ lâm đệ nhất đại hiệp, ta muốn bọn họ hết thấy gia nhập dám dấn thân vào, mỗi người đều trở thành chân chính đại hiệp."

Thịnh Kiếm Thanh ghé vào lỗ tai hấn hôn lại hôn, " Hảo! Hồng Tảo, người nhất định có thể làm được."

"Việc này không nên chậm trễ, phải tranh thủ thời gian luyện công!" Quang minh tiền đồ ngay trước mắt, vẻ mặt thất vọng khổ sở về sớm chuyển thành bừng bừng khí thế, hai má đỏ bừng nói không nên lời khoái hoạt. Phi đến bên giường mở ra tai nải, đem trân quý lên dám dấn thân vào bí tịch lấy ra đưa tới trước mặt Thịnh Kiếm Thanh, " Sư phụ, ta hiện tại có thể luyện bí tịch cao nhất của môn phái đi?" ánh mắt chờ mong nhìn Thịnh Kiếm Thanh.

Thịnh Kiếm Thanh hạ thân lại truyền đến một trận nhiệt lưu, yết hầu căng thẳng, bị ánh mắt chân thành tin cậy của Hồng Tảo nhìn thẳng, nửa ngày mới khàn khàn trả lời: " Hiện tại... Không thể luyện ..." Quả thực không dám tin chính mình có thể cự tuyệt lời mời gọi mê người như vậy ...

"Vì cái gì?" Hồng Tảo thất vọng.

"Bởi vì hôm nay người phải luyện ngoại công."

“Chính là... Đồ nhi nghĩ muốn nhanh nhanh luyện bốn môn đệ nhất võ công, sớm một chút làm đệ nhất đại hiệp có thể làm chuyện...”

“Không được dục tốc, nghe lời sư phụ, tiến hành theo chất lượng, bắt đầu luyện từ thấp lên cao !” Thịnh Kiếm Thanh giận tái mặt, giấu búng đầu ngón tay vì áp lực tình dục kêu gào mà hơi hơi run lên.

Trời ạ! Người không cần phải như vậy hấp dẫn vi sư! Ta ngàn năm khó được một lần nghĩ muốn hảo hảo dạy người võ công...’

“Đây là Vân Nam tiêu thánh giáo vụ lâm khởi thủ ba mươi hai chiêu, sư phụ đêm qua suốt đêm không ngủ cho người viết chính tả đi ra.” Tầm vẽ mỏng manh tràn ngập tự giãi trắng ném tới Hồng Tảo trên đầu, ” theo chiêu thứ nhất khai thủy, người lập tức cấp sư phụ hảo hảo mà luyện.”

Thấy Hồng Tảo ngoan ngoãn buông tha cho dâm đảng bí tịch, cầm chân chính công phu bí tịch bắt đầu chiếu theo mà luyện tập. Thịnh Kiếm Thanh một phen lau đi mồ hôi lạnh trên trán, cực kỳ mất mặt nhìn quanh tìm cái góc để giải quyết vấn đề ” định lực không đủ” tựa hồ không dứt này.

Mua dây buộc mình, thật sự là mua dây buộc mình!

Bản giáo chủ thề, chỉ cần công phu Hồng Tảo luyện có chút thành tựu, thể chất biến hảo, ta nhất định phải mỗi ngày cùng hắn đem dâm đảng bí tịch mọi lều theo thức thứ nhất luyện tới thực thứ mười tám mà luyện

Không! Phải là ba lần mới đúng!

Không thể luyện nhất đẳng võ công dâm đảng bí tịch có thể làm cho người ta huyết mạch sôi trào, Hồng Tảo có điểm thất vọng. Nhưng sau khi cầm lấy chân chính võ công bí tịch mà sư phụ đưa, có hình vẽ cùng khẩu quyết rõ ràng, Hồng Tảo vốn yêu võ lập tức lại hưng trí bừng bừng.

Chiếu theo động tác trên tranh vẽ, nhất chiêu nhất chiêu đều tập ra, trát mã ra quyền, vững bước ổn định, kỳ thật chỉ là võ công thấp kém này luyện cũng đã ghiền rồi.

Ách, có điều so với công phu dâm đảng giáo bí hiểm thâm ảo bất đồng, ...võ công này có vẻ giống trong tưởng tượng hơn ...

Buổi chiều, Hồng Tảo đối với võ công thật sự đam mê , dời cái bàn qua một bên xong, ngay tại trong phòng liền hăng say luyện tập , một khi đã luyện sẽ không chịu dừng tay.

Thịnh Kiếm Thanh lần đầu chân chính thực hiện chức trách sư phụ, ngồi ở một bên nhàn nhã phẩm trà, thỉnh thoảng chỉ điểm động tác cho Hồng Tảo. Hắn rất nhanh liền phát hiện Hồng Tảo kỳ thật thực thông minh, tốc độ chiêu số, vị trí tay chân, chỉ một lần liền biết.

Nhìn Hồng Tảo luyện hơn nửa canh giờ, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến mật thanh không thể nghe thấy.

Thịnh Kiếm Thanh buông chén trà, ” Sư phụ đi ra ngoài một chút, người tiếp tục luyện, nếu mệt liền nghỉ ngơi một chút.” Bước đi thông thả ra khỏi phòng, quả nhiên là ám vệ hoàn thành nhiệm vụ, đi đến bẩm báo.

“Vương gia, đây là thứ Vương gia lệnh chúng ta mang tới : mấy khối chiêu bài.”

Một đồ vật thể dài nhìn không rõ dùng vải bố bao lại được cung kính đưa tới.

“Vương gia, truyền tin Phi Cáp vừa mới đã trở về, còn mang về hai loại luyện công thần đan.”

Hai cái bình sứ trắng khéo léo tinh xảo , cùng Tự Cẩm Bạch cũng được cung kính đệ đi lên.

Thịnh Kiếm Thanh một tay nhẹ nhàng xảo xảo nâng bao bố nặng trĩu chiêu bài, cử trọng nhược khinh, một tay tiếp luyện công thần đan, hỏi: ” còn có các loại bí tịch?”

“Bí tịch rất nhiều, trong cung cần sửa sang lại, hơn nữa bồ câu thân nhỏ, nhất thời không thể đưa đến được. Thuộc hạ liền mau chóng phái người khoái mã đưa tới.”

Thịnh Kiếm Thanh gật gù đầu, nhớ tới Tam đệ gần đây ở trong vương phủ không biết lại gặp được chuyện gì, đại ca ở trong hoàng cung cũng không biết ra sao (— thì bị anh Phi đề tới mức kêu cha gọi mẹ luôn chứ sao =))) , liền thuận miệng hỏi vài câu.

Như vậy một hỏi một đáp, lại tốn không ít thời gian. Thịnh Kiếm Thanh nhìn xem thời gian không còn sớm, lo lắng Hồng Tảo một mình ở lại khách điểm, liền chỉ lui ám vệ, cầm đồ vật này nọ trở về khách điểm.

Tới rồi phòng, Hồng Tảo cứ nhiên vẫn còn khổ luyện, nhất chiêu nhất thức cực kỳ chăm chú, mồ hôi ướt đầm cũng không thèm để ý.

Thịnh Kiếm Thanh vào cửa, hẩn hết sức chăm chú, nhưng lại không có phát hiện. Chờ tới lúc đem một bộ chiêu thức đều diễn luyện một lần, nắm tay thu chiêu, thở ra một hơi, mới đột nhiên phát giác Thịnh Kiếm Thanh ở ngay trước mắt, vui sướng lộ ra khuôn mặt tươi cười, ” sư phụ, ta đem chiêu thức toàn bộ nhớ kỹ rồi.”

“Ân, trước ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi, sau đó luyện một lần cho sư phụ xem.”

“Không cần nghỉ ngơi, hiện tại liền luyện cho sư phụ xem.”

Hồng Tảo lập tức ngưng thần đứng yên, chậm rãi đáng song quyền ra, cứ nhiên thật sự chậm rãi vung tay, đem toàn bộ ba mươi hai chiêu thức Vụ Lâm Khởi Thủ đánh đi ra.

Thịnh Kiếm Thanh nhìn, trong lòng vừa động.

Tên tiểu tử ngu ngốc này quả có thiên chất luyện võ bẩm sinh, trọn bộ Vụ Lâm Khởi Thủ ba mươi hai chiêu, hẩn một cái buổi chiều liền có thể nhớ kỹ, diễn luyện được cũng không sai, tư chất cùng đam mê của hẩn cũng thực đáng quý. Đáng tiếc hẩn đã bái nhiều sư phụ như vậy, nhưng lại không có một tên nào thật sự muốn dạy hẩn.

Thật sự là tức quá mà.

“Sư phụ, đồ nhi luyện được như thế nào?” Hồng Tảo trên người đổ mồ hôi nhiều giống như vừa mới tắm xong, tâm tình lại phi thường phấn chấn, chạy đến bên người Thịnh Kiếm Thanh, trước mặt ngửa đầu hỏi hẩn.

“Tốt lắm.”

“Chính là, này công phu giống như không có tác dụng gì a, đều không có chúng ta dâm đẳng giáo chỉ phong lợi hại, ta dùng chiêu này đối với cái bàn kia, cái màn một chút mẻ cũng đều không bị.”

Thịnh Kiếm Thanh cười ha hả, ” Võ công thuộc loại nội ngoại lưỡng đạo phải kết hợp cùng nhau. Người hiện tại luyện chính là ngoại công, nội kinh còn chưa có bắt đầu luyện. Nếu như luyện được nội công cao, toàn bộ chiêu số đều có thể dùng. Sư phụ diễn luyện cho người xem xem.” Nói xong tùy tiện giơ tay lên, lấy Vụ Lâm Khởi Thủ ba mươi hai chiêu chọn một, liền đối với bàn gỗ xuất chiêu, nội lực nhẹ nhàng phun ra, một tiếng “chi” chơi tai vang lên, mặt bàn liền đứt ra thành mấy khối, loảng xoảng làm loảng xoảng rớt trên mặt đất.

“Thật là lợi hại!” Hồng Tảo nhìn xem mi phi sắc vũ, hâm mộ tới thiếu chút nữa chảy nước miếng, liền ôm đùi Thịnh Kiếm Thanh, dùng khuôn mặt đáng yêu cọ cọ vào người hẩn, thanh âm cực kì hào hứng liên tục nói: ” sư phụ sư phụ, người mau dạy ta nội công đi.”

Thịnh Kiếm Thanh sợ nhất hẩn ôm đùi, lại cọ vài cái, chính mình nhất định lại nhịn không được đem Hồng Tảo chop tới luyện” bản giáo võ công”. Cẩn rằng lấy nghị lực vô cùng, mạnh mẽ túm lấy cổ Hồng Tảo, ” Yên tâm, sư phụ sẽ dạy người nội công. Đầu tiên, ăn cái này vào.”

Từ trong bình nhỏ lấy ra hai viên thuốc màu đen, đưa đến trước mặt Hồng Tảo.

“Đây là cái gì?”

“Dông dài, kêu người ăn thì ăn!”

“Nga.”

Võ lâm thuốc tiên, một viên có thể tăng thêm ba mươi năm công lực, không chỉ như thế, về sau luyện nội công lại có công dụng rất lớn, đây chính là công phẩm trân quý nhất.

Năm đó Thịnh Kiếm Thanh chính mình luyện công cũng không dám ăn hết, cẩn thận giữ lại hai viên được quý báu, hiện tại vừa nháy mắt liền nằm gọn trong bụng Hồng Tảo.

“Còn có cái này, cũng phải ăn.”

Lần này đưa qua, là hai viên thuốc màu đỏ.

“Nga.” Hồng Tảo bắt đầu khôn ra, cái gì cũng không hỏi, dù sao thứ sư phụ cho hắn ăn nhất định là thứ tốt. Ngửa đầu nuốt vào, hồn nhiên không biết mình đang ăn thứ gì, chính là thứ mà ngàn vạn kẻ học võ mơ cũng không mơ đến được.

Thịnh Kiếm Thanh nhìn vẻ mặt ngây thơ của hắn, mỉm cười hỏi, “Biết vừa rồi người ăn cái gì không?”

“Không biết.” Hồng Tảo nhìn thấy hắn mỉm cười, cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn, theo thói quen lại chạy tới ôm khủy tay hắn dụi dụi, ngửa đầu nói: “Sư phụ bảo ta ăn, ta liền ăn.”

“Đó là... thứ có thể cho người nhanh nhanh trở thành cao thủ võ lâm.”

“Thật sự?” Hồng Tảo kinh hỉ kêu lên một tiếng, cao hứng tới thiếu chút nữa không nhảy chồm lên, “Cảm ơn sư phụ! Sư phụ đối với ta tốt nhất!”

“Tối hôm nay, sư phụ sẽ truyền cho người nội công tâm pháp, người ăn linh đan, trong người hiện đã có sáu mươi năm nội lực. Bây giờ chỉ khuyết một cách vận dụng nội công cần phải học cho quen nữa. Chờ người quen thuộc, là có thể giống như sư phụ như v, dễ dàng đánh gãy bàn gỗ.”

“Thật tốt quá!” Hồng Tảo mắt to trở nên càng lượng, hoan hô vài thanh, tựa hồ nhớ tới cái gì ngượng ngùng chuyện, hắc hắc cười giải thích, “Sư phụ, ta không phải nói võ công của đám đấng giáo chúng ta không hảo. Bất quá cái này có chiêu thức lại có nội công, khi dùng đến uy phong lại không kém chỉ phong, ít nhất thì tạo hình với phô diễn so ra có khí thế hơn.”

“Công phu tâm đấng giáo chúng ta đương nhiên cao thâm gấp bội so với mấy thứ tầm thường này.” Thịnh Kiếm Thanh trong lòng cười trộm, nhưng mặt ngoài lại lên giọng giáo huấn Hồng Tảo, “Người cần luyện loại công phu thấp này, nhưng cũng không thể lơ lỏng việc luyện công phu bản giáo, nhớ kỹ không?”

“Đồ nhi nhớ kỹ. Như vậy đồ nhi về sau ban ngày luyện loại công phu này, buổi tối thì luyện công phu bản giáo, hai cái đều không lơ lỏng.”

Nhìn bộ dạng quyết tâm của Hồng Tảo, Thịnh Kiếm Thanh nhin không được liền cười ha ha, xoa bụng gật đầu, “Àn, không tồi, không tồi, thực có tinh thần của thiên hạ đệ nhất giáo chúng ta. Hồng Tảo, lại đây khoanh chân ngồi, để xem viên thuốc người ăn vào có phát huy tác dụng chưa.”

Hồng Tảo biết sư phụ phải bắt đầu dạy cách vận dụng nội công tâm pháp, nhảy nhót không thôi, vội vàng chạy đến trên giường khoanh chân ngồi xuống, “Sư phụ, là như thế này sao?”

“Àn, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm, nhắm mắt lại, không được nói nữa.”

“Dạ, sư phụ.”

“Khí tụ đan điền.”

“Sư phụ, đan điền ở nơi nào a?”

“Ngốc! Tập trung tinh thần, tư tưởng đều đặt ở bụng.”

“Dạ, sư phụ.”

“Có hay không cảm thấy nóng?”

“Có! Phía dưới bụng cảm thấy nóng.”

“Ai hỏi người phía dưới bụng? Ta hỏi người thân mình bụng! Đúng rồi, người suy nghĩ cái gì loạn thất bát tao? Vì cái gì nơi đó lại nóng? Nhanh lên tập trung tinh thần cho ta! Àn, hiện tại thế nào? Bụng đã có cảm giác nóng?”

“... Không có.”

“Tập trung lực chú ý, giữa bụng có một cỗ nhiệt khí ầm ào dạt, hít thở nhẹ nhàng, chậm rãi dẫn luồng nhiệt khí này đi lên ...”

“Không có nhiệt khí a.”

“Kêu người tập trung tư tưởng.”

“Ai da!” Hét thẳm một tiếng, cái mặt giống như tiểu động vật đáng thương, hề hề lên án, ” Sư phụ người lại đánh đầu người ta .”

“Nhắm mắt lại, không được thất thần.” Thịnh Kiếm Thanh xuất ra bộ dáng nghiêm sư, bắt đầu nói, ” Tâm bình khí hòa, cảm giác trên người nổi lên dòng nhiệt khí.”

“Không có dòng khí a...” Hồng Tảo cố gắng thử một hồi, khuôn mặt nhỏ bé đáng thương mở to hai mắt nhìn Thịnh Kiếm Thanh hai mắt tròn trắng. Tiểu ngu ngốc này, uống công chính mình vừa nãy còn khen hẳn có tư chất bẩm sinh

Phe phẩy gõ đầu Hồng Tảo một cái mạnh, sau đó ngồi vào phía sau lưng Hồng Tảo hai tay đặt lên vờ vai của hắn, nội lực nhẹ xuất, ngựa quen đường cũ liền tìm đến đan điền,” tiểu ngu ngốc! ngay cả đan điền ở nơi nào cũng không biết, uống công người bá nhiều sư phụ như vậy, người chưa từng ăn thịt heo cũng nên gặp qua rồi ...” đang huyền thuyên giảng giảng,nụ cười thoải mái trên môi Thịnh Kiếm Thanh bỗng nhiên cứng đờ.

Chân khí tham nhập, đến khi vào tới đan điền theo lý sau khi ăn viên thuốc thì [phải tràn đầy nội lực, bây giờ sao cả một tia cũng không thấy?

“Sư phụ?” Hồng Tảo phát hiện người ở phía sau đột nhiên cứng ngắc, kêu lên một tiếng.

Thịnh Kiếm Thanh sắc mặt ngưng trọng, đột nhiên cổ tay hắn , nhắm ngay tâm mạch vận chân khí , cuộn cuộn truyền vào cơ thể Hồng Tảo, mặc kệ nội lực khổng lồ thâm hậu như thế nào thôi phát, khi tới huyệt Khí Hải, lại như trâu đất xuống biển, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Sư phụ?”

Thịnh Kiếm Thanh trong lòng đại chấn, đầy đến một trận sợ hãi, không nói được một lời, trở bàn tay, phúc trụ hai bên sườn tai Hồng Tảo, theo huyệt Thái Dương đưa vào chân khí. Khi tới được huyệt Khí Hải, vẫn là biến mất tăm. ” Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy...” Thịnh Kiếm Thanh không ngừng thấp giọng thì thào, trên khuôn mặt tuần tú lần đầu tiên lộ ra biểu tình vô cùng kinh ngạc.

Hắn cắn răng một cái, đem Hồng Tảo kéo lại ngay đối với chính mình, song chưởng cao thấp tung bay, không thêm để ý nội lực hao tổn, nhắm ba mươi sáu đại huyệt trên người Hồng Tảo, mỗi một chưởng đánh ra, chính là một đạo chân khí chuyền vào trong mạch.

Truyền tới huyệt Khí Hải, lại nhất nhất không thể tái nhập.

Một cái giả thuyết lạnh người bất chợt hiện ra.

Thịnh Kiếm Thanh vừa kinh vừa sợ, ánh mắt lạnh lùng, không cam lòng đem ba mươi sáu đại huyệt thử lại một lần nữa, một tới đó mồ hôi đầm đìa, điểm truyền không ngừng . Trên trán không biết là mồ hôi nóng hay là mồ hôi lạnh, róc rách chảy xuống ướt đầm mặt. Hắn lúc thiếu niên võ công đại thành, coi thường mọi hung hiểm trong thiên hạ, giờ phút này, tay như thế nào lại vô pháp ngăn được run rẩy.

Trong lòng như đang trầm xuống một vực sâu không đáy

Huyệt Khí Hải chịu nhiều luồng cường lực chân khí như vậy, một khi phá đi, dù người có bao nhiêu chân khí tràn được đi vào đều sẽ cuộn cuộn bị xóa bỏ. Hồng Tảo chịu nhiều đau khổ bái sư tập võ, huyệt khí hải đã không biết bị người nào trạc phá.

Phế đi... Thịnh Kiếm Thanh giống như bị hàn băng bao trụ thân mình, toàn thân không ngừng lạnh run.

Vì cái gì?

Vì cái gì cố tình lại là hắn? tha thiết ước mơ muốn học võ công, toàn tâm toàn ý khát vọng trở thành võ lâm cao thủVì cái gì lại là Hồng Tảo?

“Sư phụ?” âm thanh sợ hãi của Hồng Tảo truyền đến.

Từ lúc hấn bái Thịnh Kiếm Thanh làm sư tới nay, hàng đêm ở chung, thời gian chia là cực nhỏ, thường khi gặp Thịnh Kiếm Thanh nếu không tiêu dao thì lãnh liệt, hoặc ôn nhu, biểu tình luôn luôn là không chút để ý, dù bận thì bộ dáng vẫn ung dung, thong dong. Nhưng hiện tại vừa mở mắt, khuôn mặt quen thuộc kia so với người chết còn tái nhợt hơn, ánh mắt tinh quang phủ dày một tầng âm lãnh, làm cho người ta không rét mà run.

“Sư phụ... Làm sao vậy?”

Thịnh Kiếm Thanh hoảng sợ ở trong mộng, thần tình đều là tuyệt vọng hoài nghi, lẩm bẩm nói, “là ta hại người, là ta hại người...”

Nếu... Nếu không phải ta luôn lừa gạt Hồng Tảo. Nếu ta sớm một chút dạy hấn võ công...

“Sư phụ? Sư...”

“Hồng Tảo!” Thịnh Kiếm Thanh đột nhiên một phen ôm lấy hấn, gắt gao ôm, giống như sợ hấn ở trong lòng ngực của mình đột nhiên tán biến mất. Cách nửa ngày, dùng âm thanh trầm trầm lẩm bẩm nói, “Không có việc gì, có sư phụ ở đây, người cái gì cũng không cần sợ, đã có sư phụ ở đây.” Ngữ khí ôn nhu trước đây chưa từng có, “nói cho sư phụ, buổi tối hôm đó sư phụ không ở, những người đó trừ bỏ đánh người một bạt tai, còn đối với người làm cái gì?”

Hồng Tảo cố gắng hồi tưởng, mê hoặc nói: “Bọn họ không làm gì a, chính là hướng ta trên người điểm vài cái, tuyệt không đau.”

Thịnh Kiếm Thanh đau lòng tới cực điểm, khinh nhẹ vỗ về hấn hỏi: “Là nơi này sao?”

“Àn, hình như vậy.”

“Ai điểm người, còn nhận ra không?”

“Người thiệt nhiều, đông nghìn nghịt, ta không thấy rõ. Dù sao cũng không đau. Sư phụ, người làm sao vậy? Người không thoải mái sao?”

“Sư phụ không sao.” Thịnh Kiếm Thanh ôn nhu trả lời, chỉ trong chớp lát lại hỏi Hồng Tảo, “Ngày đó mấy người ở khách điểm, người còn nhớ rõ không?”

Hồng Tảo biểu tình mơ hồ, trầm tư suy nghĩ ráng nhớ lại, vẻ mặt đau khổ nói: “Người thiệt nhiều, không nhớ kỹ.”

“Không nhớ được thì thôi, đừng lo.” Thịnh Kiếm Thanh chậm rãi vuốt mái tóc đen của hấn, ngữ khí dần dần chuyển lạnh, giống như băng tiến ngưng đọng, khí lạnh dày đặc. Trên môi từ từ nở ra một nụ cười lạnh lẽo, “Dù sao tất cả bọn họ bây giờ chắc chắn đều ở Thiếu Lâm tự.”

22. Chương 6-1

Thiếu Lâm tự.

Đền treo rực rỡ, phi thường náo nhiệt.

Tuy rằng chiêu bài đã đánh mất, nhưng cơm thì không thể không ăn, Thiếu Lâm tự là lão đại trong giới võ lâm, thể diện đương nhiên không thể mất. Nước chảy hoa trôi, đàm đạo một hồi thì ở sân trước đại điện Thiếu Lâm, tiểu hòa thượng bắt đầu bùng thức ăn đi qua đi lại như con thoi, tuy rằng không có rượu, nhưng thức ăn chay cũng rất phong phú.

“Khó có được mọi người tụ tập đông đủ, đến đây đến đây, chúng ta lấy trà thay rượu, trước cảm ơn Thiếu Lâm tự mời dự họp võ lâm đại hội, khiến cho các vị võ lâm đồng đạo có cơ hội đồng lòng hợp lực, cùng chung mối thù!”

Mọi người ầm ầm tán đồng, nhất nhất nâng chén lên.

Oanh!

Trà còn chưa kịp đặt xuống, bỗng có một tiếng nổ lớn vang lên, mọi người ngạc nhiên trừng mắt nhìn. Chỉ thấy cửa gỗ trăm năm phi thường nặng nề bị người ta một cước đá bung ra, văng xa mấy trượng, hoành tráng nhắm ngay bàn tiệc mà đập xuống, nhất thời chén đĩa đồ ăn tung bay trong gió, có hai tên người trong võ lâm do chậm chạp chạy lại tụi kia liền bị đè lại, kêu rống thảm thương.

“Ai?”

Đúng vậy kẻ nào lớn mật? Không muốn sống nữa?”

Đao kiếm đều ra khỏi vỏ, sau một trận gà bay chó chạy, tầm mắt mọi người tập trung ở tại cùng chỗ.

Ở ngay đại môn, là một thân ảnh cao to tuấn dật, xiêm y tung khởi theo gió, đứng sừng sững ở dưới ánh trăng. (oa ~ bạn Thanh xuất hiện cứ như phim =)))

Người tối anh tuấn uy vũ, tuấn mỹ quý khí, khắp người toát ra khí chất uy nghiêm, hai khóa con người tinh bàn chói mắt, quýnh nhiên hữu thần trầm tĩnh trung (??), lại toát ra một tia cực đoan phần nộ cùng âm lãnh. Hắn tay trái nâng một đồng thứ gì đó dùng vải bọc lại, tựa hồ không dùng chút sức nào, tay phải phẩm chặt một tiểu nam hài, có biểu tình khờ dại cùng hoang mang.

Không ít người nhất thời nhận ra, đó là tiểu tử diên buổi tối ở khách điểm nói hươu nói vượn, hôm nay lại dám can đảm lên Thiếu Lâm tự quấy rối.

“Hong Tảo, người nhìn cho rõ, những người hôm đó ở khách điểm có nhìn ra không?” Thịnh Kiếm Thanh lạnh lùng quét mắt khắp bốn phía, chậm rãi mở miệng.

Hong Tảo lắc đầu, ” người ở đây nhiều lắm, ta nhìn không ra. Thôi bỏ đi, sư phụ, bọn họ chỉ là đánh ta một bạt tai, cũng không có làm cái chuyện gì xấu. Người không phải nói ta còn phải mau luyện thành võ công, không cần tới võ lâm đại hội nơi này để đàn gảy tai trâu sao? Tương lai chờ ta thành võ lâm đệ nhất cao thủ, lại đến chỉ huy bọn hắn trừ ma vệ đạo, bảo hộ thiện lương.”

“Sư phụ không có tính nhẫn nại như vậy ” Thanh âm Thịnh Kiếm Thanh lạnh như băng không mang chút độ ấm, nhìn về phía Hong Tảo, trong ánh mắt tràn ngập chua xót, đối Hong Tảo nói: ” người hảo hảo nhìn, sư phụ trút giận cho người. Sư phụ phải làm cho bọn họ toàn bộ nghe lời người nói, người nói cái gì, bọn họ liền làm. Người muốn làm gì, sư phụ đều làm cho người.” Tầm mắt dời về phía mọi người, khinh thường hừ một tiếng, “Cái lũ hỗn đản các người nghe cho kỹ, bản giáo chủ chính là thiên hạ đệ nhất giáo phái thâm đăng giáo giáo chủ Thịnh Kiếm Thanh. Hiện giờ võ lâm các phái, tốt xấu lẫn lộn, không có võ đức, khiến người đau lòng, duy chỉ có thâm đăng giáo hành hiệp trượng nghĩa, uy trấn tứ phương. Vì cứu lại võ lâm tồn vong, bản giáo chủ quyết định trọng chỉnh võ lâm hiệp nghĩa, hiện tại bắt đầu, thiên hạ các môn các phái phải phụng ta thâm đăng giáo làm đệ nhất giáo phái, hết thảy đều phải nghe đồ nhi Hong Tảo hiệu lệnh làm việc!”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người chửi ầm lên.

“Con bà nó, hét một thằng nhỏ diên, giờ lại tới một thằng già diên!” (– chê bạn Thanh già??)

“Này Xú tiểu tử cả ngày nói có sư phụ, nguyên lai thật đúng là có sư phụ a?”

“Dâm con mẹ người đăng! Ông nội người đây xuất thân từ danh môn chính phái, sư phụ sư tổ đều là anh hùng hảo hán danh chấn thiên hạ, nếu phụng giáo phái chó má giáo của người làm đệ nhất môn phái, ta có chết cũng không có mặt mũi mặt đi gặp sư phụ sư tổ sao?”

“Ta phái Vũ Dương võ lâm chính đạo, trăm năm nổi danh, loại giáo phái tà đạo các người căn bản không đủ tư cách nói chuyện với ta. Người tới, lấy bảo kiếm của ta đến!”

Thịnh Kiếm Thanh lặng lặng nghe, tay phải vừa lật, trên tay nâng vật gì đó liệng xuống đất, vừa liệng mùi chân cũng thuận tiện điểm một cái, mới chạm nhẹ một chút, vải vóc bao bên ngoài liền âm thầm biến thành vô số mảnh nhỏ.

Nhất thời toái bố rơi tung bay trong gió, bay lả tả khắp nơi trong không trung, mọi người hoa cả mắt, giống như có ngàn vạn con bướm đang đập chồn bần. Chờ toái bố đều rơi xuống đất, đồ vật bị bao lại trong vài

mới dần lộ ra, đông một khối tây một khối vô dụng rách nát bàn nằm ở dưới chân Thịnh Kiếm Thanh , nhưng lại rõ ràng là chiêu bài đã mất tích lâu ngày của các đại môn phái,.

“A! Đây... Đây là Vũ Dương trường tổ sư gia lưu lại ...”

Răng rắc!

Thịnh Kiếm Thanh nhắc chân đạp một phát, Vũ Dương trăm năm chiêu bài liền vỡ nát thành tám mảnh.

“Từ hôm nay trở đi, phái Vũ Dương đã không còn.” Khuôn mặt tà mị lạnh lãnh cười.

“Người... Người người người... A a a a! Tặc tử! Ta liều mạng với người!”

Hơn mười đạo nhân ảnh phi phác tới.

Thịnh Kiếm Thanh một chưởng cách khoảng không đánh ra, nắm Hồng Tảo nghiêng người né qua một bên, trong mắt bỗng lóe menh một tia lãnh ý, dưới chân liền dùng sức đem chiêu bài tứ tung dưới đầu đồng loạt đánh nát..

Răng rắc! Răng rắc!

“A! Hoa Sơn chiêu bài của chúng ta!”

“Không Động! Sư phụ a, Không Động chiêu bài của chúng ta ...”

Thanh âm vỡ vụn không ngừng vang lên, thanh thúy chói tai.

“Chân hạ lưu tình, đó là ta Nam Hải kiếm phái...”

Răng rắc!

“Ai dám hủy Thiếu Lâm ta chiêu...”

Răng rắc!

Mọi người đều giương mắt ếch đỏ ngầu ra dòm, cao giọng quát lớn.

Quyền côn đao kiếm tiên chuy, phô thiên cái địa nghênh diện mà đến.

Thịnh Kiếm Thanh cười lạnh không thôi, đại phát thần uy, chân chỉ chân đá, nhanh như tia chớp. Mỗi lần động một chút, liền có vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, vài bóng người ngã văng ra ngoài. Mọi người phần nộ như điên, liều mạng nhào tới, hấn một người đầu với hơn trăm người, trong tay lại ôm một Hồng Tảo không biết chút võ công, tuy rằng thần công cái thể, chống chọi một hồi không khỏi trúng một quyền một chưởng, cổ họng liền phun ra một búng máu.

“Sư phụ!” Hồng Tảo nhất thời sợ hãi la âm lên, đâm màng tai của hấn.

Thịnh Kiếm Thanh ngẩn ra, tâm do quá mức đau lòng bị cừu hận làm mờ mắt cũng nhất thời tỉnh táo lại.

Trời ạ!

Hấn như thế nào liền... không thêm suy nghĩ, lại chỉ lo nhất thời khoải ý, đem Hồng Tảo dẫn theo lại đây?

Hấn làm sư phụ vẫn lừa gạt Hồng Tảo, chết chưa hết tội, dám người không biết xấu hổ trong vô lâm, ra vẻ đạo mạo, nhưng lại đối với đứa nhỏ chưa hiểu thế sự hạ độc thủ như vậy, hết thấy cũng là chết chưa hết tội.

Chính là Hồng Tảo... Hấn không thể chết được...

Hấn không nên chết!

Tiếng gió bên tai thổi mạnh, Thịnh Kiếm Thanh không có quay đầu lại, tùy tay chưởng một chưởng ra phía sau, không lưu tình chút nào, một tay kia lại nắm chặt Hồng Tảo, dùng hết toàn lực hung hăng nhất ném, hét lớn một tiếng, ” dẫn hấn đi!”

Hồng Tảo trong cơ thể chứa đầy lực khí của Thịnh Kiếm Thanh, ngang trời bay qua đám người, giống như đằng vân giá vũ .Vài kẻ trong vô lâm nhảy lên chạm phải xiêm y Hồng Tảo, nhất thời đều bị Thịnh Kiếm Thanh dùng chân khí đánh ngã, kêu thảm bay ra ngoài. Thịnh Kiếm Thanh lúc ném đi dùng toàn lực, lực

đạo tính toán không sai chút nào, Hồng Tảo qua đám người, tốc độ không chút giảm, thẳng tắp tới đại môn Thiếu Lâm tự mới đột nhiên đau quặn bụng dưới rơi xuống mặt đất, nhưng lại tự nhiên không tổn hao gì.

Vừa mới chấm đất, còn chưa kịp hoàn hồn, bên người nhẩy ra một bóng người, ôm lấy Hồng Tảo bỏ chạy, ” mau theo ta đi!”

“Không! Không! Ta muốn sư phụ!”

“Vương gia có mệnh, muốn ta mang người đi!”

“Sư phụ! Sư phụ!” Hồng Tảo hoảng sợ vạn phần, nhìn Thịnh Kiếm Thanh bị vây quanh giữa đám người rậm rạp bên trong, tim và mặt đau như muốn nứt ra, khóc la gào lên, ” sư phụ! Sư phụ! Người không cần ném Hồng Tảo!”

Thịnh Kiếm Thanh tự nhận chuyện của Hồng Tảo toàn bộ là do mình mà khởi nguyên, thương tâm muốn chết, áy náy đến thăm nghĩ chết tạ tội, đang ở trong vòng vây cũng không sợ chút nào, liều mạng ra tay, chiêu chiêu đều là ngoan độc giảo lạt, chợt nghe thấy tiếng kêu khóc của Hồng Tảo truyền đến, cước bộ bỗng chậm đi, phía sau lưng nhất thời đã trúng một chưởng, lao đảo một chut, thiếu chút nữa ngã quỵ.

Hồng Tảo bị ám vệ khiêng trên vai, thấy bóng người mơ hồ chớp động của Thịnh Kiếm Thanh bỗng nhiên biến mất ở trong đám người, thê lương kêu thảm thiết lên, ” Cho ta trở về, Mang ta trở về! Không thấy sư phụ nữaỒ... không thấy sư phụ nữa rồi !”

Ám vệ nhìn lại, cũng thấy kinh hãi.

Gian Vương gia khinh công cái thế, vì sao không trốn, ngược lại lại khổ chiến không ngớt?

Hắn phụng mệnh Hoàng Thượng bảo vệ Vương gia an toàn, nếu Vương gia xảy ra chuyện không hay, hoàng đế không còn thân đệ đệ, hắn một trăm cái đầu cũng không đủ để khảm, huống chi bỏ chủ chạy trốn, có thể liên lụy cứu tộc.

23. Chương 6-2

Tuy rằng bảo hộ Hồng Tảo đào tẩu là mệnh lệnh sống chết của Vương gia, nhưng nếu ngay cả Vương gia cũng chết, cứu một tiên tiểu bất điểm trở về cũng không có lợi gì. Nói không chừng Hoàng Thượng trong cơn thịnh nộ, ngay cả tên tiểu bất điểm này cũng nhất đao làm thịt, kia chẳng phải oan uổng?

“Sư phụ! Ta muốn sư phụ!” Hồng Tảo lên tiếng khóc lớn.

Ám vệ đỡ một thân mồ hôi lạnh, quyết định thật nhanh đem Hồng Tảo buông xuống, bay vút qua trợ giúp Thịnh Kiếm Thanh.

Thịnh Kiếm Thanh ở trong đám người chiến đấu hăng hái.

Nhớ tới Hồng Tảo bị người làm hại, luyện võ đã là cả đời vô vọng, hắn lửa giận ngập trời, hung tính nổi lên, cả người công lực thi triển ra hết, trong người bị thương. Bất đắc dĩ hai đấm nan địch bốn tay, hướng chỉ lấy một chọi trăm, đối thủ lại là cao thủ của các môn các phái, liên tục chiến đấu ở các chiến trường thật lâu sau, chân khí suy tổn, vết thương càng ngày càng nhiều, trường bào bây giờ đã nhuốm loang lổ đều nhiều điểm là máu tươi.

Địch nhân lại giống như kiến hôi, càng ngày càng bu lại nhiều.

Thịnh Kiếm Thanh nghênh chiến, bỗng nhiên áp lực giảm đi, bên người bỗng xuất hiện thêm một người đứng sát hắn. Hắn định tình nhìn thấy, điên cuồng hét lên nói: ” như thế nào là người? Hỗn đản, không nghe lệnh bốn vương gia sao?”

“Hoàng Thượng có mệnh, nếu gặp phải thời điểm nguy hiểm đến tánh mạng, trước hết bảo trụ Vương gia!”

Bỗng nhiên lại nghe có người khóc la to: ” sư phụ! Sư phụ! Các người tránh ra! Không được đánh sư phụ ta!”

Nhìn theo hướng tiếng nói phát ra, thấy thân ảnh nho nhỏ của Hồng Tảo nho nhỏ thân ảnh chen chúc ở bên trong đám người, cắn răng chỉ đông chỉ tây, ngón trỏ nơi nơi loạn chỉ, chỉ phong nơi nơi, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Một tên đại hán lơ đãng bị hấn điểm trúng, cả giận nói: ” Tiểu tử, chờ thu thập sư phụ ngươi xong liền thu thập ngươi!” Đại chưởng vung lên.

Hồng Tảo thầm kêu một tiếng, bay ra.

“Hồng Tảo!” Thịnh Kiếm Thanh rống một tiếng, thanh âm đã muốn khàn khàn.

Dùng hết toàn lực liều lĩnh phi phác qua, bang bang hai chưởng đánh lui hai tên địch, hai tay ôm lấy Hồng Tảo đang bay giữa không trung, chân còn chưa kịp chạm đất, tiếng gió phía sau lại phát lên. Hấn sợ Hồng Tảo bị thương, đánh chết cũng không chịu buông tay, làm sao còn có lúc rồi rãi ứng phó phía sau, nhắm mắt lại cứng rắn chịu đựng một quyền đánh tới, chợt lại một lúc, hai chân đã muốn vô lực không thể đứng vững, thất tha thất thểu hướng tiền hai bước, rốt cục suy sụp quỵ xuống.

Trong cổ họng miệng đầy mùi sắt máu thật cực kỳ thật cuộc cũng áp không được.

Oa một tiếng, máu tươi ầm ập toàn bộ phun lên người Hồng Tảo.

“Sư phụ? Sư phụ!” Hồng Tảo lúc này mới nhìn rõ Thịnh Kiếm Thanh người đầy máu tươi, vừa kinh vừa sợ, chỉ cảm thấy tâm mình giống như bị cắn nát, nhanh ôm chặt cổ hấn, khóc rống lên, ” sư phụ, bọn họ ... Bọn họ là vì ta đánh người sao? Đều là Hồng Tảo không tốt...” “

Thịnh Kiếm Thanh chân khí đã sớm dùng hết, vừa nẩy bay lên không ôm lấy Hồng Tảo lại hao tổn quá mức, máu tươi nhỏ ra, trước mắt tối sầm, lúc ấy liền cơ hồ bé khí đi. Bỗng nghe thấy Hồng Tảo khóc nháo, đột nhiên chấn động, thầm nghĩ: không thể té xỉu, bọn họ sẽ đối phó hấn. Miễn cưỡng mở mắt, vội nhẹ Hồng Tảo trong lòng ngực, cười khổ an ủi hấn, ” đừng khóc, sư phụ ở đây.” gương mặt lên cũng vừa thấy, bốn phía mọi người đã dừng tay, mỗi người trợn trừng mắt dòm hấn, đao kiếm binh khí hàn lóng lánh, chỉ vào đầu cổ trước ngực phía sau lưng hấn, hoàn toàn đã vào thể thập diện mai phục.

Ám vệ nhảy vào hộ chủ đại khái tùy thời không đúng, đã muốn phá đường máu chạy đi.

“Dâm tặc, bây giờ ngươi còn già mồm nữa không?”

“Lớn mật cuồng đồ, dám can đảm tổn hại chiêu bài môn phái ta, ta muốn đem ngươi băm thây vạn đoạn!”

“Mọi người bình tĩnh một chút, người này tội ác tày trời, một đao giết rất tiện nghi hấn, nếu không dùng cực độc nghiêm hình tra khảo hấn thì rất khó nuốt được mối hận này.”

“Hấn hủy Hoa Sơn chiêu bài! Ta muốn đem hấn về Hoa Sơn, ở trước linh vị tổ sư gia hỏa tể.”

“A di đà phật, người này làm nhục Thiếu Lâm, lại bị bắt ở nội tự Thiếu Lâm, theo lão nạp, vì bảo công chính, chi bằng để Thiếu Lâm tự xử trí người này...”

Mọi người vây quanh hai cái tù nhân, người một lời ta nhất ngữ, thương lượng như thế nào đối phó này tội đáng chết vạn lần dâm đảng giáo chủ cùng dâm đảng giáo đồ.

Việc đã đến nước này, Thịnh Kiếm Thanh nản lòng thoái chí, không thêm hi vọng gì Hấn bản tính cương liệt, biết cầu xin tha thứ cũng chỉ là cái thứ nhục nhã, bây giờ chính là ôm chặt lấy Hồng Tảo, thầm nghĩ, bọn họ muốn đả thương hấn, trước hết giết ta.

“Sư phụ, người giận ta sao?” Hồng Tảo ở trong lòng ngực hấn ngực, khóc một hồi một hồi, chậm rãi ngừng khóc, nhỏ giọng nói: ” Công phu của đồ nhi vừa rồi lại mất linh hết.”

Thịnh Kiếm Thanh thở dài nói: ” Ngươi không cần kêu ta là sư phụ, ta không xứng làm sư phụ ngươi.”

“Vì cái gì? Ta đã bái nhiều sư phụ như vậy, chỉ có người là đối với ta tốt nhất.”

Thịnh Kiếm Thanh trong lòng đau đớn, xấu hổ vô cùng, một chữ cũng nói không nên lời.

Hồng Tảo nghe không thấy hần trả lời, trong lòng đột nhiên nổi lên một trận sợ hãi, run rẩy gọi một tiếng: ” sư phụ?”

“Ta... Không phải người tốt, ta lừa ngươi...”

“Sư phụ lừa ta?” Hồng Tảo kinh ngạc nói: ” sư phụ lừa ta cái gì?”

Lừa cái gì?

Phải như thế nào nói cho Hồng Tảo...

Vô công của hần là giả, hần mãi miết kiên trì trước giờ hết thảy đều là vô dụng, hần cả đời này cũng ...không thể học được vô công mà hần thậm mong ước ...

Thịnh Kiếm Thanh tự hỏi một hồi không kiếm chế được, giờ phút này tim lại đau như bị đao cắt, cắn tới môi dưới máu tươi chảy ròng.

Hồng Tảo ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực hần, nhìn không thấy vẻ mặt thống khổ của hần, đợi một hồi, liền thành thật cười cười, ” Lừa liền lừa, không có gì, ta cũng đã bị thiệt nhiều người lừa gạt mà. Dù sao ta thích cùng sư phụ ở cùng một chỗ, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với sư phụ, tùy tiện sư phụ như thế nào lừa ta đều được.”

Trên đỉnh đầu có nhiều hàn binh lưỡi dao sắc bén như vậy, nhưng tất cả đều không thể nào để ở trong lòng. Ở hần trong mắt, chỉ có sư phụ là lớn nhất, chỉ cần sư phụ còn ở bên người, chính là thiên đại hạnh phúc, vô cùng khoái hoạt. Thịnh Kiếm Thanh vỗ về thân hình mềm mại nho nhỏ trong lòng ngực, cảm thấy được trong ngực tràn lên một cỗ cảm giác xấu hổ, mâu thuẫn trong trẻo nhưng lạnh lại bất tri bất giác chứa đầy nước mắt.

Thiếu Lâm tự trên không, ánh sao lóe lên.

Hần ngẩng đầu, nhìn chăm chăm thánh tinh trên cao đại biểu cho Vương triều Thịnh Tông Hoàng Tộc

Nếu còn có thời gian, ta nhất định cả đời này của ta, không tiếc tất cả, làm cho hần hạnh phúc.

Thương thiên, ta tùy hứng ích kỷ lỗ mãng, có thể đánh mất chính mình.

Nhưng, tuyệt không thể nào mất hần.

Cầu ngươi hãy cứu hần.

Hãy cứu đồ đệ duy nhất của ta, hần là người duy nhất mà ta Thịnh Kiếm Thanh cả đời này vô pháp vứt bỏ được,

Cứu lấy hần!

Trước mắt nam nhân cao quý thứ hai của Thịnh Tông vương triều , khuôn mặt kiên nghị chậm rãi hạ xuống, trong nháy mắt, tiếng kèn rung trời chợt vang lên, theo bốn phương tám hướng xuyên qua tường viện Thiếu Lâm tự , đánh thẳng vào màng tai mọi người.

“Chuyện gì?”

“Làm sao vậy?”

“Có địch đột kích? Mau mau! Cẩn thận phòng bị!”

Cái đám võ lâm bang phái đang đắc ý dạt dào thương lượng cách xử trí hai tên tiểu tặc bây giờ nháo nhào sợ hãi, đệ tử cấp thấp bị phái ra đi thăm dò tham tình huống đều trở về, hướng đều đến trưởng bối báo cáo.

“Sư phụ, không tốt rồi! Nơi nơi đều là người, vù vù, thiệt nhiều... Thiệt nhiều người a...”

“Chưởng môn sư phụ, không tốt rồi! Thiệt nhiều cung tiễn, thiệt nhiều cây đuốc, mìn sơn khắp nơi, nơi nơi đều là!”

“A? Cường đạo nơi nào lớn mật như vậy, dám công nhiên vây đánh ở ngay võ lâm đại hội Thiếu Lâm tự?”

“Oa oa! Không phải cường đạo, bọn họ đều mặc chính quy khôi giáp binh phục a!”

“Nguy rồi nguy rồi! Bên ngoài cờ xí chính là dấu hiệu của là thịnh tông vương triều hoàng tộc, cấp bậc tới ít nhất là Vương gia, còn giống một chữ giống như là chữ Trinh ...”

“Chẳng lẽ!”

Mọi người câu mắt nhìn nhau, nửa ngày cùng kêu lên, “Không lẽ là đương kim hoàng đế thân đệ, chấp chưởng binh quyền, tiếng tăm lừng lẫy Thịnh Tường Trinh tiểu vương gia tới rồi?”

“A di đà phật! Cư nhiên là triều đình hiển quý? Mau, mau, mở cửa cung nghênh! Khụ khụ, người tới, mang áo cà sa mới của ta lại đây. Không nghĩ tới Thiếu Lâm tự khai võ lâm đại hội, mà ngay cả triều đình quý nhân cũng quang lâm...”

“Phượng trưng, cánh cửa chúng ta đã không còn ... hồi nãy bị tên kia đập ...”

Không đợi cung nghênh, một thân nhung trang, uy phong lẫm lẫm tiểu vương gia bên trái có thân binh hộ vệ đã xông thẳng vào: “Có quân sự hay không? Các người ở nơi này ai quản sự, ra đây cho bổn vương gia!”

“Khụ khụ, tiểu vương gia quang lâm bản tự, thật là vinh hạnh cho kẻ hèn này, không biết...”

“Nhị ca của ta đâu? Các người đem ta Nhị ca làm gì rồi?”

“A? Tiểu vương gia Nhị ca, có phải là chính là trong triều nổi danh Trí Thiện Vương gia? Hắn...”

“Hắn bị các người đả thương!” Tiểu vương gia nổi giận chỉ tay về đám người trước mặt

Vốn tính toán đi lên vài bước chấp tay thi lễ, các đại môn phái lập tức lùi về ba thước, thi nhau lắc đầu, “không không không, chúng ta như thế nào lại ...”

“Còn dám nói xạo? Nhị ca của ta nếu xảy ra chuyện gì, bổn vương gia tự mình mang binh bình định hang ổ các người, giết sạch giáo đồ các người, cưỡng gian các người ...”

“Hắc hắc, Tiểu Trinh a, người đâu có mạnh hơn người khác a? Người thể lực không tốt bằng ta, không bằng để cho ta làm đi.” (– aa cái thằng đầu đá này)

“Tên Thạch đầu đáng chết, người cầm miệng cho bổn vương! Người dám cưỡng gian người khác, bổn vương lập tức thiên người!” Tiểu vương gia tầm mắt như kiếm, khuôn mặt lại đỏ lên, một hồi lâu, mới nhớ tới phải tiếp tục uy hiếp, “Ta đếm tới ba, các người nếu không đem Nhị ca giao ra đây...”

“Tam đệ, ta ở trong này.” Trong góc sáng sủa truyền đến một thanh âm quen thuộc.

“A! Nhị ca! Người quả nhiên ở trong này! Không phải sợ, đệ đệ đến rồi, ta cứu người. Mạng người thật lớn, ám bệ kia chạy xuống núi cầu cứu, vừa lúc gặp phải đệ đệ ta chăm chỉ lĩnh quân thị sát Thiếu Thất sơn, a? Người người...” Thanh âm tiểu vương gia bỗng nhiên lớn gấp mười lần, giận dữ hét to: “Nhị ca, người như thế nào cả người toàn là huyết? Là người nào? Người nào không sợ chết dám đả thương Nhị ca?”

Người trong võ lâm mỗi người đều sợ tới mức chấn động.

Má ơi! Như thế nào dám đả thương chủ lại là Vương gia?

Ách, mà hình như khi nãy lúc quần ẩu có nghe nói qua cái gì hoàng đế Vương gia ...

“Ta muốn đem võ công của tất cả mọi người nơi này đều phế đi.” Thịnh Kiếm Thanh thản nhiên nói.

“Các người này là cái lũ võ lâm thổ phỉ, cư nhiên dám ẩu đả hoàng tộc? Thiếu Lâm, Vũ Đang, Hoa Sơn...” Tiểu vương gia tức giận đến mức mặt đều tái đi, một hơi sổ ra mấy chục cái tên môn phái, “các người đều là do hoàng đế đại ca tự tay ngự phong làm giang hồ hiệp phái, dám làm ra loại chuyện không thể tha thứ như vậy? Không được, quang phế võ công rất tiện nghi cho chúng, hôm nay toàn bộ người ở trong này, giống nhau đều trảm thủ, Chỗ ở cùng môn phái của các người, trợ cấp của triều đình một năm hai lần toàn bộ hủy bỏ!”

“Không cần a! Tiểu vương gia hiểu lầm, này tất cả đều là hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm...”

“Chúng ta tuyệt đối không dám vấy công thiên đệ của đương kim Thánh Thượng, thật sự chỉ là hiểu lầm.”

“Trách không được vị công tử này phong lưu phóng khoáng, một thân quý khí, dạy dỗ đồ đệ thông minh lại lanh lợi, nói chuyện rất có phép tắc ...”

Thịnh Kiếm Thanh giống như không có nghe thấy mấy lời nói của người khác, kiên trì tự mình ôm Hồng Tảo, cúi đầu đối hẩn mỉm cười nói: ” Hồng Tảo, nguyện vọng của lòng người đã đạt thành một nửa. Người ở nơi này, người muốn xử trí thế nào, liền sẽ xử trí như vậy, bọn họ đều phải nghe lời người nói. Người có tính toán gì không?”

Hồng Tảo nhú mi nghĩ nghĩ.

“Sư phụ, ta có thể cho bọn họ về sau lúc mở võ lâm đại hội không cần tái thảo luận chuyện chiêu bài sao?”

“Đương nhiên có thể.”

“Kia... Ta có thể bắt bọn họ về sau làm nhiều chuyện tốt, hành hiệp trượng nghĩa sao?”

“Đương nhiên có thể, nếu bọn họ dám không nghe, sư phụ liền làm thịt bọn họ.” Thịnh Kiếm Thanh thanh âm càng lúc càng ôn nhu, ” còn có gì khác sao?”

“Có...”

“Nói đi.”

“Sư phụ, người không cần phế võ công bọn họ, luyện võ công hảo khó khăn . Bọn họ tuy rằng không tốt, nhưng là chỉ cần sửa đổi, về sau nói không chừng sẽ là đại hiệp tạo phúc cho mọi người.”

“ ... ”

“Sư phụ, người đáp ứng ta không?”

“Hảo... Sư phụ đáp ứng người... Chỉ cần người mở miệng, sư phụ cái gì cũng đều đáp ứng người.”

“Vậy sư phụ, người còn có thể đáp ứng ta một chuyện không?”

“Đừng nói nhất chuyện, một trăm chuyện, một ngàn chuyện hay một vạn chuyện, sư phụ đều đáp ứng người.”

“Vậy ... Sư phụ người về sau đừng bao giờ mang ta ném đi, ta cũng không phải lưu tinh chuy, bị người thuận tay bắt lại tùy tiện ném ra ngoài cửa như vậy, đồ nhi hảo thương tâm nga.”

Thịnh Kiếm Thanh ngạc nhiên.

Cái gì thuận tay bắt lại tùy tiện ném?

Đây chính là tấn toàn thân chân khí của sư phụ ta, tính toán hảo góc độ cùng độ mạnh yếu, long trời lở đất, tràn ngập trí năng cùng dũng khí kiên quyết một phát ném ra...

“Sư phụ, người có biết gần đây cái tên hái hoa đạo tặc liên tiếp gây chuyện ở Giang Nam bị phái Hoa Sơn bắt giữ không? Bọn họ mai phục một tháng, rốt cục quơ được.”

“Biết, bọn họ phái nam đệ tử cải trang cách ăn mặc thành tiểu thư nhà giàu, ban đêm nằm ở trên giường câu dẫn mới mắc câu thôi.”

“Sư phụ, người có biết Thái Bình sơn sơn tặc đã bị Vũ Đương...”

“Biết, Hoàng Thượng lão ca hủy bỏ trở cấp hàng năm cho bọn họ, bọn họ đương nhiên phải tự lực cánh sinh, dựa vào bắt kẻ trộm mà kiếm trợ cấp thôi.”

“Na Na, sư phụ, người có biết Lý vi thiện mười hai khẩu diệt môn án...”

“Biết.”

“Oa, sư phụ thật là lợi hại, cái gì đều biết, chuyện này ta cũng còn không biết da.”

“Bởi vì đó là do sư phụ ta truy tra ra hung thủ, hơn nữa đem hẩn giao cho quan phủ.”

“Oa oa, sư phụ ta hảo sùng bái người a! Sư phụ tốt nhất! Ách, bất quá gần đây lại ra một cái án tử kỳ quái nga, một khối thi thể tử trạng thực thảm bị treo cao cửa thành tại kinh thành, quần áo hình như là võ lâm nhân sĩ...”

“Chuyện này thì không cần phải xen vào.”

“Không cần phải xen vào? Vì cái gì?”

“Vì người như hần ... Từng ra tay phá hư huyết Khí Hải của một kì tài luyện võ , làm cho võ lâm mất đi một đại hiệp khách. Hần tội đáng chết vạn lần, hừ, đáng tiếc người chỉ có thể chết một lần...”

“Sư phụ ánh mắt của người thật đáng sợ. Không cần nổi giận, tuy rằng trong chốn võ lâm mất đi một đại hiệp khách, bất quá rất nhanh sẽ có người đại hiệp khách khác xuất hiện, chính là ta Hồng Tảo đại hiệp, ha ha. Sự không thể chậm trễ, luyện công phải chịu khó, sư phụ, chúng ta liền luyện cao nhất tâm pháp , đệ thập chiêu đi.”

“Người mười tám chiêu sớm học xong rồi, vì cái gì luôn chỉ luyện đệ thập chiêu a?”

“Bởi vì chiêu đó luyện rất là thoải mái a ... Sư phụ người lại nói cái gì đều đáp ứng ta...”

“ ... ”

Thịnh Tông vương triều trung kỳ, dâm đảng giáo quật khởi, thống lĩnh võ lâm. Thấy việc nghĩa hăng hái làm, hành hiệp trọng nghĩa, tinh thần tương trợ lương dân, rất là hưng thịnh.

Giáo trung khai sơn đại đệ tử Hồng Tảo nhân nghĩa hiệp dũng, uy chấn tứ phương, chỉ phong nơi nơi, người xấu tan tác.

Hồng Tảo đại hiệp tôn sư trọng đạo, mặc dù hiệp danh xa, lại một lòng phụng dưỡng ân sư, cùng với sư chung thân như hình với bóng.

Đồng thời, các loại chỉ tuyệt bí tịch khuê phòng, khắp mọi nơi đều tụ hội ...

— toàn bộ văn hoàn —

lời cuối sách

A a a! Lại một cái thư cục cứng sinh ra! Trải qua gian nan dựng dục kỳ, Hồng Tảo cùng Thịnh Kiếm Thanh thầy trò chuyện xưa rất cục cũng khổ tận cam lai a, Lộng bảo bối tâm tình kích động, nói năng lộn xộn, trong đầu chỉ có một cái khái niệm, chính là muốn cảm tạ, không ngừng cảm tạ, thật to cảm tạ.

Cảm tạ người ngồi ở bên ta mặc áo ngủ gợi cảm không ngừng cho ta linh cảm Mê Dương tỷ tỷ, cảm tạ các đồng chí đồng nghiệp vất vả cần cù lao động để làm ra bản thư này MM, Tước Tước, Ưu Tai đáng yêu xinh đẹp muối muối (nếu ta không có đem tên của bọn muối muối từng cái viết ra, thỉnh muối muối nào không thấy tên mình không cần nguyên rửa Lộng bảo bối, bởi vì ta nếu có cơ hội, nhất định hảo hảo mời các người có một bữa cơm no đủ nga ~~ đa tạ rồi! Cúi đầu!) cảm tạ MICA bìa mặt ~~ cảm tạ Khủng Long cục cứng giúp Lộng Lộng vẽ vô cùng đáng yêu Q hãy Phong Lộng hình cái đầu ~~ cảm tạ thân ái JESS

~~Đương nhiên rồi, tuyệt đối không thiếu được là cảm tạ độc giả trung thành của ta! Ta hảo nghĩ muốn tự mình đi CWT bán thư a, như vậy nhất định có thể thấy rất nhiều độc giả rồi, có thể cùng nhau nói chuyện phiếm, nói không chừng có thể cùng nhau ăn cơm xướng KTV...

Nằm úp sấp xuống, chấm dứt bài này thời gian là 0 giờ mười ba phân, tha thứ Lộng cục cứng lời cuối sách ngắn gọn, ta muốn đi ngủ.

Ngũ ngon các vị.

(cái phần lời cuối sách ta edit có hơi lủng củng, cúi đầu xin lỗi)

24. Chương 7: Phiên Ngoại: Đặc Biệt Điển — Tiệc Chúc Thọ Mở Ra Hảo Phong Cảnh

Non sông tươi đẹp, nhuần như yên.

Võ lâm đệ nhất môn phái Dâm Đăng giáo tổng bộ — bên trong Dâm Đăng sơn trang, nay giăng đèn kết hoa, náo nhiệt phi phàm.

Từ lúc Dâm Đăng giáo ở trong khoảng thời gian ngắn quật khởi giang hồ, tinh thần võ lâm hiệp nghĩa lâm vào đại chấn. Khó có được đương kim võ lâm minh chủ, Dâm Đăng giáo giáo chủ kiêm đương kim hoàng đế thân đệ Thịnh Kiếm Thanh sinh nhật, như thế nào có thể không hảo hảo chúc mừng một phen?

Võ lâm các phái tinh anh tập hợp, đoàn tụ nhất đường, các màu hạ lễ cuộn cuộn không ngừng đưa tới.

Đi ra chủ trì đại cục, đương nhiên là hiệp khách danh tiếng truyền xa, đã cao lớn không ít Dâm Đăng giáo khai sơn đại đệ tử — Tổng Hồng Tảo, Tổng đại hiệp.

“Tổng đại hiệp, kính đã lâu kính đã lâu. Tiểu đệ phái Vũ Dương Tông Hữu, đây là hạ lễ mà sư phụ ta mệnh ta đưa tới, cung chúc Thịnh giáo chủ phúc như Đông Hải, thọ tử nam sơn.”

“Nga, đa tạ Vũ Dương chưởng môn. Gần đây địa giới bên kia của phái Vũ Dương các người có ...”

“Cái Kiếp Phiêu án kia, ta ngũ sư huynh cùng lục sư huynh đã xuống núi đi thăm dò, vài ngày kia nhất định hội có tin tức.”

“Ha ha, vậy thì tốt rồi.”

“Đúng rồi, như thế nào không thấy Thịnh giáo chủ?”

“Hắc hắc, sư phụ nói hôm nay để ta chủ trì, hẳn phải nghỉ ngơi dưỡng sức, hảo luyện công phu bổn môn.”

“Nga? Lâu nghe thấy Tổng đại hiệp võ công cao tuyệt, đối địch động thủ chưa bao giờ dùng chiêu thức, chính là ngón tay vừa nhắc, đối phương sẽ lập tức ngã xuống, là thật vậy chăng?”

“Ân, Dâm Đăng giáo công phu cùng với công phu của các môn phái khác bất đồng, động thủ từ trước đến nay đều là dùng chỉ phong, bất quá... Ta hiện tại học nghệ chưa tinh, có đôi khi cũng sẽ không phát ra được tốt cao linh quang. Cho nên sư phụ ta phải chịu khó luyện công gấp bội mới được.”

Đang nói, người hầu vội vàng chạy tới.

“Hồng Tảo thiếu gia! Hồng Tảo thiếu gia! Giáo chủ Đại lão gia tìm người, bảo người nhanh đi.”

Sư phụ gọi về, Hồng Tảo lập tức đáp lại, “Thật có lỗi, sư phụ tìm ta, trước xin lỗi không tiếp được. Các người mời ngồi xuống, bàn thứ mười hai là chuẩn bị cho phái Vũ Dương cùng phái Hoa Sơn.”

“Sư phụ, sư phụ, người tìm ta sao?” “

Chạy về phòng Hồng Tảo, bị một đôi cánh tay cường tráng kéo vào trong lòng, ngực.

Khuôn mặt bị hung hăng hôn môi hai cái.

“Sư phụ, người tìm đồ nhi có chuyện gì?”

“Đại sự!” Đôi mắt Thịnh Kiếm Thanh tỏa sáng ảm đạm dấy hưng phấn, “Hồng Tảo, người sư phụ sai đi hoàng cung đem Dâm Đăng bí tịch nguyên bản đã trở lại, kết quả vừa mới mở ra liền thấy, người đoán thử xem?”

“Bí tịch? Bí tịch làm sao vậy?”

“Sư phụ phát hiện, bên trong cuốn nguyên bản này, cư nhiên ở giữa bị kẹp hai trang, dấu điểm hai cái tuyệt chiêu tối lợi hại.

“A? Thật sự? Ở nơi nào?”

“Chính là ở đây.” Thịnh Kiếm Thanh đem chuyên môn từ trong hoàng cung mang tới nguyên bản giao cho Hồng Tảo. Trang sách đã cũ tới ố vàng, quả nhiên ở giữa có hai trang kẹp.

“Thật sự da! Oa, hai trang này vẽ động tác thật là hảo khó khăn a.”

“Khó khăn càng tốt, người luyện võ quan trọng nhất là tinh thần không sợ khổ không sợ mệt.” ^.^

“A, sư phụ, thư này nguyên bản bìa vì cái gì lại viết là long dương mười tám thức? Cùng chúng ta Dâm Đăng bí tịch tên không giống với da?”

“Àn... Cái kia... Cái kia nhất định là có người sợ bí tịch chúng ta bị người khác phát hiện, cho nên thay đổi thành một cái tên khác thôi. Được rồi, bớt sàm ngôn đi, chúng ta trước luyện hai tuyệt chiêu thiếu chút nữa thất truyền này đã.”

“Hiện tại? Không được a... Bên ngoài có rất nhiều khách nhân đều chờ ta đi tiếp đón.”

“Mấy đệ tử môn phái có cái gì phải hảo tiếp đón? Dù sao có rượu có đồ ăn, chính bọn nó tự uy ăn no chính mình rồi. Người trước đến ụy sư phụ đi.” Hai tay tràn ngập lực lượng tiến vào trong quần áo, không nhanh không buông lãn xuống dưới thắt lưng can.

“Ừ... Ô... Sư phụ, ta không cần...”

“Hong Tảo ngoan, người thân là bản giáo khai sơn đại đệ tử, như thế nào có thể không cố gắng luyện tập bản giáo bí tịch hả?”

“A! Sư... Sư phụ, chậm... Chậm một chút...” Hong Tảo mở to miệng liều mạng thở dốc.

Hai cái tuyệt chiêu xem chút thất truyền còn sót lại trong sách thật sự quá lợi.

Tư thế này, góc độ này, như thế nào vừa tiến vào liền có cảm giác mãnh liệt như vậy a?

Cái chỗ vốn không để ý kia, sau khi bị côn thịt thô to không ngừng ma xát, lại sinh ra cảm giác mê mẩn kỳ lạ, từ phía dưới thắt lưng can nhanh chóng lan tràn đến đầu ngón tay.

“A a ngô... Sư... Cấp...” Nói lầm bầm “sư phụ chậm... Chậm một chút...”

Cơ ruột mềm mại cơ hồ bị giao đến muốn chặt đứt.

Khuôn mặt tuần tú của Thịnh Kiếm Thanh nhiễm tràn đầy thích ý hưởng thụ tình dục, hai tay mạnh mẽ vuốt ve thắt lưng bóng loáng, “Tư thế này, cơ thể phi thường đã nghiền đi? Không nghĩ tới ở bên trong tiểu động ở mặt sau Hong Tảo lại có nhiều điểm mẫn cảm như vậy.” “(— có phải hay ko em sinh ra là để làm tiểu thụ?)

“Ồ... Sư phụ người lại... Lại khi dễ người ta... A a a! Sư phụ a! Không cần chỗ đó ... A! Ừ...”

“Ngowan cục cưng thân thể mềm mại thật tốt, động tác này cũng có thể dễ dàng làm ra, chân mở ra lớn như vậy, thực phù hợp với tôn chỉ thứ nhất của giáo chúng ta nga. Đến, sư phụ thưởng cho người.” đem côn thịt trêu xuất động khẩu, tiếp theo lại là một lần hoàn toàn động thân.

Tựa hồ bị thống mặc phé bộ mãnh liệt cảm giác cơ hồ làm cho Hong Tảo hít thở không thông, không thuận theo kêu to lên: “ô ô... A! Đồ nhi sẽ chết mất...”

Nghe thấy âm thanh khóc nức nở của đồ đệ, lửa nóng chôn ở chỗ sâu trong thân mình kia của Thịnh Kiếm Thanh khởi lại trường đại hai vòng.

“Hong Tảo ngoan, hôm nay chính là sinh thần của sư phụ nga, Hong Tảo là hảo đồ đệ, cũng muốn đưa sinh thần lễ vật cho sư phụ đúng hay không?”

“Minh... Sư phụ khi... Khi dễ người ta...”

Bên dưới vẫn còn đang cuồng nhiệt trêu sấp, ruột non bên trong bị tình dục thôi thúc tiết ra niêm dịch trơn ra trơn tuột khiến cho hưng khí ở bên trong vận động càng thêm thông thuận, thân hình tuyệt đẹp không ngừng ma sát vào nhau, vị trí giao hợp liên tục phát ra âm mỹ thanh âm.

“Nếu không tặng sư phụ lễ vật, sư phụ sẽ trục xuất người khỏi sư môn nga. Đồ đệ không có hiếu tâm như vậy nhận làm gì?”

Bị hung hăng chà đạp cùng sáp nhập, đầu óc giống như lâm vào giữa cơn lốc kinh thiên động địa, còn phải chịu sự uy hiếp của sư phụ không có lương tâm kia, trên mặt Hồng Tảo mang theo biểu cảm trầm mê lại thống khổ khóc rống lên, ” ô ô ô... Đưa! Đưa mà! Không... Không cần trực...”

“Tốt lắm, lễ vật sư phụ muốn chính là — hôm nay để cho sư phụ hảo hảo khi dễ ngươi cả ngày nga. Hắc hắc, sư phụ muốn phần lễ vật này đã lâu.” (– ác nhơn)

Sư phụ ngươi... Ngươi ngày nào cũng khi dễ người ta hết mà ...

Ô ô ô... đầu ngươi nhốn nháo, đại sảnh không ngừng vang lên tiếng động lớn.

“Xem! Xem! Tổng đại hiệp đến đây!”

“Tổng đại hiệp! Dân chúng trong vùng nhờ ta chuyển tới một cái chiếu bài, cảm tạ Dâm Đăng giáo đã ra tay nghĩa hiệp trừ bạo an dân, thanh trừ tham quan ...” ” Tổng đại hiệp, này là môn chú chúng ta mệnh ta đưa tới, là bản ghi chép hành vi của các môn phái nhỏ trong vùng Thiểm Quan ...”

“Tổng đại hiệp, ngươi làm sao mà đáng đi lại lắc lắc như vậy?”

Ác đồ trong chốn vô lâm quá ư sợ hãi Tổng đại hiệp, khuôn mặt càng ngày càng tuần mỹ giờ phút này đỏ bừng, giống như vừa mới mới tiến hành vận động kịch liệt, không biết vì sao, thoát nhìn luôn luôn lại luôn luôn mang đến loại cảm giác làm cho người ta tâm động.

A? Vị thiếu hiệp vận nhân kính ngưỡng, giờ phút này chân tựa hồ có chút nhuyển nga.

Mọi người lo lắng trong lòng.

“Tổng đại hiệp, ngươi có phải hay không không thoải mái a?”

“Không có việc gì không có việc gì!” Hồng Tảo liếc mắt xua tay, cố gắng giải thích, ” ta chính là vừa mới đem tuyệt chiêu thiếu chút nữa thất truyền của bản giáo luyện tập một lần.”

Tuyệt chiêu?

Loại tuyệt chiêu thế nào mà luyện tập một lần lại có thể khiến hai chân như nhũn ra a?

“Nga, mọi người mời ngồi. Hôm nay để ta thay thế sư phụ chiêu đãi các vị, xin mời uống rượu dùng bữa.”

“Hồng Tảo thiếu gia! Hồng Tảo thiếu gia!” Người hầu lại đã chạy tới, thở hồng hộc, ” Giáo chủ Đại lão gia muốn ta đem này tờ giấy cho ngươi.”

“Nga?”

Hồng Tảo nhận lấy, mở ra nhìn nhìn, ” a?”

“Tổng đại hiệp, Thịnh giáo chủ có cái gì phân phó sao?”

“Sư phụ hẩn... Muốn mượn áo cà sa của Thiếu Lâm tự phương trượng dùng một chút, rất gấp rút, muốn ta đưa qua ngay ...”

“A di đà phật, nếu là Thịnh giáo chủ muốn dùng, nhất định là có chỗ trọng dụng. Áo cà sa của lão nạp ở đây, thỉnh Tổng đại hiệp cầm.”

Nhẹ nhàng giơ lên, Thiếu Lâm tự phương trượng phi thường khoa trương, đem áo cà sa mới tinh đưa đến trên tay Hồng Tảo.

Không có sao, nhất kiện áo cà sa nho nhỏ, căn bản không có gì đáng giá.

Gần đây triều đình một lần nữa lại bắt đầu vung tiền tiền trợ cấp cho các đại môn phái lâu năm trên giang hồ nga, hắc hắc.

” Sư phụ, sư phụ, ngươi mượn áo cà sa của Thiếu Lâm tự phương trượng làm gì a?”

“Lấy đến đây rồi? Ân, còn đừng đó!! Mau mang ra trải trên mặt đất.”

Áo cà sa bung ra phô trương một màu sắc đỏ rực, sẫm nhập một quỹ dị hiệu quả thị giác.

Cần bản là quên sạch thái độ làm người gương tốt , ác ma bắt đầu lộ ra mặt thật, tà ác nở nụ cười, ” Hồng Tảo ngoan, cởi sạch quần áo nằm úp sấp lên áo cà sa.”

“Oa! Sư phụ người muốn làm gì?”

“Có hai cái tuyệt chiêu mới a, khi này vừa mới luyện đệ thập cửu thức, hiện tại đương nhiên là luyện thức thứ hai mươi rồi.”

“Đây chính là Thiếu Lâm tự phương trượng áo cà sa a!”

“Như vậy mới có cảm giác kích thích bị người ta nhìn xem thấy a, người xem xem, bên trong chỉnh bản long dương mười tám thức, mười chín thức trước chỉ có hình một chữ cũng không có, chỉ có chiêu cuối cùng này viết một hàng — nếu có người nhìn coi, kích thích gấp bội. Ta cũng không nghĩ muốn để cho người khác thấy bộ dáng đáng yêu của người khi luyện công, cho nên đành phải dùng tới chiêu này a.”

“Ta không cần luyện công trên áo cà sa của người khác a, hảo thẹn thùng...”

“Hôm nay chính là sinh thần của ta nga, người vừa mới đáp ứng sư phụ cái gì?”

“Ồ... Sư phụ khi dễ người ta ...”

“Đã nói là phải khi dễ người cả ngày đó thôi.” Thịnh Kiếm Thanh nhấc cánh tay điểm vào khoảng không, nhẹ nhàng vận công, quần áo trên người Hồng ề hóa thành toái bố, khoe môi cong cong lên trên tức, ” người đáp ứng hôm nay tùy tiện sư phụ muốn khi dễ người thế nào cũng được nga.”

Bắc đắc dĩ gật đầu, Hồng Tảo đành phải ngoan ngoãn nằm úp sấp lên trên áo cà sa mới tinh của Thiếu Lâm tự phương trượng .

Hồng cảm thượng hạng hỗn hợp với tơ vàng tuyến vải dệt khiến cho làn da mẫn cảm dị thường, thấy áo cà sa đại biểu Thiếu Lâm tự, thật giống như đang bị cái lão hòa thượng đầu bạc từ bi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, cảm giác khác thường lan đến tứ chi, lỗ nhỏ phía sau phía còn chưa kinh qua vuốt ve gì, cũng đã bắt đầu khẩn trương liều mạng co rút lại mấp máy.

“Mông nâng lên chút , làm cho sư phụ thấy rõ ràng tiểu cúc hoa ở phía sau Hồng Tảo a.”

Tuy rằng sớm đã có thói quen bị sư phụ tùy ý quan khán, nhưng Hồng Tảo vẫn là bị Dâm Đăng cảm giác kích thích khiến cho cả người đỏ lên, bất an vận vẹo nâng thất lưng lên, ” Sư phụ... Người ta hảo không quen ...” ” không quen cho sư phụ xem sao?” Hai tay xoa nắn cặp mông tuyết trắng , chậm rãi bắt nó vận bung ra hết cỡ.

Lỗ nhỏ ở giữa hoàn toàn lỏa lồ lộ ra, kịt liệt vận động mới qua đi không lâu còn giữ lại tình màu ứ ngán.

“Co rút lại co rút lại, có phải hay không dói bụng?” Đầu ngón tay bốn cột địa đẩy đi vào, vuốt ve niêm mạc mẫn cảm bên trong.

“A a... Sư phụ... Đồ nhi chịu... Chịu không nổi...” Thanh âm cùng thân hình đều run rẩy, Hồng Tảo khóc lóc cầu xin. ” Cục cưng ngoan, người xem, của người chưa làm gì đã muốn dựng thẳng lên. Nguyên lai Hồng Tảo như vậy thích ở trên mặt áo cà sa của Lão hòa thượng làm loại sự tình này a?”

Thịnh Kiếm Thanh cũng không nóng lòng tiến vào.

Khó được dịp sinh thần, có thể hảo hảo khi dễ đồ đệ đáng yêu , đương nhiên phải từ từ hưởng thụ chứ.

Đùng đạo ẩm áp mềm mại, cho dù chỉ là lấy tay tiến vào cũng làm cho người ta có cảm giác ngọt nị . Từ sau khi Dâm Đăng giáo sáng lập, chẳng những Hồng Tảo mỗi ngày luyện công, hẳn làm sư phụ kỹ xảo cũng tới luyện cao thâm không ít. Hơn nữa đối với thân thể càng ngày càng thành thực khêu gợi trước mắt, đầu ngón tay Thịnh Kiếm Thanh biết rõ làm như thế nào để khống chế nó, làm cho Hồng Tảo phải phát ra những tiếng kêu thét chói tai run rẩy.”

“Thất lưng không được hạ xuống nga, mông phải kiên trì nâng đến cao nhất. Đồ đệ ngoan, thất lưng can của người cùng cánh tay đều run lên, thật sự rất đáng yêu.”

“Ồ... Sư phụ... Sư phụ... Không cần như vậy... Khi dễ người ta ...”

Đầu ngón tay ở bên trong nhợt khinh nhợt trọng xoa nắn mở rộng, căn bản so ra kém lửa nóng thịt heo bông có khả năng mang đến cảm giác kích thích cùng cực. Bị dẫn phát tình dục Hồng Tảo lo lắng đồng đưa thất lưng can, hi vọng hưng khí bên trong càng sâu càng thô lỗ càng hưng hân sát nhập.

“Muốn sư phụ tiến vào sao?”

“Phải, sư phụ, mau...”

“Nói cho sư phụ, tiểu bảo bối của Hồng Tảo có tiết ra ngọt ngào bạch thủy không?”

“Có...” Hồng Tảo cơ hồ khóc đi ra. Sư phụ là cố ý, khi dễ người ta như vậy. (– nghỉ chơi nó ra đi em)

Tinh khí non mềm ửng đỏ lộ ra đường cong xinh đẹp, trên đỉnh vì bị Thịnh Kiếm Thanh tra tấn đã muốn rỉ ra niêm dịch trong suốt, từng giọt từng giọt thoảng rơi trên nền áo cà sa đỏ rực.

Thịnh Kiếm Thanh tựa hồ rất vừa lòng, thu hồi ngón tay. Hồng Tảo hít một hơi, chờ mong cơn thịt nóng rực thường thường vẫn tiếp tục đâm vào tiểu huyết kia, công thành chiếm đất.

Khả sư phụ hôm nay quả thật cực kì đáng giận a.

“Được rồi, đem áo cà sa trả lại cho Lão hòa thượng đi.”

“A? Sư phụ...”

“Hồng Tảo phải nhịn xuống nga. Không được ở nơi sư phụ nhìn không thể thấy vụng trộm giải quyết, chiêu thức thứ hai mươi của bản môn là tinh hoa trong tinh hoa, không thể một lần là xong nga. Mau đi đi, đại sảnh hiện tại nhất định rất nhiều người đang đợi ngươi rồi.”

“Sư phụ, người... Đây áo cà sa đã muốn... Đã muốn bị đồ nhi ... làm dơ ...”

“Cái gì dơ? thứ tốt nhất của Hồng Tảo tích ở trên áo cà sa của hần là tính tiện nghi hần rồi. Nếu Lão hòa thượng kia mà biết, nói không chừng còn thừa dịp không có người nhìn toàn bộ liếm sạch sẽ.”

Ồ ô ô, sư phụ hảo đáng giận... Đại sảnh vẫn như cũ náo nhiệt, vô luận là khách đến trước hay là đến sau, đều chờ mong có thể chính mắt gặp một Tổng Hồng Tảo đại hiệp danh chấn võ lâm.

Nghe nói Thịnh Kiếm Thanh giáo chủ võ công cái thế, nhưng lão nhân gia hần thanh tâm quả dục, không chút ham muốn, tâm lại trong sáng (– What the hell????) , rất ít động thủ. Ngược lại Tổng đại hiệp, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, mỗi lần đều là đuổi ra đầu ngón tay, chỉ phong thu phục người xấu.

Tuần tú bất phàm, tâm tư hiệp nghĩa, võ công lại hảo, thái độ làm người lại không kiêu ngạo, người hoàn mỹ như vậy, thật không hổ là thiên hạ đệ nhất môn phái khai sơn đại đệ tử.

“Xem! Xem! Tổng đại hiệp lại đã trở lại!”

“Tổng đại hiệp, đây là môn phái của ta đưa cho Thịnh giáo chủ ... A? Tổng đại hiệp, người không thoải mái sao? Ánh mắt như thế nào lại đỏ như vậy?”

“Không... Không có việc gì...”

“A? Tổng đại hiệp, hồi này lúc ly khai hình như xiêm y không phải màu này a?”

“Cái kia, cái kia... trời nóng, vừa mới tắm rửa một cái...”

“Tổng đại hiệp...”

“Thiếu Lâm tự phương trượng, này... Đây là áo cà sa của người, sư phụ ta nói hần đã dùng xong rồi, muốn ta trả lại cho người... Cảm ơn người.”

Chút không có chú ý biểu tình quỷ dị mắt to trừng trừng nhìn giống sắp lệt tròng tới nơi của Hồng Tảo, Phương trượng Thiếu Lâm tự tiếp nhận áo cà sa, đoạn trang túc mục mặc trở lại, nghiêm trang tạo thành chữ thập nói, “ Tổng đại hiệp không cần phải nói tạ ơn, so với những cống hiến của Tổng đại hiệp đây dành cho võ lâm, nhất kiện áo cà sa thì có thể cho là cái gì. Kỳ thật, cho dù không trả cũng đừng lo... Ngộ?” phương trượng thiếu Lâm tự lông mi run run, cầm lấy một góc áo cà sa, đưa lên mũi ngửi ngửi, nghi hoặc nói: “ giống như có điểm thêm vị đạo gì đó nào đó?”

Hồng Tảo khẩn trương giống như bị người một phen nắm cổ.

“A? Cái kia... Cái kia phải..”

“Nga, lão nạp hiểu được, là Thịnh giáo chủ lúc luyện công cần an thần tĩnh tâm nên đã dùng huân hương phải không? Ừ, quả nhiên hương vị độc đáo, vừa ngửi thấy, tinh thần liền tăng gấp trăm lần, ngửi thêm vài lần, sức lực thực nhiều đến dư thừa.”

“Đúng đúng! Huân hương, là huân hương...”

“Tổng đại hiệp, mặt của người bỗng nhiên trở nên hảo tái nhợt a.”

“Không có việc gì, không có việc gì...” Đổi lại người mà là ta xem, sắc mặt của người có thể không tái nhợt không?

Ô ô ô, sự phụ người hại chết người rồi!

“Hong Tảo thiếu gia! Hong Tảo thiếu gia!” Nghe thấy tiếng gọi của người hầu, Hong Tảo mặt thiếu chút nữa biến thành màu tím. Cứu mạng a! Không cần lại đến rồi!

“Giáo chủ Đại lão gia có tờ giấy cấp Hong Tảo thiếu gia.”

Hong Tảo kinh hồn bạt vía mở ra tờ giấy trong tay, hết nửa ngày, vẻ mặt cầu xin ngẩng đầu lên dòm, ” Xin hỏi... Chương môn phái Hoa Sơn có đến đây không?”

“Tại hạ ở đây, xin hỏi Thịnh giáo chủ có gì chỉ giáo?”

“Sự phụ nghĩ muốn... mượn dây cột tóc của người ...” Làm ơn làm phúc đi, người ngàn vạn lần không được đáp ứng.

“Thịnh giáo chủ đã mở miệng muốn mượn, là vinh hạnh của tại hạ, phiền toái Tổng đại hiệp đưa cho lệnh sư.”

Dây cột tóc mới tinh màu xanh da trời màu , cung kính đưa tới trong tay Hong Tảo. Sau nửa canh giờ, Hong Tảo sắc mặt đỏ bừng, lắc lắc chạy về tới đại sảnh chật chội.

“Tổng đại hiệp lại đã trở lại!”

“Hoa Sơn chương môn, này... Là dây cột tóc của người, cảm ơn.”

“Tổng đại hiệp không cần khách khí, ” chương môn phái Hoa Sơn mỉm cười tiếp nhận dây cột tóc, suất khí mà đem nó một lần nữa buộc lại trên đầu mình, bỗng nhiên đắc ý hỏi: ” Không biết thứ này, Thịnh giáo chủ dùng xong cảm thấy được như thế nào?”

“A? Cái kia... Hoàn hảo, hoàn hảo...” Hong Tảo nhìn chăm chăm dây cột tóc màu lam trên đỉnh đầu hần, ngắc ngứ nói được tiếng đục tiếng cái, mồ hôi lạnh trên trán.

Phái Hoa Sơn chương môn cao hứng địa nói: ” Đây là vải dệt do Hoa Sơn ta tự làm , mềm mại cứng cỏi, không bị xả đoạn. Nếu thịnh giáo chủ cảm thấy được hảo, ta liền phái đệ tử đưa thêm hai tấm lại đây, cắt giảm mấy mảnh dùng làm dây buộc tóc, hoặc là dùng để buộc đồ vật này nọ, đều thực thực dụng.”

Cái gì?

Một sợi đã muốn biến thành thê thảm như vậy, còn muốn đưa thêm hai tấm lại đây?

Chẳng lẽ muốn tiểu đệ đệ của ta mỗi ngày đều bị trói thượng mười tám canh giờ? Hội ghen chết ta a!

“Không cần khách khí, không cần khách khí!” Hong Tảo sắc mặt từ hồng chuyển xanh, hai tay liều mạng loạn xua

Chương môn phái Hoa Sơn hết sức ân cần, ” Ha hã, ta biết Dâm Đăng giáo từ trước đến nay không thu lễ vật quý trọng của các môn phái , nhưng hai tấm vải dệt chỉ là do chúng ta chính mình làm, chính là tiểu lễ mà thôi, Tổng đại hiệp ngàn vạn không cần chối từ.”

“Hong Tảo thiếu gia! Hong Tảo thiếu gia!” Tiếng bước chân người hầu lại bỗng nhiên truyền đến.

Hồng Tảo cả kinh thiếu chút nữa nhảy lên trên bàn, hoảng sợ nhìn người hầu giống nhìn kẻ mang tin tức của lão diêm gia tới, liều mạng lắc đầu, ” không cần, không cần...”

“Giáo chủ Đại lão gia có tờ giấy cho người.”

“A a a a! Ta không xem! Ta không xem! Sư phụ khi dễ người!” Tờ giấy còn chưa đưa tới tay Hồng Tảo, một tiếng bùng nổ rống giận vang chấn mạnh mẽ tấn công lỗ tai của mọi người.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm ngó, đỉnh đỉnh đại danh Hồng Tảo đại hiệp xoa ánh mắt, gào khóc nháo lên: ” Sư phụ khi dễ người ta! Ô ô ô... Sư phụ khi dễ người ta! Ta không cần luyện bí tịch thứ hai mươi nữa! Ta không muốn luyện, không cần luyện!”

Tiếng còn chưa rơi xuống đất, nhất đạo nhân ảnh đột nhiên xuất hiện, mấy khách nhân nhân lực lợi lại trong đám người kia trong nháy mắt thấy rọ thân ảnh kia đúng là sư phụ của Tổng đại hiệp, chính là người hôm nay tổ chức sinh thần lễ Thịnh Kiếm Thanh đại giáo chủ.

Thịnh Kiếm Thanh đi đến bên người Hồng Tảo, một câu cũng không nói, dễ dàng đem Hồng Tảo đang khóc lớn một phen ôm lấy, nháy mắt liền biến mất ở ngoài cửa.

Tiếng khóc càng lúc càng xa, rất nhanh liền hoàn toàn nghe không thấy.

Trong đại sảnh mọi người, người xem ta, ta xem người. Toàn bộ yên tĩnh một lát sau, lẫn nhau bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

“Cái tuyệt chiêu thức thứ hai mươi bí mật kia không biết thế nào khó luyện, lại có thể làm cho Tổng đại hiệp cao thủ như vậy cũng luyện không được mà khóc rống không thôi.”

“Ai, công phu càng cao thâm, luyện được càng vất vả. Tổng đại hiệp trừ ác diệt gian , đầu ngón tay giương lên, tiêu sái chế địch, công lực thâm hậu làm người ta thần phục, nguyên lai sau lưng cũng có một đoạn quá trình luyện công chưa xốt thống như vậy a.”

“Bất quá danh sư xuất cao đồ, có Thịnh giáo chủ như vậy nghiêm sư, ta tin tưởng Tổng đại hiệp nhất định có thể đem cái gì thức thứ hai mươi luyện thành.” “Đúng vậy, đúng vậy! Nhất định có thể luyện thành.”

“Chính là... Không biết Tổng đại hiệp luyện công, cùng với áo cà sa mới của lão nạp có quan hệ gì ma?” Thiếu Lâm tự phương trượng kiêu ngạo mà sờ sờ áo cà sa trên người.

“Ân, Dâm Đăng giáo chủ làm việc bí hiểm, hẳn nếu mượn chúng ta gì đó, nhất định là có thâm ý.” Chương môn phái Hoa Sơn, cũng lắc lắc đầu khoe ra dây cột tóc ở trên.

“Ô ô ô, sư phụ khi dễ Hồng Tảo... Ô ô ô, Hồng Tảo không bao giờ ... thêm dự sinh thần của người ... Ô ô ô, không bao giờ ... nữa đưa cái gì thọ lễ...”

“Hồng Tảo ngoan, đừng khóc. Người khóc, tâm sư phụ hảo đau, được rồi được rồi, sư phụ đáp ứng người, sư phụ không bao giờ ... tổ chức sinh thần, không bao giờ ... đòi người thọ lễ nữa.”

“Thật sự?”

“Đương nhiên là thật. Bất quá võ công khi này, chúng ta bây giờ tiếp tục luyện nga.”

Bởi vì Tổng đại hiệp vẫn đều là dùng chỉ phong mà không cần chiêu thức, cho nên cuối cùng trên giang hồ cũng không ai có thể xác định Tổng đại hiệp có luyện thành chiêu thức thứ hai mươi bí ẩn kia không.

Bất quá, Thịnh giáo chủ sau lần tiệc chúc thọ này, lại công khai tuyên cáo từ nay về sau không tổ chức thêm tiệc chúc thọ nữa, cũng không muốn nhận cái gì thọ lễ.

Nguyên nhân vì sao, không người không biết.